

Project Madurai

மதுரை தமிழ் இலக்கிய
மின்மொழித் திட்டம்

ponniyin celvan of kalki, part 4D (in tamil script, unicode format)

அமரர் கல்கி அவர்களின்
பொன்னியின் செல்வன்

நான்காம் பாகம் - மணிமகுடம்

நூலடக்கம்

முதலாவது பாகம் - புது வெள்ளம்

இரண்டாம் பாகம் - சுழற்காற்று

மூன்றாம் பாகம் - கொலை வாள்

நான்காம் பாகம் - மணிமகுடம்

ஐந்தாம் பாகம் - தியாகச் சிகரம்

முடிவுரை

Acknowledgements:

Etext donation : AU-KBC Research Center
(Mr. Baskaran), Anna University, Chennai,
India

Proof-reading: Mr. S. Anbumani, Mr. N.D.
Logasundaram, Mr. Narayanan
Govindarajan, Ms. Pavithra Srinivasan,
Mr. Ramachandran Mahadevan, Ms.
Sathya, Mr. Sreeram Krishnamoorthy, Dr.
Sridhar Rathinam, Mrs. Srilatha Rajagopal,
Mr. Vinoth Jagannathan

Web version: Mr. S. Anbumani,
Blacksburg, Virginia, USA

This webpage presents the Etxt in Tamil
script but in Unicode encoding.

To view the Tamil text correctly you need
to set up the following:

i). You need to have Unicode fonts
containing Tamil Block (Latha,
Arial Unicode MS, TSCu_Inaimathi,
Code2000, UniMylai,...) installed on your

computer

and the OS capable of rendering Tamil Scripts (Windows 2000 or Windows XP).

ii) Use a browser that is capable of handling UTF-8 based pages

(Netscape 6, Internet Explorer 5) with the Unicode Tamil font chosen as the default font for the UTF-8 char-set/encoding view.

. In case of difficulties send an email request to kalyan@geocities.com or kumar@vt.edu

© Project Madurai 1999 - 2003

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet. Details of Project Madurai are available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

நான்காம் பாகம் - மணிமகுடம்

முப்பத்தொன்றாம் அத்தியாயம் - முன்மாலைக் கனவு

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம் - ஏன் என்னை வதைக்கிறாய்?"

முப்பத்து மூன்றாம் அத்தியாயம் - "சோழர் குல தெய்வம்"

முப்பத்து நான்காம் அத்தியாயம் - இராவணனுக்கு ஆபத்து!

முப்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம் - சக்கரவர்த்தியின் கோபம்

முப்பத்தாறாம் அத்தியாயம் - பின்னிரவில்

முப்பத்தேழாம் அத்தியாயம் - கடம்பூரில் கலக்கம்

முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம் - நந்தினி

மறுத்தாள்

முப்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் - "விபத்து
வருகிறது!"

நாற்பதாம் அத்தியாயம் - நீர் விளையாட்டு

முப்பத்தொன்றாம் அத்தியாயம்
முன்மாலைக் கனவு

பூங்குழலியைச் சக்கரவர்த்தி உற்றுப்
பார்த்துவிட்டு, "இந்தப் பெண்ணை நான்
இதுவரை பார்த்ததில்லையல்லவா? ஆனால்
முகஜாடை சற்றுத் தெரிந்த மாதிரி இருக்கிறது;
பிரம்மராயரே! இவள் யார்?" என்று கேட்டார்.

"இவள் கோடிக்கரைத் தியாக விடங்கர் மகள்
பெயர் பூங்குழலி!"

"ஆகா! அதுதான் காரணம்!" என்று சக்கரவர்த்தி
கூறினார். பிறகு வாய்க்குள்ளே, 'இவள்
அத்தையின் முகஜாடை கொஞ்சம் இருக்கிறது!

ஆனால் அவளைப் போல் இல்லை; ரொம்ப வித்தியாசம் இருக்கிறது' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டார்.

அவர் முணுமுணுத்தது பூங்குழலியின் காதில் இலேசாக விழுந்தது. அதுவரையில் சக்கரவர்த்தியைப் பூங்குழலி பார்த்ததில்லை. அவர் அழகில் மன்மதனை மிஞ்சியவர் என்று கேள்விப்பட்டிருந்தாள். இளவரசரைப் பெற்ற தந்தை அப படித்தான் இருக்க வேண்டுமென்றும் எண்ணியிருந்தாள். இப்போது உடல் நோயினாலும் மன நோயினாலும் விகாரப்பட்டுத் தோன்றிய சக்கரவர்த்தியின் உருவத்தைப் பார்த்துத் திகைத்துப் போனாள். தன் அத்தையைக் கைவிட்டது பற்றிச் சக்கரவர்த்தியிடம் சண்டை பிடிக்க வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்ததை நினைத்து வெட்கினாள். பயத்தினாலும் வியப்பினாலும் கூச்சத்தினாலும் சக்கரவர்த்தியைத் தரிசித்தவுடனே வணக்கம் கூறுவதற்குக் கூட மறந்து நின்றாள்.

"பெண்ணே! உன் தந்தை தியாகவிடங்கர் சுகமா?" என்று சக்கரவர்த்தி அவளைப் பார்த்துக் கேட்டார். அப்போதுதான் பூங்குழலிக்குச் சய நினைவு வந்தது. இலங்கை முதலாவது கிருஷ்ணா நதி வரையில் ஒரு குடை நிலவில் ஆளும் சக்கரவர்த்தியின் சந்நிதியில் தான் நிற்பதை உணர்ந்தாள். உடனே தரையில் விழுந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு எழுந்து கை கூப்பி வணக்கத்துடன் நின்றாள்.

சுந்தரசோழர் அநிருத்தரைப் பார்த்து, "இந்தப் பெண்ணுக்குப் பேச வரும் அல்லவா? ஒரு கால் இவள் அதையைப் போல் இவளும் ஊமையா?" என்று கேட்டபோது, அவர் முகம் மன வேதனையினால் சுருங்கியது.

"சக்கரவர்த்தி! இந்தப் பெண்ணுக்குப் பேசத் தெரியும். ஒன்பது ஸ்திரீகள் பேசக்கூடியதை இவள் ஒருத்தியே பேசி விடுவாள்! தங்களைத் தரிசித்த அதிர்ச்சியினால் திகைத்துப் போயிருக்கிறாள்" என்றார் அநிருத்தர்.

"ஆமாம்; என்னைப் பார்த்தால் எல்லாருமே மௌனமாகி நின்று விடுகிறார்கள். என்னிடம் ஒருவரும் ஒன்றும் சொல்வதில்லை!" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

மறுபடியும் பூங்குழலியைப் பார்த்து,
"பெண்ணே! இளவரசன் அருள்மொழிவர்மனை நீ கொந்தளித்த கடலிலிருந்து காப்பாற்றினாய் என்று முதன்மந்திரி சொல்லுகிறார் அது உண்மையா?" என்ற சுந்தர சோழர் கேட்டார்.

பூங்குழலி தயங்கித் தயங்கி, "ஆம், பிரபு!...அது குற்றமாகயிருந்தால்.." என்றாள்.

சக்கரவர்த்தி சிரித்தார்; அந்தச் சிரிப்பின் ஒலி பயங்கரமாக தொனித்தது.

"பிரம்மராயரே! இந்தப் பெண் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள்! 'அது குற்றமாயிருந்தால்' என்கிறாள். இளவரசன் உயிரை இவள் காப்பாற்றியது 'குற்றமாயிருந்தால்' என்கிறாள். என் மகன் கடலில் முழுகிச் செத்திருக்க

வேண்டும் என்று நான் ஆசைப்படுகிறேன் போலிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ராட்சதன் நான் என்று இவளிடம் யாரோ சொல்லியிருக்கிறார்கள்? முதன்மந்திரி, நாட்டு மக்கள் எல்லாம் இப்படித்தான் என்னைப் பற்றி எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டார் சுந்தர சோழர்.

"பிரபு! இவள் பயத்தினால் ஏதோ சொல்லிவிட்டாள் அதைப் பொருட்படுத்த வேண்டாம். பெண்ணே! இளவரசரை நீ காப்பாற்றியதற்காக இந்தச் சோழ நாடே உனக்கு நன்றிக் கடன் பட்டிருக்கிறது. சக்கரவர்த்தியும் அளவில்லாத மகிழ்ச்சி அடைந்திருக்கிறார். அதற்காக நீ என்ன பரிசு வேண்டுமோ, அதைக் கேட்டுப் பெறலாம். இப்போது, நடந்ததையெல்லாம் சக்கரவர்த்தியிடம் விவரமாகக் கூறு! பயப்படாமல் சொல்லு!" என்றார்.

"முதலில் ஒரு விஷயத்தை இந்தப் பெண் சொல்லட்டும். இளவரசரைக் கடலிலிருந்து

காப்பாற்றியதாகச் சொல்லுகிறாளே, அவன் இளவரசன் தான் என்பது இவளுக்கு எப்படி தெரியும்? முன்னம் பார்த்ததுண்டா!"..என்றார் சக்கரவர்த்தி.

"ஆம், பிரபு! முன்னம் ஈழ நாட்டுக்கு வீரர்களுடன் இளவரசர் கப்பல் ஏறியபோது சில தடவை பார்த்திருக்கிறேன். ஒரு முறை இளவரசர் என்னைச் 'சமுத்திர குமாரி' என்று அழைத்ததும் உண்டு!" என்று கூறினாள் பூங்குழலி.

"ஆகா! இந்தப் பெண்ணுக்கு இப்போதுதான் பேச்சு வருகிறது!" என்றார் சோழ சக்கரவர்த்தி.

பின்னர், முதன்மந்திரி அடிக்கடி தூண்டிக் கேள்வி கேட்டதன் பேரில் பூங்குழலி வந்தியத்தேவனை இலங்கைக்கு அழைத்துச் சென்றதிலிருந்து இளவரசரை நாகப்பட்டினத்தில் கொண்டு போய் விட்டது வரையில் எல்லாவற்றையும் கூறினாள். ஆனால் அந்நிருத்தர் எச்சரிக்கை செய்திருந்தபடியால்

மந்தாகினியைப் பற்றி மட்டும் ஒன்றும்
சொல்லவில்லை.

எல்லாம் கேட்ட பின்னர் சக்கரவர்த்தி,
"பெண்ணே! சோழ குலத்துக்கு இணையில்லாத
உதவி செய்திருக்கிறாய். அதற்கு ஈடாக
உனக்குச் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை.
ஆனால் ஒன்று கேட்கிறேன், சொல்!
கோடிக்கரையில் இளவரசரைக் கரை சேர்ந்த
பிறகு இங்கே ஏன் அழைத்து வரவில்லை? ஏன்
நாகப்பட்டினத்துக்கு அழைத்துப் போனாய்?"
என்றார்.

"சுவாமி! இளவரசர் கொடிய சுரத்தினால்
நினைவு இழந்திருந்தார். நாகப்பட்டினம் புத்த
விஹாரத்தில் நல்ல வைத்தியர்கள்
இருக்கிறார்கள் என்று அங்கே அழைத்துப்
போனோம். பிசுஷுக்கள் இளவரசரிடம் மிக்க
பக்தி உள்ளவர்கள் என்பது எங்களுக்குத்
தெரியும். இளவரசரை அந்த நிலையில்
ஓடத்தில்தான் ஏற்றிப் போகலாமே தவிர,
குதிரை மேலோ, வண்டியிலோ ஏற்றி அனுப்ப

முடிந்திராது..."

"அச்சமயம் கோடிக்கரையில் பழுவேட்டரையர் இருந்தாரே, அவரிடம் ஏன் தெரிவிக்கவில்லை...?"

பூங்குழலி சற்றுத் தயங்கிவிட்டுப் பின்னர் கம்பீரமான குரலில், "சக்கரவர்த்தி! பழுவேட்டரையர் இளவரசருக்கு விரோதி என்று நாடெல்லாம் அறிந்திருக்கிறது. அப்படியிருக்க, இளவரசரைப் பழுவேட்டரையரிடம் ஒப்புவிக்க எவ்விதம் எனக்கு மனம் துணியும்?" என்றாள்.

"ஆம், ஆம்! என் புதல்வர்களுக்குப் பழுவேட்டரையர்கள் மட்டுமா விரோதிகள்? நான் கூடத்தான் விரோதி. உலகம் அப்படித்தான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது. அது போகட்டும்! முதன்மந்திரி நேற்று இங்கு அடித்த புயல் நாகப்பட்டினத்தில் இன்னும் கடுமையாக இருந்திருக்குமே? இளவரசனுக்கு மறுபடியும் ஏதேனும் தீங்கு நேரிடாமலிருக்க வேண்டுமே என்று என் நெஞ்சம் துடிக்கிறது."

"பிரபு, சோழ நாடு அதிர்ஷ்டம் செய்த நாடு.
இப்போது இந்நாட்டுக்கு மகத்தான நல்ல
யோகம் ஆகையால்..

"சோழ நாடு அதிர்ஷ்டம் செய்த நாடுதான்;
ஆனால் நான் துரதிர்ஷ்டசாலியாயிற்றே,
பிரம்மராயரே! நான் கண்ணை மூடுவதற்குள்
என் புதல்வர்களை ஒரு தடவை பார்க்க
விரும்புகிறேன்..."

"ஐயா! அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள்,
இத்தகைய புதல்வர்களையும், புதல்வியையும்
பெற்ற தங்களைப் போன்ற பாக்கியசாலி யார்?
இதோ இன்றைக்கே ஆட்களை அனுப்பி
வைக்கிறேன். இளவரசரைப் பத்திரமாய்
அழைத்து வருவதற்கு என் சீடன்
திருமலையையும் கூட அனுப்புகிறேன்!"
என்றார் முதன்மந்திரி.

அப்போதுதான் சக்கரவர்த்தி ஆழ்வார்க்கடியான்
மீது தம் பார்வையைச் செலுத்தினார். "ஆகா!

இவன் இத்தனை நேரமும் இங்கே நிற்கிறானா?
சின்னப் பழுவேட்டரையர் இவனைப்
பற்றித்தானே சொன்னார்? பழுவூர் அரண்மனை
மதிலில் ஏறிக் குதித்தவன் இவன்தானே?"

"பிரபு, அதற்குத் தகுந்த காரணம் இருக்கிறது.
அதைப் பற்றி நாளைக்குத் தெரியப்படுத்த
அனுமதி கொடுங்கள். ஏற்கனவே மிக்க
களைப்படைந்து விட்டீர்கள்!" என்றார்
முதன்மந்திரி.

இச்சமயத்தில் மலையமான் மகனும்,
குந்தவையும் வானதியும் சக்கரவர்த்தி
அறைக்குள்ளே வந்தார்கள். "முதன்மந்திரி!
இன்றைக்கு இத்துடன் நிறுத்திக் கொள்ளுங்கள்.
சக்கரவர்த்திக்கு அதிகக் களைப்பு உண்டாகக்
கூடாது என்று வைத்தியர்கள் கண்டிப்பாகக்
கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள்!" என்று மகாராணி
கூறினாள். பின்னர், "இந்தப் பெண்
இனிமையாகப் பாடுவாளாம். ஒரு தேவாரப்
பாடல் பாடச் சொல்லுங்கள்; சக்கரவர்த்திக்குக்
கானம் மிகவும் பிடிக்கும்" என்றாள்.

"ஆகட்டும் தாயே! என் சீடன் கூட ஆழ்வார் பாசுரங்களை நன்றாகப் பாடுவான் அவனையும் பாடச் சொல்கிறேன்!" என்றார் முதன்மந்திரி.

பூங்குழலி "கூற்றாயினவாறு விலக்ககிலீர்" என்ற அப்பர் தேவாரத் தைப் பாடினாள்.

ஆழ்வார்க்கடியான் "திருக்கண்டேன் பொன் மேனி கண்டேன்" என்ற பாசுரத்தைப் பாடினான்.

பாடல் ஆரம்பித்ததும் சுந்தர சோழர் கண்களை மூடிக் கொண்டார். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அவர் முகத்தில் சாந்தியும் நிம்மதியும் காணப்பட்டன. மூச்சு நிதானமாகவும் ஒரே மாதிரியாகவும் வந்தது. நல்ல நித்திரையில் ஆழ்ந்து விட்டார் என்று தெரிந்தது. இருட்டுகிற சமயமாகி விட்டபடியால் தாதிப் பெண் விளக்கேற்றிக் கொண்டு வந்து வைத்தாள். முதன்மந்திரி உள்ளிட்ட அனைவரும் அவ்வறையிலிருந்து வெளியேறினார்கள். மலையமான் மகள் மட்டும் சிறிது நேரம் சக்கரவர்த்தியின் அருகில் இருந்தாள். அடுத்த

அறையின் வாசற்படியிலிருந்து குந்தவை
அவளைப் பார்த்து ஏதோ சமிக்ஞை செய்யவே
அவளும் எழுந்து சென்றாள். பின்னர், அந்த
அறையில் மௌனம் குடிகொண்டது. சுந்தர
சோழர் மூச்சுவிடும் சப்தம் மட்டும் இலேசாகக்
கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

முதலாவது நாளிரவு சற்றும் தூங்காத
காரணத்தினால் களைத்துச்
சோர்ந்திருந்தபடியினாலும், பூங்குழலியும்
ஆழ்வார்க்கடியானும் பாடிய தமிழ்ப்
பாசுரங்களின் இனிமையினாலும் சுந்தர சோழர்
அந்த முன் மாலை நேரத்தில் நித்திரையில்
ஆழ்ந்தாரென்றாலும், அவருடைய துயில்
நினைவற்ற அமைதி குடிகொண்ட துயிலாக
இல்லை. பழைய நினைவுகளும் புதிய
நினைவுகளும் உண்மை நிகழ்ச்சிகளும் உள்ளக்
கற்பனைகளும் கனவுகளாக உருவெடுத்து
அவரை விதவிதமான விசித்திர
அனுபவங்களுக்கு உள்ளாக்கின.

அமைதி குடிகொண்டிருந்த நீலக்கடலில்

அவரும் பூங்குழலியும் படகில் போய்க்
கொண்டிருந்தார்கள். பூங்குழலி படகைத் தள்ளிக்
கொண்டே கடலின் ஓங்கார சுருதிக்கு இசைய
ஒரு கீதம் பாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

"சோர்வு கொள்ளாதே மனமே - உன்

ஆர்வ மெல்லாம் ஒருநாள் பூரணமாகும்!

காரிருள் சூழ்ந்த நீளிரவின் பின

னர்

காலை மலர்தலும் கண்டனை அன்றோ

தாரணி உயிர்க்கும் தாமரை சிலிர்க்கும்

அளிகுலம் களிக்கும் அருணனும் உதிப்பான்

இந்தக் கீதத்தைக் கேட்டுச் சுந்தர சோழர் புளகாங்கிதம் அடைந்தார். அவருடைய உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்த சோர்வு நீங்கி உற்சாகம் ததும்பியது. "இன்னும் பாடு! இன்னும் பாடு!" என்று பூங்குழலியைத் தூண்டிக் கொண்டிருந்தார். ஆழ் கடலில் மிதந்து படகு போய்க் கொண்டேயிருந்தது.

திடீரென்று இருள் சூழ்ந்தது; பெரும் காற்று அடிக்கத் தொடங்கியது. சற்று முன் அமைதியாக இருந்த கடலில் மலை மலையாக அலைகள் எழுந்து விழுந்தன. தொட்டில் ஆடுவது போல் சற்று முன்னால் ஆடிக் கொண்டிருந்த படகு இப்போது மேக மண்டலத்தை எட்டியும் அதல பாதாளத்தில் விழுந்தும் தத்தளித்தது. படகில் இருந்த பாய்மரங்களின் பாய்கள் சுக்குநூறாகக் கிழிந்து காற்றில் அடித்துக் கொண்டு போகப்பட்டன. ஆயினும் படகு மட்டும்

கவிழாமல் எப்படியோ சமாளித்துக்
கொண்டிருந்தது. அப்போதெல்லாம்
பூங்குழலியின் படகு விடும் திறத்தைச் சுந்தர
சோழ சக்கரவர்த்தி வியந்து மகிழ்ந்து
கொண்டிருந்தார்.

காற்று வந்த வேகத்தைப் போலவே சட்டென்று
நின்றது. கடலின் கொந்தளிப்பு வரவரக்
குறைந்தது. மீண்டும் பழையபடி அமைதி
ஏற்பட்டது. கீழ்திசையில் வான்முகட்டில்
அருணோதயத்துக்கு அறிகுறி தென்பட்டது.
சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் தங்கச் சூரியன்
உதயமானான். கடலின் நீரும் பொன் வண்ணம்
பெற்றுத் தகதகா மயமாகத் திகழ்ந்தது. சற்று
தூரத்தில் பசுமையான தென்னந் தோப்புக்கள்
சூழ்ந்த தீவுகள் சில தென்பட்டன.
அத்தீவுகளிலிருந்து புள்ளினங்கள் மதுர
மதுரமான குரல்களில் இசைத்த கீதங்கள்
எழுந்தன. ஈழ நாட்டின் கரையோரமுள்ள
தீவுகள் அவை என்பதைச் சுந்தர சோழர்
உணர்ந்து கொண்டார். அவற்றில் ஒரு
தீவிலேதான் முந்தைப் பிறவியில் அவர்

மந்தாகினியைச் சந்தித்தார் என்பது நினைவு வந்தது.

அந்தத் தீவின் பேரில் பார்வையைச் செலுத்திக் கொண்டே "பூங்குழலி! கடைசியில் என்னைச் சொர்க்கலோகத்துக்கே கொண்டு வந்து சேர்த்து விட்டாயல்லவா? உனக்கு நான் எவ்விதத்தில் நன்றி செலுத்தப் போகிறேன்?" என்றார்.

பூங்குழலி மறுமொழி சொல்லாதது கண்டு அவள் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தார் அப்படியே ஸ்தம்பிதமாகிவிட்டார். ஏனெனில், படகில் இன்னொரு பக்கத்தில் இருந்தவள் பூங்குழலி இல்லை. அவள் மந்தாகினி! முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எப்படி இருந்தாளோ, அப்படியே இன்றும் இருந்தாள்!

சில நிமிஷ நேரம் திகைத்திருந்து விட்டு,
"மந்தாகினி நீதானா? உண்மையாக நீதானா?
பூங்குழலி மாதிரி மாற்றுருவம் கொண்டு
என்னை அழைத்து வந்தவள் நீதானா?" என்றார்.
தாம் பேசுவது அவளுக்குக் காது கேளாது
என்பது நினைவு வந்தது. ஆயினும் உதடுகளின்

அசைவிலிருந்து அவர் சொல்வது
இன்னதென்பதை அறிந்து கொண்டவள் போல
மந்தாகினி புன்னகை புரிவதைக் கண்டார்.
அவள் அருகில் நெருங்கிச் செல்வதற்காக
எழுந்து செல்ல முயன்றார். ஆனால் அவரால்
எழுந்திருக்க முடியவில்லை. தம் கால்கள்
பயனற்றுப் போயின என்பது நினைவு வந்தது.

"மந்தாகினி! நான் நோயாளியாய்ப் போய்
விட்டேன். உன்னிடம் என்னால் வர
முடியவில்லை; நீதான் என் அருகில்
வரவேண்டும். இதோ பார் மந்தாகினி! இனி ஒரு
தடவை மூன்று உலகத்துக்கும் சக்கரவர்த்தியாக
முடிசூட்டுவதாய் என்னை யாரேனும்
அழைத்தாலும் நான் உன்னை விட்டுப்
போகமாட்டேன். இந்த ஈழ நாட்டுக்கு
அருகிலுள்ள தீவுகளுக்கு நாம் போக
வேண்டாம். இங்கே யாராவது வந்து கொண்டே
இருப்பார்கள். படகை நடுக்கடலில் விடு!
வெகுதூரம், தொலைதூரம், ஏழு கடல்களையும்
தாண்டிச் சென்று அப்பால் உள்ள
தீவாந்தரத்துக்கு நாம் போய்விடுவோம்!"

என்றார் சுந்தர சோழர். அவர்
ுறியதையெல்லாம் தெரிந்து கொண்டவள்
போல் மந்தாகினி புன்னகை புரிந்தாள்.

காவேரி நதியில் இராஜ ஹம்ஸத்தைப் போல்
அலங்கரித்த சிங்காரப் படகில் சுந்தர சோழ
சக்கரவர்த்தியும் அவருடைய பட்டத்து ராணியும்
குழந்தைகளும் உல்லாசப் பிரயாணம் செய்து
கொண்டிருந்தார்கள். கான வித்தையில்
தேர்ந்தவர்கள் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். சுந்தர
சோழர் கான இன்பத்தில் மெய் மறந்து
கண்களை மூடிக் கொண்டிருந்தார். திடீரென்று,
"ஐயோ! ஐயோ!" என்ற கூக்குரலைக் கேட்டுக்
கண் விழித்துப் பார்த்தார். "குழந்தையைக்
காணோமே! அருள்மொழியைக் காணோமே"
என்று பல குரல்கள் முறையிட்டன. சுந்தர
சோழர் பரபரப்புடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்.
காவேரியின் வெள்ளத்தில் அவருடைய
செல்வக் குழந்தையான அருள்மொழியை
யாரோ ஒரு ஸ்திரீ கையினால் பிடித்துக்
கொண்டு தண்ணீரில் அழுக்கிக் கொல்ல
முயன்று கொண்டிருந்தாள். சொல்ல முடியாத

பயங்கரத்தை அடைந்த சுந்தர சோழர் காவேரி வெள்ளத்தில் குதிக்க எண்ணினார். அச்சமயம் அந்த ஸ்திரீயின் முகம் அவருக்குத் தெரிந்தது. அது விகாரத்தை அடைந்த மந்தாகினியின் முகம் என்பதை அறிந்து கொண்டார். உடனே அவருடைய உடல் ஜீவசக்தி அற்ற ஜடப் பொருளைப் போல் ஆயிற்று. தண்ணீரில் குதிக்கப் போனவர் படகிலேயே தடால் என்று விழுந்தார்.

படகிலே விழுந்த அதிர்ச்சியினாலே தானோ, என்னமோ, சுந்தர சோழர் துயிலும் கனவும் ஒரே காலத்தில் நீங்கப் பெற்றார். புயல் மழை காரணமாக வழக்கத்தைவிடக் குளிர்ச்சி மிகுந்திருந்த அவ்வேளையில் அவருடைய தேகமெல்லாம் வியர்த்திருந்தது. இவ்வளவு நேரமும் கண்ட தோற்றங்கள் எல்லாம் கனவில் கண்டவை என்பதை உணர்ந்தபோது அவருடைய நெஞ்சிலிருந்து ஒரு பெரும் பாரத்தை எடுத்தது போன்ற ஆறுதல் ஏற்பட்டது. எதிரே பார்த்தார் அறையில் ஒருவரும் இருக்கவில்லை. தீபம் மட்டும் எரிந்து

ொண்டிருந்தது. தாம் தூங்கிவிட்ட படியால் பக்கத்து அறையில் இருக்கிறார்கள் போலும்! கையைத் தட்டி அழைக்கலாமா என்று எண்ணினார். "சற்றுப் போகட்டும்; கனவுத் தோற்றத்தின் அதிர்ச்சிகள் நீங்கட்டும்" என்று எண்ணிக் கொண்டார். அப்போது மேல் மச்சியிலிருந்து ஏதோ மிக மெல்லிய சப்தம் கேட்டது. அது என்னவாயிருக்கும்? முகத்தைச் சிறிதளவு திருப்பிச் சப்தம் வந்த திக்கை நோக்கினார். மேல் மச்சில் தூணைப் பிடித்துக் கொண்டு விளிம்பின் வழியாக ஓர் உருவம் இறங்கி வருவது போலத் தோன்றியது.

[பக்க தலைப்பு](#)

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்
"ஏன் என்னை வதைக்கிறாய்?"

சுந்தர சோழர் மிக்க வியப்பு
அடைந்தார்.மேன்மாடத்திலிருந்து அவ்வாறு
தூண்களின் விளிம்பின் வழியாக யார் இறங்கி
வருகிறது? எதற்காக வரவேண்டும்! இத்தனை
நேரம் கண்ட குழப்பமான கனவுகள் நினைவு
வந்தன. இதுவும் கனவிலே காணும் தோற்றமா?
இன்னும் தாம் தூக்கத்திலிருந்து நன்றாக
விழித்துக் கொள்ளவில்லையா? இந்தச்
சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காகச் சுந்தர
சோழர் மறுபடியும் கண்களை மூடிக் கொண்டார்.
ஒரு நிமிஷ நேரம் அவ்வாறு இருந்துவிட்டுக்
கண்களை நன்றாகத் திறந்து அந்த உருவம்
இறங்கிய திக்கைப் பார்த்தார். அங்கே
இப்போது ஒன்றும் இல்லை. ஆகா! அந்தத்
தோற்றம் வெறும் பிரமையாகத்தான் இருக்க
வேண்டும்.

அவர் உறங்குவதற்கு முன்னால் நிகழ்ந்தவற்றை
ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டார். முதன்மந்திரியும்
அவருடைய சீடனும் இனிய குரலில் பாடிய
தியாகவிடங்களின் மகளும் தாம் தூங்கிய பிறகு
போய்விட்டார்கள் போலும். மலையமான்

மகளும் தாதிமார்களும் வழக்கம் போல் அடுத்த அறையிலே காத்திருக்கிறார்கள் போலும்.

குந்தவையைக் குறித்துத் தாம்
முதன்மந்திரியிடம் குறை கூறியதைச்
சக்கரவர்த்தி நினைத்துக் கொண்டு சிறிது
வருத்தப்பட்டார். குந்தவை இணையற்ற
அறிவும், முன் யோசனையும் படைத்தவள்.
இராஜ்யத்திலே குழப்பம் ஏற்படாமலிருக்கும்
பொருட்டு இளவரசனை நாகப்பட்டினத்தில்
இருக்கச் செய்திருக்கிறாள். அதைப் பற்றித்
தவறாக எண்ணிக் கொண்டது தம்முடைய
தவறு. தமது அறிவு சரியான நிலைமையில்
இல்லை என்பது சில காலமாகச் சுந்தர
சோழருக்கே தெரிந்திருந்தது. பின்னே,
இளையபிராட்டியின் பேரில் கோபித்துக்
கொள்வதில் என்ன பயன்? எதையும்
அவளுடைய யோசனைப்படி செய்வதே
நல்லது. இப்போது முக்கியமாகச் செய்ய
வேண்டியது நாகப்பட்டினத்திலிருந்து
இளவரசனை அழைத்து வர வேண்டியது.
கடவுளே! புயலினால் அவனுக்கு யாதொரு
ஆபத்தும் நேரிடாமல் இருக்க வேண்டுமே!

உடன் குந்தவையிடம் அதைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டும். பக்கத்து அறையில் இருப்பவர்களை அழைப்பதற்காகச் சுந்தர சோழர் கையைத் தட்ட எண்ணினார்....

ஆனால் இது என்ன? தம்முடைய தலைமாட்டில் யாரோ நடமாடுவதுபோல் தோன்றுகிறதே!

ஆனால் காலடிச் சத்தம் மிக மெதுவாக - பூனை, புலி முதலிய மிருகங்கள் நடமாடுவது போல் கேட்கிறது. யாராயிருக்கும்? ஒருவேளை மலையமான் மகளா? தம் குமாரியா? தாதிப் பெண்ணா? தமது உறக்கத்தைக் கலைக்கக் கூடாது என்று அவ்வளவு மெதுவாக அவர்கள் நடக்கிறார்களா? "யார் அது?" என்று மெதுவான குரலில் சுந்தர சோழர் கேட்டார் அதற்குப் பதில் இல்லை. "யார் அது? இப்படி எதிரே வா!" என்று சற்று உரத்த குரலில் கூறினார் அதற்கும் மறுமொழி இல்லை.

சுந்தர சோழருக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. அது அவருக்குக் குழப்பத்தையும் திகிலையும் உண்டாக்கியது. 'ஒருவேளை அவளாக

இருக்குமோ? அவளுடைய ஆவியாக
இருக்குமோ? கனவிலே தோன்றிய கிராதகி
இப்போது நேரிலும் வந்து விட்டாளா?
நள்ளிரவில் அல்லவா ஆடை ஆபரண
பூஷிதையாக வந்து தன்னைத் துன்புறுத்துவது
வழக்கம்? இப்போது முன் மாலையிலே ே
வந்துவிட்டாளா? அல்லது ஒருவேளை
நள்ளிரவு ஆகிவிட்டதா? அவ்வளவு நேரம்
தூங்கி விட்டோமா? அதனாலேதான்
ஒருவேளை மலையமான் மகளும், தம்
குமாரியும் இங்கே இல்லையோ? தாதிப்
பெண்களும் தூங்கி விட்டார்களோ? ஐயோ!
அவர்கள் ஏன் என்னைத் தனியாக
விட்டுவிட்டுப் போனார்கள்? அந்தப் பாதகி
கரையர் மகளாக இருந்தால் என்னை இலேசில்
விடமாட்டாளே? உள்ளம் குமுறி வெறி
கொள்ளும் வரையில் போகமாட்டாளோ?

'அடிபாவி! உண்மையில் நீயாக இருந்தால் என்
முன்னால் வந்து தொலை! என்னை
எப்படியெல்லாம் வதைக்க வேண்டுமோ,
அப்படியெல்லாம் வதைத்துவிட்டுப் போ! ஏன்

பார்க்க முடியாதபடி தலைமாட்டில் உலாவி என்
பிராணனை வாங்குகிறாய்? முன்னால் வா!
இரத்த பலி கேட்பதற்காக வந்திருக்கிறாயா?
வா! வா! நீ தான் மடியில் கத்தி
வைத்திருப்பாயே? புலி கரடிகளைக் கொன்ற
அதே கத்தியினால் என்னையும் கொன்றுவிட்டுப்
போய்விடு! என் மக்களை மட்டும் ஒன்றும்
செய்யாதே! நான் செய்த குற்றத்துக்காக
அவர்களைப் பழி வாங்காதே! அவர்கள்
உனக்கு ஒரு துரோகமும் செய்யவில்லையடி!
நான்தான் உனக்கு என்ன துரோகம் செய்தேன்?
கலங்கரை விளக்கத்தின் உச்சியில் ஏறிக் கடலில்
விழுந்து சாகும்படி நானா சொன்னேன்? நீயே
செய்த அந்தக் கோரமான காரியத்துக்கு என்னை
எதற்காக வதைக்கிறாய்?..."

சுந்தர சோழர் தம்முடைய தலைமாட்டில் வெகு
சமீபத்தில் ஓர் உருவம் வந்து நிற்பதை
உணர்ந்தார். திகிலினால் அவருடைய உடம்பு
நடுங்கியது. வயிற்றிலிருந்து குடல் மேலே ஏறி
நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டது போலிருந்தது!
நெஞ்சு மேலே ஏறித் தொண்டையை அடைத்துக்

கொண்டது. கண் விழிகள் பிதுங்கி வெளியே வந்துவிடும் போலிருந்தது. அவள்தான் வந்து நிற்கிறாள் சந்தேகமில்லை. அவளுடைய ஆவிதான் வந்து நிற்கிறது. தாம் நினைத்தபடியே கடைசியாக இரத்தப் பழி வாங்குவதற்கு வந்திருக்கிறது. தம் நெஞ்சில் த்தியால் குத்தித் தம்மைக் கொல்லப் போகிறது. அல்லது வெறுங் கையினாலேயே தம் தொண்டையை நெறித்துக் கொல்லப் போகிறதோ, என்னமோ?

எப்படியாவது அவள் எண்ணம் நிறைவேறட்டும்! தாம் இனி உயிர் வாழ்ந்திருப்பதில் யாருக்கும் எந்த உபயோகமும் இல்லை. அந்தப் பேய் தம்மைப் பழி வாங்கி விட்டுப் போனால் தம் மக்களை ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டுவிடும் அல்லவா?

இன்னும் சிறிது நிமிர்ந்து அண்ணாந்து பார்த்தால், மந்தாகினிப் பேயின் ஆவி வடிவம் தம் கண்களுக்குப் புலனாகும் என்று சுந்தர சோழருக்குத் தோன்றியது. தலைமாட்டில் அவ்வளவு சமீபத்தில் அந்த உருவம் வந்து நிற்பது போலிருந்தது. அதன் நிழல் கூட அவர்

முகத்திலே விழுந்தது போலிருந்தது. ஒரு கணம் நிமிர்ந்து பார்ப்பதற்கு எண்ணினார். அவ்வளவு தைரியம் வரவில்லை. "நான் கண்களை இறுக மூடிக் கொள்கிறேன். அது செய்வதை செய்துவிட்டுப் போகட்டும்" என்று தீர்மானித்துக் கண்களை மூடிக் கொண்டார்.

சற்று நேரம் அப்படியே இருந்தார்; அவர் எதிர்பார்த்தது போல் அவர் நெஞ்சில் கூரிய கத்தி இறங்கவும் இல்லை. அவர் தொண்டையை இரண்டு ஆவி வடிவக் கைகள் பிடித்து நெறிக்கவும் இல்லை. அந்த உருவம் அவர் தலைமாட்டில் நின்ற உருவம் அங்கிருந்து நகர்ந்து போய்விட்டதாகத் தோன்றியது. ஆகா, கரையர் மகள் அவ்வளவு சுலபமாக என்னை விட மாட்டாள். இன்னும் எத்தனை காலம் என்னை உயிரோடு வைத்திருந்து சித்திரவதை செய்ய வேண்டுமோ செய்வாள்? இன்றைக்கு என் கண்ணில் படாமலே திரும்பித் தொலைந்து போய்விட்டால் போலும்! சரி, சரி யாரையாவது கூப்பிடலாம். யாராவது இந்த அறைக்குள்ளே வந்தால், இன்னும் இவள் ஒரு வேளை

இங்கேயே இருந்தாலும் மறைந்து போய்த்
தொலைவாள்!

"யார் அங்கே? எல்லாரும் எங்கே போனீர்கள்?"
என்று உரத்த குரலில் கூவிக் கொண்டே சுந்தர
சோழர் கண்களைத் திறந்தார். ஆகா! அவர் எதி
ே, மஞ்சத்தில் கீழ்ப்புரத்தில், நிற்பது யார்?
அவள்தான் சந்தேகமில்லை; அந்த ஊமையின்
பேய்தான், தலைவிரி கோலமாக நிற்கிறது பேய்!
அதன் நெற்றியிலே இரத்தம் கொட்டுகிறது!
"இரத்தப் பழி வாங்க வந்தேன்!" என்று
சொல்லுகிறது போலும்! சுந்தர சோழர் உரத்த
குரலில் வெறி கொண்டவரைப் போல் அந்த
ஆவி உருவத்தைப் பார்த்த வண்ணமாகக்
கத்தினார்:

"அடி ஊமைப் பேயே! நீ உயிரோடிருந்த
போதும் வாய் திறந்து பேசாமல் என்னை
வதைத்தாய்; இப்பொழுதும் என்னை
வதைக்கிறாய்! எதற்காக வந்திருக்கிறாய்,
சொல்லு! இரத்தப் பழி வாங்க வந்திருந்தால்
என்னைப் பழி வாங்கிவிட்டுப் போ; ஏன் சும்மா

நிற்கிறாய்? ஏன் முகத்தை இப்படிப் பரிதாபமாக
வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? என்னிடம்
ஏதாவது கேட்க வந்திருக்கிறாயா?

அப்படியானால் சொல்லு! வாய் திறந்து பேச
முடியவில்லையென்றால், சமிக்ஞையினாலே
சொல்லு! வெறுமனே நின்று கொண்டு என்னை
வதைக்காதே. உன் கண்ணில் ஏன் கண்ணீர்
ததும்புகிறது? ஐயையோ! விம்மி அழுகிறாயா,
என்ன? என்னால் பொறுக்க முடியவில்லையே!
ஏதாவது சொல்லுகிறதாயிருந்தால் சொல்லு!
இல்லாவிட்டால் தொலைந்து போ.

போகமாட்டாயா; ஏன் போக மாட்டாய்?
என்னை என்ன செய்ய வேண்டுமென்றுதான்
எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய்? என் அருமை
மகனை சின்னஞ்சிறு குழந்தையை காவேரி
வெள்ளத்தில் அழுக்கிக் கொல்லப்
பார்த்தவள்தானே நீ! கடவுள் அருளால் உன்
எண்ணம் பலிக்கவில்லை. இனியும் பலிக்கப்
போவதில்லை! அடி பாதகி! இன்னும் எதற்காக
என் நெஞ்சைப் பிளக்கிறவள்போல பார்த்துக்
கொண்டு இருக்கிறாய்? போ! போ! போக
மாட்டாயா? போகமாட்டாயா! இதோ

உன்னைப் போகும்படி செய்கிறேன் பார்!..."

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே சுந்தர சோழர் தமதருகில் கைக்கெட்டும் தூரத்தில் என்ன பொருள் இருக்கிறதென்று பார்த்தார். பஞ்ச உலோகங்களினால் செய்த அகல் விளக்கு ஒன்றுதான் அவ்வி தம் கைக்குக் கிடைப்பதாகத் தென்பட்டது. அதை எடுத்துக் கொண்டு, "போ! பேயே போ!" என்று அலறிக் கொண்டு மந்தாகினிப் பேயின் முகத்தைக் குறி பார்த்து வீசி எறிந்தார். திருமால் எறிந்த சக்ராயுதத்தைப் போல் அந்தத் தீபம் சுடர்விட்டு எரிந்த வண்ணம் அந்தப் பெண்ணுருவத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து சென்றது.

அப்போது சுந்தர சோழர் பேய் என்று கருதிய அந்தப் பெண் உருவத்தில் வாயிலிருந்து ஓர் ஓலக்குரல் கிளம்பிற்று. சுந்தர சோழருடைய ஏழு நாடியும் - ஒடுங்கி, அவருடைய உடலும் சதையும் எலும்பும் எலும்புக்குள்ளே இருந்த ஜீவ சத்தும் உறைந்து போயின. தீபம் அந்த உருவத்தின் முகத்தின் மீது விழவில்லை. சற்று

முன்னாலேயே தரையில் விழுந்து உருண்டு
'டணங் டணங்' என்று சத்தமிட்டது.

அகல் விளக்கு அணைந்துவிட்ட போதிலும்,
நல்ல வேளையாக அந்த அறையின் இன்னொரு
பக்கத்தில் வேறொரு தீபம் எரிந்து
கொண்டிருந்தது. அதன் மங்கலான
வெளிச்சத்தில் சுந்தர சோழர் உற்றுப் பார்த்து,
மந்தாகினியின் ஆவி வடிவம் இன்னும்
அங்கேயே நிற்பதைக் கண்டார். அதனுடைய
முகத்தில் விவரிக்க முடியாத வேதனை ஒரு
கணம் காணப்பட்டது. பின்னர் அது கடைசி
முறையாக ஒரு தடவை சுந்தர சோழரை
அளவில்லாத ஆதங்கத்துடன் பார்த்துவிட்டுத்
திரும்பி அங்கிருந்து போவதற்கு யத்தனித்தது.

அந்த நேரத்திலேதான் சுந்தர சோழரின்
உள்ளத்திலே முதன் முதலாக ஒரு சந்தேகம்
உதித்தது. இது மந்தாகினியின் ஆவி உருவமா?
அல்லது அவளை வடிவத்தில் முழுக்க முழுக்க
ஒத்த இன்னொரு ஸ்திரீயா? அவளுடன்
இரட்டையாகப் பிறந்த சகோதரியா? அல்லது

ஒரு வேளை... ஒரு வேளை... அவளேதானா?
அவள் சாகவில்லையா? இன்னமும்
உயிரோடிருக்கிறாளா? தாம் நினைத்ததெல்லாம்
தவறா? அவளேயாக இருக்கும் பட்சத்தில்
அவள் பேரில் தாம் விளக்கை எடுத்து எறிந்தது
எவ்வளவு கொடுமை! அவளுடைய முகத்தில்
சற்று முன் காண்ப பட்ட பரிதாபம் மாறி,
விவரிக்க முடியாத வேதனை தோன்றியதே?
தம்முடைய கொடூரத்தை எண்ணி அவள்
வேதனைப் பட்டாளோ? ஆகா! அதோ அவள்
திரும்பிப் போக யத்தனிக்கிறாள். எந்தப் பக்கம்
போகலாம் என்று பார்க்கிறாள்.

"பெண்ணே! நீ கரையர் மகள் மந்தாகினியா?
அல்லது அவளுடைய ஆவி வடிவமா? அல்லது
அவளுடன் பிறந்த சகோதரியா? நில், நில்!
போகாதே! உண்மையைச் சொல்லிவிட்டுப்
போ!..." இவ்விதம் சுந்தர சோழர் பெரும்
குரலில் கூவிக் கொண்டிருந்த போது
தடதடவென்று பலர் அந்த அறைக்குள்
புகுந்தார்கள். மலையமான் மகள், குந்தவை,
வானதி, பூங்குழலி, முதன்மந்திரி, அவருடைய

சீடன், அத்தனை பேரும் அறைக்குள்ளே வருகிறார்கள் என்பதைச் சுந்தர சோழர் ஒரு கண நேரத்தில் தெரிந்து கொண்டார். "நிறுத்துங்கள்! அவள் ஓடிப் போகாமல் தடுத்து நிறுத்துங்கள்! அவள் யார், எதற்காக வந்தாள் என்பதைக் கேளுங்கள்!" என்று சுந்தர சோழர் அலறினார்.

உள்ளே வந்தவர்கள் அவ்வளவு பேரும் ஒரு கணம் வியப்பினால் திகைத்துப் போய் நின்றார்கள். சுந்தர சோழரின் வெறி கொண்ட முகத் தோற்றமும், அவருடைய அலறும் குரலில் தொனித்த பயங்கரமும் அவர்களுக்குப் பீதியை உண்டாக்கின. மந்தாகினி தேவியை அங்கே பார்த்தது அவர்களை வியப்பு வெள்ளத்தில் திக்குமுக்காடச் செய்தது. இன்னது செய்வது என்று அறியாமல் எல்லாரும் சற்று நேரம் அசைவற்று நின்றார்கள். முதன்மந்திரி அநிருத்தர், நிலைமை இன்னதென்பதையும் அது எவ்வாறு நேர்ந்திருக்கக் கூடும் என்பதையும் ஒருவாறு ஊகித்து உணர்ந்து கொண்டார்.

அவர் பூங்குழலியைப் பார்த்து, "பெண்ணே!
இவள்தானே உன் அத்தை?" என்றார்.

"ஆம், ஐயா!" என்றாள் பூங்குழலி.

"திருமலை! ஏன் மரம் போல நிற்கிறாய்?
மந்தாகினி தேவி ஓடப் பார்க்கிறாள்! அவளைத்
தடுத்து நிறுத்து, சக்கரவர்த்தியின் கட்டளை!"
என்றார்.

ஆழ்வார்க்கடியான் தன் வாழ்நாளில்
முதன்முறையாகக் குருவின் கட்டளைக்குக்
கீழ்ப்படிய மறுத்தான். "ஐயா! அதைக்
காட்டிலும் புயற் காற்றைத் தடுத்து நிறுத்தும்படி
எனக்குக் கட்டளையிடுங்கள்!" என்றான்.

இதற்குள் பூங்குழலி சும்மா இருக்கவில்லை.
ஒரே பாய்ச்சலாக ஓடிச் சென்று அத்தையின்
தோளைப் பிடித்துக் கொண்டாள். மந்தாகினி
அவளை உதறித் தள்ளிவிட்டு ஓடினாள்.

ஆழ்வார்க்கடியான் சட்டென்று ஒரு காரியம்

செய்தான். சற்று முன்னால் முதன்மந்திரி முதலியவர்கள் நுழைந்து வந்த கதவண்டை சென்று அதைச் சாத்திக் தாளிட்டான். பிறகு கதவை யாரும் திறக்க முடியாதபடி கைகளை விரித்துக் கொண்டு நின்றான். வேடர்களால் சூழ்ந்து கொள்ளப்பட்ட மானைப் போல் நாலுபுறமும் பார்த்து மிரண்டு விழித்தாள் மந்தாகினி. தப்பிச் செல்வதற்கு வேறு வழி இல்லை என்று, தான் இறங்கி வந்த வழியாக ஏறிச் செல்ல வேண்டியதுதான் என்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டாள். அவள் மேல் மாடியை நோக்கிய பார்வையிலிருந்து அவளுடைய உத்தேசத்தை மற்றவர்களும் அறிந்து கொண்டார்கள்.

சுந்தர சோழர், "பிடியுங்கள்! அவளைப் பிடித்து நிறுத்துங்கள்! அவள் எதற்காக வந்தாள், யாரைப் பழிவாங்க வந்தாள் என்று கேளுங்கள்!" என்று மேலும் கத்தினார். தூணின் வழியாக மேல் மாடத்துக்கு ஏறிச் செல்ல ஆயத்தமாயிருந்த மந்தாகினி தேவியிடம் மறுபடியும் பூங்குழலி ஓடி நெருங்கினாள்.

இம்முறை அவளைப் பிடித்து நிறுத்துவதற்குப் பதிலாகப் பூங்குழலி கையினால் சமிக்ஞை செய்து ஏதோ கூற முயன்றாள். மந்தாகினி அதன் பொருளைத் தெரிந்து கொண்டவள் போல், கீழே விழுந்து கிடந்த அகல் விளக்கைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

இதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த குந்தவை, "அப்பா! பெரியம்மாவின் பேரில் தாங்கள்தான் விளக்கை எடுத்து எறிந்தீர்களா?" என்று கேட்டாள்.

"ஆம் மகளே! அந்தப் பேய் என்னைப் பார்த்த பார்வையை என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. அதனால் விளக்கை எடுத்து எறிந்தேன்!" என்றார் சுந்தர சோழர்.

"தந்தையே! பேயுமல்ல; ஆவியும் அல்ல; உயிரோடிருக்கும் மாதரசியேதான். அப்பா! பெரியம்மா சாகவே இல்லை! முதன்மந்திரியைக் கேளுங்கள்! எல்லாம் சொல்லுவார்!" என்று குந்தவை கூறிவிட்டு,

மந்தாகினியும் பூங்குழலியும் மௌன வாக்குவாதம் செய்து கொண்டிருந்த காட்சியைப் பார்த்தாள். உடனே அந்த இடத்துக்குப் பாய்ந்து சென்றாள்.

"மகளே! அவளிடம் போகாதே! அந்த ராட்சஷி உன்னை ஏதாவது செய்து விடுவாள்!" என்று சுந்தர சோழர் கூவிக் கொண்டே குந்தவையைத் தடுப்பதற்காகப் படுக்கையிலிருந்து பரபரப்புடன் எழுந்திருக்க முயன்றார். மலையமான் மகள் வானமாதேவி அவருடைய தோள்களை ஆதரவுடன் பிடித்துப் படுக்கையில் சாயவைத்தாள். "பிரபு! சற்றுப் பொறுங்கள்! தங்கள் திருமகளுக்கு அபாயம் ஒன்றும் நேராது!" என்று கூறினாள்.

[பக்க தலைப்பு](#)

முப்பத்து மூன்றாம் அத்தியாயம்
"சோழர் குல தெய்வம்"

குந்தவை தன் அருகில் வந்ததும் மந்தாகினி அவளை ஒரு கணம் உற்றுப் பார்த்தாள். அப்போது யாரும் எதிர்பாராத ஒரு காரியத்தை இளையபிராட்டி செய்தாள். தரையில் விழுந்து மந்தாகினியின் பாதங்களைத் தொட்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்தாள். மந்தாகினியின் கண்களில் கண்ணீர் பெருகிற்று. அவள் குனிந்து குந்தவையைத் தூக்கி எடுத்து அணைத்துக் கொண்டாள். பிறகு இளையபிராட்டி அவளுடைய ஒரு கையைத் தோள் வரையில் சேர்த்துத் தன் கையினால் தழுவிப் பிணைத்துக் கொண்டு சக்கரவர்த்தி படுத்திருந்த இடத்தை நோக்கி வந்தாள்.

சக்கரவர்த்தினி இப்போதுதான் மந்தாகினியின் முகத்தை நன்றாகப் பார்த்தார். அவளுடைய நெற்றியிலிருந்து இரத்தம் வழிவதைக் கண்டார். "சுவாமி! தாங்கள்தான் விளக்கை எறிந்து காயப்படுத்தி விட்டீர்களா? ஐயோ! என்ன

காரியம் செய்தீர்கள்?" என்று மலையமான் மகள் அலறினாள்.

"இல்லை, இல்லை! நான் எறிந்த விளக்கு இவள் பேரில் விழவே இல்லை. அதற்கு முன்னாலேயே இவள் இரத்தக் காயத்துடன் வந்து நின்றாள். ஆனால் இந்தப் பாதகி என் பேரில் பழி சொன்னாலும் சொல்லுவாள்! நீங்களும் நம்பிவிடுவீர்கள். நீங்கள் எல்லோருமே அவளுடைய பட்சத்தில் இருக்கிறீர்கள். மலையமான் மகளே! இவளிடம் நீ கூடப் பரிதாபப்படுகிறாயே? இவள் யார் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?" என்று சுந்தர சோழர் கேட்டார்.

"தெரியும், சுவாமி! இவர் என் குலதெய்வம் சோழர் குலத்துக்கே தெய்வம். என் அருமை மகன் காவேரியில் மூழ்கிப் போய் விடாமல் காப்பாற்றிக் கொடுத்த தெய்வம் அல்லவா?..."

"ஆகா! நீ கூட அவ்விதம் நம்புகிறாயா? குந்தவை ஒருவேளை அவ்வாறு உன்னிடம்

சொன்னாளா?"

"நானே கண்ணால் பார்த்ததைத்தான் சொல்கிறேன், குந்தவையும் அப்போது குழந்தை அல்லவா? அவளுக்கு என்ன தெரிந்திருக்க முடியும்? அருள்மொழியைக் காப்பாற்றியது மட்டும் அல்ல, சோழ நாட்டுக்குத் தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்த தெய்வமும் இவர்தானே! தாங்கள் பூதத் தீவில் காட்டுக் கரடிக்கு இரையாகாமல் காப்பாற்றிய தெய்வம் அல்லவா?"

"கடவுளே! அதுகூட உனக்குத் தெரியுமா? இவள் இத்தனை நாள் உயிரோடு இருந்து வருகிறாள் என்பதும் தெரியுமா?"

"சில காலமாகத் தெரியும்; தெரிந்தது முதலாவது இத்தேவியை ஈழ நாட்டிலிருந்து அழைத்து வரும்படி முதன்மந்திரியிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்..."

"அநிருத்தரே! இது என்ன மகாராணி

சொல்லுவது? இவள் உண்மையிலேயே அந்தக் கரையர் மகள்தானா? இவள் உயிரோடு தானிருக்கிறாளா? இவள் இறந்துவிட்டாள் என்பது பொய்யா? இவள் ஆவி என்னை வந்து சுற்றுகிறதென்று நான் எண்ணியதெல்லாம் பிரமையா? ஏற்கெனவே என் அறிவு குழம்பியிருக்கிறது. எல்லார மாகச் சேர்ந்து என்னை முழுப் பைத்தியமாக்கி விடாதீர்கள்?" என்றார் சக்கரவர்த்தி சுந்தர சோழர்.

"பிரபு! இவர் கரையர் மகள் என்பது உண்மைதான். இவர் இறக்கவில்லை என்பதும் உண்மைதான். சக்கரவர்த்தி! நான் பெரிய குற்றவாளி. நான் செய்த குற்றத்துக்கு மன்னிப்பே இல்லை ஆனாலும் தங்கள் கருணையினால்..."

"முதன்மந்திரி! இப்போது தெரிகிறது, கோடிக்கரையிலிருந்து நீர் பலவந்தமாகப் பிடித்துக் கொண்டு வரச் சென்னவள் இவள் தான்! பல்லக்கில் வந்தவள் அந்த ஓடக்காரப் பெண் என்று நீர் கூறியது உண்மையல்ல!..."

"மன்னர் மன்னா! அடியேனை மன்னிக்க வேண்டும்!"

"ஆகா! மன்னிக்க வேண்டுமாம்! சக்கரவர்த்தி என்றும், மன்னர் மன்னன் என்றும் கூறப்பட்ட ஒருவன் என்னைப் போல் ஏமாற்றப்பட்டது இந்த உலகம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து நேர்ந்திராது. எனக்குத் தெரியாமல் ஏன் இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும்? ஏன் முன்னாலேயே சொல்லியிருக்கக் கூடாது? இன்று சாயங்காலம் என்னுடன் அத்தனை நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தீர்களே? அப்போதுகூட ஏன் சொல்லவில்லை? முதன்மந்திரி! எனக்கு எல்லாம் விளங்குகிறது. பழுவேட்டரையர்கள் சொல்லுவது சரிதான். நீங்கள் எல்லாருமாகச் சேர்ந்து எனக்கு எதிராகச் சூழ்ச்சி செய்கிறீர்கள்!"

"நாங்கள் சூழ்ச்சி செய்தது என்னமோ உண்மைதான். ஆனால் தங்களுக்கு எதிராகச் சூழ்ச்சி செய்யவில்லை. எப்படியாவது கரையர் மகளைத் தங்களிடம் கொண்டு வந்து சேர்ப்பிக்க

வேண்டுமென்று எண்ணினோம். அவள் கடலில் விழுந்து இறந்தது பற்றித் தங்கள் மனம் மிக்க வேதனைப்பட்டிக் கொண்டிருக்கிறது என்று மகாராணியின் மூலமாக அறிந்து நான் இந்த முடிவுக்கு வந்தேன். மகாராணியும் அவ்விதம் ஆக்ஞாபித்தார்கள். ஆனால் அவரை அழைத்து வருவது எளிய காரியமாயில்லை. அவர் உயிரோடிருப்பதாகச் சொன்னால், தாங்கள் நம்புவது சிரமமாயிருக்கும். ஆகையால் எப்படிக் கொண்டு வந்து சேர்த்த பிற்பாடு தங்களிடம் சொல்ல எண்ணினேன். நேற்று மாலை கோட்டை வாசலுக்குக் கிட்டத்தட்ட வந்த பிறகு மந்தாகினி தேவி மறைந்து விட்டார். அவருக்குப் பதிலாக இந்தப் பெண் பல்லக்கில் வந்தாள். இன்றைக்கெல்லாம் தேவியைத் தேடுவதில் ஈடுபட்டிருந்தோம். அவர் பழுஷர் அரண்மனைத் தோட்டத்தின் மதில் ஏறிக் குதித்ததைப் பார்த்து விட்டுத்தான் என் சீடனும் அவ்வாறு மதிள் ஏறிக் குதித்தான். ஆனால் இந்தத் தேவி அகப்படவில்லை. திருமலையைப் பழுஷர் ஆட்கள் பிடித்துக் கொண்டு

வந்தார்கள்.சக்கரவர்த்தி! என் சீடனை
அக்குற்றத்துக்காக மன்னிக்கப்
பிரார்த்திக்கிறேன்."

"மன்னிப்பதற்கு இது ஒரு குற்றந்தானா?
எவ்வளவோ இருக்கிறது! அப்புறம்
சொல்லுங்கள்!"

"அப்புறம், இன்று சாயங்காலம் வரை
காத்திருந்தும், பழுவூர் அரண்மனைக்குள்ளே
தேடியும், இவரைக் காணவில்லை. தாங்கள் சற்று
முன் கண்ணயர்ந்திருந்தபோது நாங்கள்
எல்லாரும் அடுத்த அறையில் இவரைப்
பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தோம். இவர்
எங்கே மறைந்திருக்கக் கூடும் என்றும்,
இதையெல்லாம் பற்றித் தங்களிடம் எப்படிச்
சொல்லுவது, யார் சொல்லுவது என்றும்
யோசனை செய்து கொண்டிருந்தோம். அதற்குள்
இவராகவே எப்படியோ தங்கள் சந்நிதிக்கு
வந்து சேர்ந்திருக்கிறார். பழம் நழுவிப் பாலில்
விழுந்தது போலாயிற்று!"

சக்கரவர்த்தி அப்போது மந்தாகினி தேவி இருந்த இடத்தை நோக்கினார். குந்தவை, பூங்குழலி முதலியோர் அந்தப் பெண்மணியின் நெற்றியிலிருந்த காயத்தை ஈரத் துணியினால் துடைத்து விட்டு மருந்து கலந்த சந்தனக் குழம்பை அதன் பேரில் அப்புவதைக் கவனித்தார்.

"விடங்கர் மகளே! உன் அத்தையின் நெற்றியில் காயம் எப்படி ஏற்பட்டதென்று கேட்டுச் சொல்லுவாயா?" என்றார்.

பூங்குழல இரண்டு அடி முன்னால் வந்து, "கேட்டேன், பிரபு! ஆனால் அதை சொல்லும் காரணம் எனக்கே சரியாக விளங்கவில்லை.." என்றாள்.

"என்னதான் சொல்லுகிறாள்? நான் விளக்கை எறிந்ததால் ஏற்பட்ட காயம் என்று சொல்லுகிறாளா?"

"இல்லை, இல்லை! மலை மேல் முட்டிக்

கொண்டதால் காயம் பட்டதாகச் சொல்கிறார்.
இரத்தம் வழிந்ததை அவர்
கவனிக்கவில்லையென்றும் கூறுகிறார்..."

சுந்தர சோழர் அப்போது ஒரு மிக அபூர்வமான
காரியம் செய்தார். கலகலவென்று நகைத்தார்!
அம்மாதிரி அவர் சிரித்ததை மற்றவர்கள்
பார்த்துப் பல வருஷங்கள் ஆயின. மீண்டும்
மீண்டும் அவர் நினைத்து நினைத்துச் சிரித்தார்.
அனைவரும் அவரைக் கவலையுடன் உற்றுப்
பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். "முதன்மந்திரி
எதற்காக என்னை எல்லோரும் இப்படி உற்றுப்
பார்க்கிறீர்கள்? எனக்குப் புதிதாகப் பைத்தியம்
பிடிக்கவில்லை. பழைய பைத்தியந்தான்
மிச்சமிருக்கிறது. இப்போது நான் சிரிப்பதன்
காரணம் உங்களுக்கெல்லாம்
தெரியவில்லையா? சோழ வளநாட்டில் இவள்
மலையில் மோதிக் கொண்டு காயம் பட்டதாகக்
கூறுகிறாளே? அதை எண்ணித்தான் சிரித்தேன்.
மலையைப் பற்றிச் சொல்வானேன்? இங்கே
ஒரு சிறிய விக்கிரகம் செய்யக் கூடக் கல்
கிடைக்காதே? சோழச் சக்கரவர்த்தியின்

தலையில் யாராவது கல்லைப் போட
விரும்பினால் அதற்குக்கூட ஒரு கருங்கல்
கிட்டாதே! இவள் மலை மீது மோதிக்
கொண்டதாகச் சொல்கிறாளாமே? எந்த
மலையின் மேல் மோதிக் கொண்டாள்?
பூங்குழலி, நன்றாக கேள்!" என்றார்.

இதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த
வானதியின் முகத்தில் அப்போது ஒரு பிரகாசம்
உண்டாயிற்று. அவள் சட்டென்று இரண்டு அடி
முன் வந்து சக்கரவர்த்திக்கு வணக்கம்
செலுத்தினாள். "ஐயா! எனக்கு ஒன்று
தோன்றுகிறது கட்டளையிட்டால்
சொல்லுகிறேன்!" என்றாள்.

"வேளிர் மகளே! நீ வேறு இங்கே
இருக்கிறாயா? உன்னை இத்தனை நே மும் நான்
கவனிக்கவே இல்லையே? இவ்வளவு
தடபுடலுக்கும் நீ மூர்ச்சையடைந்து விழாமல்
இருக்கிறாயே? அதுவே ஆச்சரியந்தான்!
உனக்கு என்ன தோன்றுகிறது? எதைப்பற்றி?
சொல்!" என்று சக்கரவர்த்தி ஆக்ரோபித்தார்.

"இந்தத் தேவி மலை மேல் மோதிக்
கொண்டதால் காயம் பட்டது என்கிறாரே!
அதைப்பற்றி எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது
ஐயா!"

"என்ன? என்ன? நீ புத்திசாலிப்பெண்! உனக்கு
ஏதேனும் காரணம் புரிந்தாலும் புரிந்திருக்கும்!
சீக்கிரம் சொல்! ஈழ நாட்டில் மலையில் முட்டிக்
கொண்டு அந்த இரத்தக்காயத்துடனே இங்கே
வந்திருக்கிறாளா?"

"இல்லை, ஐயா; இந்த அரண்மனைத்
தோட்டத்தில் சிற்ப மண்டபம் ஒன்று
இருக்கிறதல்லவா? அதற்குள்ளே இராவணன்
தூக்கிப் பிடிக்கும் கைலாச மலை ஒன்று
இருக்கிறது. ஒருவேளை அதில் இவர் முட்டிக்
கொண்டிருக்கலாம்!"

இவ்விதம் வானதி சொன்னதும் அத்தனை
பேரும் வியப்புக் கடலில் மூழ்கிப் போனார்கள்.

"இருக்கலாம்; இருக்கலாம்!" "அப்படித்தான் இருக்கும்" என்று ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

குந்தவை வானதியின் நெற்றியைத் தொட்டு திருஷ்டி கழிப்பது போல் கையை நெறித்து, "அடி என் கண்ணே! என்ன புத்திசாலியடி நீ! எங்களுக்கெல்லாம் தோன்றாதது உனக்குத் தோன்றியதே!" என்றாள்.

பூங்குழலி அதைக் கோபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு, தன்னுடைய ஊமை அத்தையிடம் சமிக்ஞா பாஷையில் பேசினாள் பின்னர், "ஆமாம்! சிற்ப மண்டபத்தில் உள்ள மலைதானாம்! அந்த மண்டபத்தை நான் பார்த்திருந்தால், எனக்கும் அது தெரிந்திருக்கும்!" என்றாள்.

சக்கரவர்த்தி மந்தாகினியை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே "ஆமாம்; வழி தெரியாமல் தவித்துச் சிற்ப மண்டபத்தின் மலை மேல் முட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். எங்கே போவதற்காக வழி

தேடினாளோ, தெரியவில்லை கடைசியில்
இங்கே வந்து சேர்ந்தாள்!" என்றார்.

"தங்களிடம் வருவதற்குத்தான் வழி தேடி
இருக்கிறார். அதைப்பற்றிச் சிறிதும் சந்தேகம்
இல்லை. நானே இவர்களிடம் சொல்லிக்
கொண்டிருந்தேன். தங்களைத் தரிசிக்காமல்
இவ்விடம் விட்டுப் போகமாட்டார் என்று..."

"நான் நம்பவில்லை; முதன்மந்திரி! என்னிடம்
இவள் வருவதாக இருந்தால் முன்னமே
வந்திருக்கமாட்டாளா? இருபத்தைந்து
வருஷமாக வந்திருக்கமாட்டாளா? இத்தனை
நாள் பொறுத்திருந்து வருவானேன்? என்னைப்
பேயாக வந்து சுற்றுவானேன்? ஆம், ஆம்!
இவள் பேய் வடிவத்தில் இருப்பதாக எண்ணிக்
கொண்டிருந்தேன். அதுவும் உண்மை தானே?
பேயைப் போலத்தான் ஈழ நாட்டுக் காடு
மலைகளில் அலைந்து திரிந்து வந்திருக்கிறாள்.
நான் இத்தனை காலமும் அரண்மனைச்
சுகபோகங்களில் ஆழ்ந்து காலம்
கழித்திருக்கிறேன். குற்றத்தின் சக்தியைத்தான்

என்னவென்று சொல்லுவது? இவளைப் போன்ற உருவத்தைக் கண்டு எத்தனை தடவை என் உள்ளம் பிரமை அடைந்திருக்கிறது; யார் கண்டது? இப்போது வந்ததைப் போல் இதற்கு முன்னாலும் இரகசியமாக வந்து என்னைப் பார்த்து விட்டுப் போனாளோ, என்னவோ? நான் பிசாசு என்று எண்ணி மிரண்டு வந்தேன்!... இருபத்தைந்து ஆண்டு! இருபத்தைந்து யுகம்!"

இவ்விதம் தமக்குத் தாமே பேசக்கிறவர் போலச் சொல்லி வந்த சக்கரவர்த்தி திடீரென்று அநிருத்தரின் பக்கம் திரும்பி, "முதன்மந்திரி! நீர் ஏதோ குற்றம் செய்ததாகச் சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்டீரே? அது என்ன குற்றம்?" என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டார்.

அநிருத்தர், "சக்கரவர்த்தி! குற்றவாளியிடமே குற்றத்தைப் பற்றிக் கேட்பது தர்மமா?" என்றார்.

"பின்னே, யாரிடம் கேட்கிறது? ஆம், ஒருவரிடமும் கேட்க வேண்டியதில்லை. உம்முடைய முகத்திலேயே எழுதியிருக்கிறது.

அவள் கடலில் விழுந்து இறந்துவிட்டதாக வந்து சொன்னீரே? அதுவே பொய்! இருபத்தைந்து வருஷங்களாக அந்தப் பொய்யை நீர் சாதித்து வந்தீர். நானும் நம்பி வந்தேன் அநிருத்தரே! உண்மையிலேயே உமது குற்றம் மிகப் பயங்கரமானது!..."

"அதற்கு நான் மட்டும் பொறுப்பாளி அல்ல, சக்கரவர்த்தி! கரையர் குல மகனும் பொறுப்பாளிதான்! அவர் கடலில் விழுந்தது என்னமோ உண்மை. பிறகு புனர் ஜன்மம் அடைந்தார். தங்களிடம் அவர் உயிரோடிருப்பதைச் சொல்ல வேண்டாமென்று வாக்குறுதி வாங்கிக் கொண்டார்; வாக்குறுதியைக் கொடுக்காவிடில் மறுபடியும் உயிரை விட்டு விடுவேன் என்று சொன்னார். இவையெல்லாம் உண்மையா என்பதைத் தாங்களே அவரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம்."

"கேட்க வேண்டியதே இல்லை! அவ்விதமே இருக்கும். ஆனாலும் நீங்கள் எல்லோருமாகச்

சேர்ந்து எனக்கு எதிராகச் சதி செய்கிறீர்கள் என்று நான் கூறியதிலே தவறு ஒன்றுமில்லை அல்லவா?" என்றார் சுந்தர சோழர்.

"நான் செய்த குற்றத்துக்கு மன்னிப்பு இல்லைதான்; மன்னிப்பு நான் கோரவும் இல்லை. ஆனாலும் பல வருஷ காலமாக என் மனத்திலிருந்த பாரம் இன்றைக்கு நீங்கிவிட்டது. இனி எனக்கு விடை கொடுங்கள். திருவரங்கம் சென்று ஸரீரங்கநாதருக்குச் சேவை செய்து என் நாட்களைக் கழிக்க அனுமதியுங்கள்."

"அது முடியாத காரியம், பிரம்மராயரே! நீ அன்று செய்த குற்றத்தினால் இன்று எத்தனையோ குழப்பங்கள் நேர்ந்திருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் தீர்த்து வைத்து விட்டல்லவா நீர் ரங்கநாதருக்குச் சேவை செய்யப் போக வேண்டும்?" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

[பக்க தலைப்பு](#)

முப்பத்து நான்காம் அத்தியாயம்
இராவணனுக்கு ஆபத்து!

சுந்தர சோழர் தமது செல்வக் குமாரியைப் பார்த்துக் "குந்தவை! நான் முதன்மந்திரியோடு இராஜ்ய காரியங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் பேச வேண்டும். நீங்கள் போய் உங்கள் காரியங்களைப் பாருங்கள். போகும்போது இதையும் அழைத்துக் கொண்டு போங்கள்! உன் தாயார ஂ மட்டும் இங்கே சிறிது நேரம் இருக்கட்டும்!" என்றார்.

சக்கரவர்த்தி "இதையும்" என்று குறிப்பிட்டது மந்தாகினியைத்தான். அப்படிக் குறிப்பிட்டதிலிருந்து அவள் விஷயத்தில் அவருடைய அருவருப்பு வெளியாயிற்று. குந்தவை சிறிது ஏமாற்றத்துடன் தந்தையை நோக்கினாள்.

அதைக் கவனித்த சக்கரவர்த்தி, "ஆமாம், இவள் முட்டிக் கொண்டது சிற்ப மண்டபத்திலுள்ள கைலாச மலைதானா என்பதைத் தெரிந்து கொள்வது நல்லது! இவளை அங்கேயே அழைத்துக் கொண்டு போய்க் காட்டித் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்! இவள் இங்கே நிற்பதை என்னால் சகிக்க முடியவில்லை" என்றார்.

குந்தவை ஏமாற்றம் நிறைந்த முகத்தோடு மந்தாகினியைக் கையைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள். அப்போது மலையமான் மகள் குந்தவையின் அருகில் வந்து, அவள் காதில் மட்டும் கேட்கும்படியாக, "குழந்தாய்! இவள் இப்போது பார்க்கச் சகிக்காமல்தானே இருக்கிறாள்? அப்பாவிடம் வருத்தப்படுவதில் என்ன பயன்? உன்னுடைய அலங்காரக் கலைத் திறமையெல்லாம் இவளிடம் காட்டு பார்க்கலாம்!" என்றாள். குந்தவை புன்னகை மூலம் தன் சம்மதத்தைத் தெரிந்துவிட்டு அங்கிருந்து மந்தாகினியை அழைத்துச் சென்றாள். அவர்களுடன் வானதியும் பூங்குழலியும் வெளியேறினார்கள்.

பிறகு சுந்தர சோழர் முதன்மந்திரியையும்
மலையமான் மகளையும் மாறி மாறிப்
பார்த்தவண்ணம், "நீங்கள் இரண்டு பேரும்
சேர்ந்து இந்தக் காரியத்தை எதற்காகச்
செய்தீர்கள் என்று தெரியவில்லை. எனக்கு
இதனால் சந்தோஷம் உண்டாகும் என்று நீங்கள்
எண்ணியிருந்தால் அது பெரும் தவறு!
முதன்மந்திரி! எதற்காக நீர் இவ்வளவு
பிரயத்தனப்பட்டுக் கோடிக்கரையிலிருந்து
இந்தக் காட்டுமிராண்டி ஜன்மத்தைப் பிடித்துக்
கொண்டு வரச் செய்தீர்? இப்போதாவது
உண்மையைச் சொல்லுங்கள்! இனிமேலாவது
என்னிடம் எதையும் மறைத்து வ ளைக்க முயல
வேண்டாம்!" என்றார்.

அப்போது முதன்மந்திரி அநிருத்தர் உணர்ச்சி
ததும்பக் கூறினார்: "ஒரு தடவை செய்த
பிழையை மறுபடியும் செய்ய மாட்டேன், இனி
எந்தக் காரியத்தையும் தங்களிடமிருந்து
மறைத்து வைக்கவும் உடன்படேன். உண்மை
வெளிப்பட வேண்டுமென்பதற்காகவே

இப்போது இவ்வளவு பிரயத்தனம் எடுத்துக் கொண்டேன். தங்களால் ஒரு பெண்மணிகடலில் விழுந்து இறந்ததாகத் தங்கள் மனம் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்தச் சம்பவத்தைத் தாங்கள் மறந்து விட்டதாக வெகுகாலம் நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் நாளாக ஆக அந்த நினைவு தங்கள் உள்ளத்தின் உள்ளே பதிந்து வேதனையை அதிகப்படுத்திக் கொண்டிருந்ததாக அறிந்தேன். தூக்கத்தில் தாங்கள் அதைப் பற்றிய கனவு கண்டு பல முறை ஓலமிட்டதாக மகாராணி சொன்னார்கள். அதனால் தங்களைக் காட்டிலும் மலையமான் மகளார் அதிக வேதனை அடைந்தார்கள். சில காலத்துக்கு முன்பு என்னிடம் யோசனை கேட்டார்கள். அதன் பேரில் நாங்கள் இந்தப் பிரயத்தனம் செய்யத் தீர்மானித்தோம். தங்கள் காரணமாக இறந்து விட்டதாக தாங்கள் நினைத்து வருந்திய பெண்மணியைத் தங்கள் முன்னாலேயே கொண்டு வந்து நிறுத்தி அந்த எண்ணத்தைப் போக்க உத்தேசித்தோம். நேரில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினால்தான் தாங்கள் நம்புவீர்கள் என்று

எண்ணினோம். இது குற்றமாயிருந்தால் கருணை கூர்ந்து மன்னிக்க வேண்டும்!"

இதைக் கேட்ட சக்கரவர்த்தி ஆத்திரம் பொங்கக் கூறியதாவது: "குற்றந்தான்! பெருங்குற்றம்! இத்தனை நாளும் இவள் பேயாக என்னைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தாள். கனவிலே வந்து கஷ்டப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். பேய்க்குப் பதிலாகப் பிச்சியைக் கொண்டு வந்து என் முன்னால் நிறுத்தியிருக்கிறீர்கள். இது எனக்கு மகிழ்ச்சி தரும் என்று நினைத்தீர்களா? ஒரு நாளும் இல்லை. என்னிடம் முன்னதாக உண்மையைத் தெரிவித்திருந்தால் இவளை இங்கே அழைத்து வரும் யோசனையைக் கண்டிப்பாக நிராகரித்திருப்பேன். போனது போகட்டும் ஏதோ செய்தது செய்து விட்டீர்கள். வெகு கஷ்டப்பட்டு இங்கே இந்த ஊமைப் பைத்தியக்காரியை அழைத்து வந்து சேர்த்தீர்களே? திரும்பி அவளை எப்போது எப்படிப் போகச் செய்வதாக உத்தேசம்?"

இவ்வாறு சுந்தர சோழர் கேட்டதும், அநிருத்தர்

உண்மையிலேயே பேச்சிழந்து நின்றார்.

அப்போது சக்கரவர்த்தினி, "சுவாமி!

இங்கிருந்து என் சகோதரியைத் திரும்பிப் போகச் செய்வதாகவே எனக்கு உத்தேசமில்லை. இந்த அரண்மனையில் என்னுடனேயே அவர் தங்கியிருப்பார். எனக்கு முன் பிறந்த தமக்கையைப் போல் பாவித்து இவரை நான் போற்றிப் பூசித்து வருவேன்!" என்றாள்.

"தேவி! என்னிடம் உனக்குள்ள பக்தியை இந்த மாதிரி மெய்ப்பிக்க நீ பிரயத்தனப்பட வேண்டியதில்லை. கண்ணகியைக் காட்டிலும் மேலான கற்பின் அரசி என்பதை இந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளில் நான் கண்டிருக்கிறேன். நான் நோய்ப்பட்டது முதலாவது நீ உன் செல்வக் குழந்தைகளையும் மறந்து எனக்குப் பணிவிடைகள் செய்து வருவதையும் எனக்காக நோன்பு நோற்று வருவதையும் அறிந்துதானிருக்கிறேன். காட்டிலே திரிந்த ஊமைப் பிச்சியை அரண்மனையிலே அழைத்து வைத்து என்னிடம்

உனக்குள்ள பக்தியைக் காட்ட

வேண்டியதில்லை. மலையமான் மகளே!

இதைக்கேள்! முதன்மந்திரி! நீங்களும் நன்றாய்க்

கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். எப்போதோ ஒரு

காலத்தில் மனித சஞ்சாரமற்ற தீவாந்தரத்தில்

நான் தன்னந்தனியே தங்கியிருந்தபோது இந்த

ஊமைப் பிச்சியைப் பார்த்தேன். அச்சமயம்

இவளிடத்தில் பிரியம் கொண்டதும்

உண்மைதான் இல்லை என்று சொல்லவில்லை.

அதனாலேயே இன்னமும் நான் இவளை

நினைத்து ஏங்கித் தவிப்பதாக நீங்கள்

எண்ணினால் அதைவிடப் பெரிய தவறு செய்ய

முடியாது. அப்போது இவள் பேரில் எனக்கு

ஏற்பட்டிருந்த பிரியத்துக்கு எத்தனையோ

காரணங்கள் இருந்தன. அந்தப் பிரியம் இந்த

இருபத்தைந்து வருஷ காலத்தில் முற்றும் மாறித்

துவேஷமாகவும் அருவருப்பாகவும்

உருவெடுத்திருக்கிறது. கனவிலும் நினைவிலும்

என்னை அவ்வளவாக இவள் கஷ்டப்படுத்தி

இருக்கிறாள். இவள் இந்த அரண்மனையில்

இருக்கிறாள் என்னும் எண்ணத்தையே என்னால்

சகிக்க முடியவில்லை. உடனே இவளை

இங்கிருந்து அனுப்பி விட்டு மறுகாரியம் பாருங்கள். இவளைப் பேய் என்று நினைத்தபடியால் இவள் பேரில் விளக்கை எடுத்து எறிந்தேன். உயிரோடும் உடம்போடும் இருப்பவள் என்று அறிந்திருந்தால், என்ன செய்திருப்பேனோ, தெரியாது!"

இவ்வாறு சுந்தர சோழர் குரோதம் ததும்பிய குரலில் கூறிய குரூரமான வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சக்கரவர்த்தினியும் முதன்மந்திரியும் கதிகலங்கிப் போனார்கள். சக்கரவர்த்தி இவ்விதம் பேசுவார் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அநிருத்தர் தாம் செய்த பழைய குற்றத்துக்காக மட்டுமே தம்மைச் சக்கரவர்த்தி கண்டனம் செய்வார் என்று கருதியிருந்தார். மகாராணியோ சக்கரவர்த்தி வாய்விட்டு வெளிப்படையாகச் சொல்லாவிட்டாலும் மனத்திற்குள் மகிழ்ந்து பூரித்துத் தன்னுடைய பெருந்தன்மையான செயலை ரொம்பவும் பாராட்டுவார் என்று எதிர்பார்த்தாள்.

சுந்தர சோழரின் கொடிய வார்த்தைகள்
அவர்களுக்கு ஏமாற்றமளித்ததோடு ஓரளவு
வெறுப்பையும் கோபத்தையும் உண்டாக்கின.
சக்கரவர்த்தி இத்தனை நேரம்
பேசியதற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற்போல்,
"சீச்சீ, இந்த ஊமைப் பைத்தியக்காரி உலகில்
உயிரோடு வாழ்ந்திராவிட்டால் என்ன நஷ்டம்
நேர்ந்து விடும்? இவள் கடலில் விழுந்த போது
உண்மையாகவே செத்துத் தொலைந்து
போயிருந்தால் எவ்வளவு
நன்றாயிருந்திருக்கும்! எந்தப் பரம முட்டாள்
மெனக்கட்டு இவளை எடுத்துக்
காப்பாற்றினான்?" என்றார்.

இதற குப் பிறகு மலையமான் மகளால்
பொறுக்க முடியாமல் போயிற்று. உருக்கம்
ததும்பிய ஆவேசத்துடன் அவள், "சுவாமி!
தங்கள் வாயால் அப்படிச் சொல்லாதீர்கள்!
மகாபாவம்! நன்றி மறத்தல் எவ்வளவு கொடிய
பாதகம் என்று பெரியோர்கள் எத்தனையோ
பேர் சொல்லியிருக்கிறார்களே? தங்கள் உயிரை
இந்த மாதரசி காப்பாற்றியதை வேணுமானாலும்

மறந்து விடுங்கள். ஆனால் நம் அருமைக் குமாரன் அருள்மொழிவர்மனை இவர் காப்பாற்றியதை மறக்கலாமா? தாங்கள் மறந்தாலும் நான் மறக்க முடியாது பதினாலு ஜன்மத்துக்கும் இந்தத் தெய்வ மகளுக்கு நான் நன்றிக் கடன் பட்டிருப்பேன்!" என்று சொன்னாள்.

"தேவி அந்தக் கதையை மறுபடியுமா சொல்லுகிறாய்..?" என்று சுந்தர சோழர் மேலும் பேசுவதற்குள் மலையமான் மகள் குறுக்கிட்டுக் கூறினாள்: "கதை அல்ல, சுவாமி! அருள்மொழியே என்னிடம் சொன்னான். காவேரி வெள்ளத்திலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிய தேவிதான் ஈழத் தீவிலும் பலமுறை தன்னைக் காப்பாற்றியதாகச் சொன்னான். நல்ல வேளையாக, அவன் நாகப்பட்டினத்திற்கு வந்து சுகமாயிருக்கிறான். அவனை அழைத்து வரச் செய்யுங்கள். தாங்களே நேரில் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்!"

"ஆமாம், ஆமாம்! அருள்மொழி

நாகப்பட்டினத்தில் இருக்கிறான். ஆனால் அவன் சுகமாயிருக்கிறான் என்பது என்ன நிச்சயம்? நேற்று அடித்த பெரும் புயலில் அவனுக்கு ஆபத்து நேர்ந்ததோ என்னமோ? முதன்மந்திரி! என் உள்ளத்தில் நிம்மதி இல்லை! இனந் தெரியாத அபாயம் ஏதோ என் குலத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இந்தச் சமயத்தில் இந்த ஊமைப் பிச்சி இங்கு வந்திருப்பதும் ஓர் அபசகுனமாகவே தோன்றுகிறது..."

"சுவாமி! கரையர் குலமகள் இங்கே இச்சமயம் வந்திருப்பது அபசகுனம் இல்லை; நல்ல சகுனம். இவர் இங்கிருப்பது நம்முடைய குலத்துக்கே ஒரு பாதுகாப்பு. நான் இடைவிடாமல் பிரார்த்தனை செய யும் துர்க்கா பரமேசுவரியே என் மீது அருள் புரிந்து இந்தத் தேவியை அனுப்பி வைத்திருக்கிறாள்..."

"இல்லவே இல்லை; துர்க்கா பரமேசுவரி அனுப்பவில்லை, சனீசுவரன் அனுப்பியிருக்கிறான். அந்தப் பிச்சியை உடனே

திரும்பிப் போகச் சொல்லிவிட்டு மறுகாரியம் பாருங்கள். நீங்கள் முடியாது என்றால், நானே அந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டியது தான்.."

"சுவாமி! ரொம்பவும் கருணைகூர்ந்து எனக்கு இந்த வரத்தைக் கொடுங்கள். அருள்மொழி வந்து சேருகிற வரையில் அவர் இந்த அரண்மனையில் இருப்பதற்கு அனுமதி அளியுங்கள்!" என்று சக்கரவர்த்தினி உருக்கமான குரலில் கேட்டு விட்டு சுந்தர சோழரின் பாதங்களைத் தொட்டுப் பணிந்தாள்.

"முதன்மந்திரி! கேட்டீரா? வெளுத்ததெல்லாம் பால் என்று கருதும் மலையமான் மகளின் கோரிக்கையைக் கேட்டீரா? கடவுளே! இப்படியும் ஒரு கபடமற்ற சாது உலகத்தில் இருக்க முடியுமா? இவள் என்னிடம் எதுவுமே கோருவதில்லை. போயும் போயும் இப்படிப்பட்ட வரத்தைக் கேட்கிறாள். அதை மறுக்க மனம் வரவில்லை. ஆனால் அந்த ஊமைப் பைத்தியக்காரி இங்கே இருக்கும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் எனக்கு நரக

வேதனையாக இருக்கும். ஆகையால்,
நாகையிலிருந்து இளவரசனை அழைத்துவர
உடனே ஏற்பாடு செய்யுங்கள்!"

"அப்படியே செய்கிறேன் ஐயா! யானைப்
படைகளும் குதிரைப் படைகளும் அனுப்பிப்
பகிரங்கமாக இளவரசரை அழைத்து வரச்
செய்யலாமா? அல்லது..."

"மாறு வேடம் பூணச் செய்து இரகசியமாக
அழைத்து வரலாமா, என்றுதானே கேட்கிறீர்?
பகிரங்கமாக இளவரசன் வந்தால் சோழ நாட்டில்
பெரும் குழப்பம் ஏற்படும் என்று
எண்ணுகிறீர்கள் அல்லவா?"

"நான் எண்ணுவது மட்டும் அல்ல, பிரபு!
நிச்சயமாக அறிந்திருக்கிறேன். மக்கள் பல
காரணங்களினால் கொதிப்பு
அடைந்திருக்கிறார்கள். ஏதாவது ஒரு வியாஜம்
ஏற்பட வேண்டியதுதான்; உடனே மக்களின்
உள்ளக் கொதிப்பு வெளியே பீறிக் கொண்டு
வரும். பழுவேட்டரையர்களும் மதுராந்தகத்

தேவரும் என்ன கதி அடைவார்கள் என்று
சொல்ல முடியாது..."

"இது என்ன பேச்சு, முதன்மந்திரி! குடிமக்கள்
அப்படி மூர்க்கத்தனமாக நடந்து கொண்டால்,
சோழ நாட்டு வீர சைன்யங்கள் எங்கே
போயின?"

"சைன்யங்களிடையேதான் கொதிப்பு அதிகம்,
பிரபு! மக்களாவது வெறுங் கூச்சல்
குழப்பத்துடன் அடங்கி விடுவார்கள். சேனா
வீரர்களோ, தஞ்சைக் கோட்டையை சின்னா
பின்னமாக்கி, பழுவேட்டரையர்களையும்
மதுராந்தகத் தேவரையும் சிறையில்
அடைத்துவிட்டு, ஈழங்கொண்ட வீராதி
வீரராகிய அருள்மொழிவர்மரைச்
சிங்காதனத்தில் ஏற்றிவிட்டே மறுகாரியம்
பார்ப்பார்கள்..."

"அப்படி நடக்க வேண்டுமென்று நீங்களும்
மனத்திற்குள் ஆசைப்பட்டுக்
கொண்டிருக்கிறீர்கள். முட்டாள் ஜோதிடர்கள்

கட்டி விட்ட கதைகளை நம்பிக் கொண்டு குடிமக்களும் புத்தி தடுமாறி அலைகிறார்கள். ஆனால் உங்கள் மனத்தில் ஒன்று நிச்சயமாகப் பதிய வைத்துக் கொள்ளுங்கள். என் பெரிய பாட்டனார் கண்டராதித்த அடிகளின் குமாரன் மதுராந்தகனே இந்தச் சோழ சிம்மாசனத்துக்கு உரிமை உடையவன். அவனுக்கே பட்டம் கட்டி வைப்பதென்று தீர்மானித்து விட்டேன். மக்கள் அதற்குத் தடை சொன்னாலும் சரி, தேவர்களும் மூவர்களும் வந்து தடுத்தாலும் சரி, நான் கேட்கப் போவதில்லை. என்னுடைய குமாரர்கள் அதற்குக் குறுக்கே நின்றால்..."

"சுவாமி! அப்படி ஒரு நாளும் நேராது. தங்கள் விருப்பத்துக்கு மாறாகத் தங்கள் குமாரர்கள் ஒரு நாளும் தடை சொல்ல மாட்டார்கள். அருள்மொழிக்கு இராஜ்ய ஆசையே கிடையாது. இலங்கை மணிமகுடத்தை அவனுக்குக் கொடுத்தார்கள். அதை அவன் வேண்டாம் என்று மறுதளித்து விட்டான். அப்படிப்பட்டவனா தங்கள் வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை கூறப் போகிறான்?"

கரிகாலன் ஢ட்டும் என்ன? அவனுக்குத் தாங்களே யு வராஜ பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்தீர்கள். அதனால் ஒப்புக் கொண்டான். அவனுடைய வீர பராக்கிரமத்தைப் பற்றி நான் சொல்லவேணுமா? அவன் ஆசைப்பட்டால் தானாகவே அவனுடைய வீரவாளின் உதவியைக் கொண்டு பெரிய இராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்துக் கொள்ளக் கூடியவன் அல்லவா? ஆனால் அவனுக்கும் இராஜ்யம் ஆளுகிற ஆசை இல்லை. தாங்கள் அவனிடம் தங்கள் விருப்பம் இன்னதென்பது பற்றி ஒரே ஒரு வார்த்தை சொல்ல வேண்டியதுதான்..."

"அந்த வார்த்தை நான் சொல்லிவிடப்போகிறேனே, அவன் காதில் விழுந்துவிடப் போகிறதே என்பதற்காகத்தானே, எத்தனை சொல்லி அனுப்பியும் இங்கே வராமல் ஆட்டம் போடுகிறான்?"

"சக்கரவர்த்தி! பட்டத்து இளவரசர் காஞ்சியில் அற்புதமான பொன் மாளிகை நிர்மாணித்துவிட்டுத் தங்களின் வருகைக்காகக்

காத்திருக்கிறார்..."

"எதற்காகக் காத்திருக்கிறான் என்று எனக்குத் தெரியும். கம்ஸன் அவனுடைய பெற்றோர்களைச் சிறை வைத்தது போல் எங்களைச் சிறை வைத்துவிட்டுச் சோழ சிம்மாசனம் ஏறக் காத்திருக்கிறான். அவன் கட்டியிருப்பது பொன் மாளிகையோ, அல்லது அரக்கு மாளிகையானோ, யாருக்குத் தெரியும்?"

"சுவாமி! கரிகாலனைப் பற்றித் தாங்கள் இவ்வாறு சொல்வது கொடுமை!" என்றாள் மலையமான் மகள்.

"சக்கரவர்த்தியின் உள்ளத்தை அவ்வளவு தூரம் விஷமாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்!" என்றார் முதன்மந்திரி.

"வேறு யாரும் இல்லை; என் மனத்தில் விஷம் ஏற்றியவன் கரிகாலனேதான்! அவன் எனக்கு உண்மையான மகனாயிருந்தால் எத்தனை தடவை சொல்லி அனுப்பியும் ஏன்

வரவில்லை?" என்று சுந்தர சோழர் கேட்டார்.

"அதற்கு வேறு சரியான காரணங்களும் இருக்கலாம் அல்லவா?"

"நீங்கள்தான் ஒரு காரணத்தை ஊகித்துச் சொல்லுவது தானே?"

"கரிகாலன் கொள்ளிடத்துக்கு இப்பால் வந்தால் பழுவேட்டரையர்கள் அவனைச் சிறைப்படுத்தி விடுவார்கள் என்று நாடெல்லாம் பச்சாயிருக்கிறது.."

"அம்மாதிரி சொல்லி என் மகனுடைய மனத்தை யாரோ கெடுத்திருக்கிறார்கள்! இவளுடைய தகப்பன் திருக்கோவலூர் மலையமான் ஒருவன்: கொடும்பாளூர் வேளான் ஒருவன். நீங்களும் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டீர்களோ, என்னவோ தெரியவில்லை.

"சுவாமி! நான் யாரைப் பற்றியும் அவர்களுக்குப் பின்னால் பேசும்

வழக்கமில்லை. சற்று முன் தாங்களே அபாயத்தைப் பற்றிப் பேசினீர்கள். தங்கள் உள்ளத்தில் அவ்விதம் தோன்றுவதாகச் சொன்னீர்கள். தங்கள் உள்ளத்தில் தோன்றுவது முற்றிலும் உண்மை. சோழர் குலத்துக்கு அபாயம் நெருங்கிக் கொண்டதானிருக்கிறது. அது இரண்டு வழியாக வருகிறது. இந்த நாட்டில் இப்போது இரண்டுவிதமான சதிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. பழுவேட்டரையர்களும், சம்புவரையர்களும்..."

"முதன்மந்திரி அநிருத்தரே! நிறுத்துங்கள்; பழுவூர் வம்சத்தார் நூறு ஆண்டு காலமாகச் சோழ குலத்துக்குத் தொண்டு செய்து வந்தவர்கள், பெரிய பழுவேட்டரையர் இருபத்துநாலு போர் முனையிலும் போரிட்டுத் தமது மேனியில் அறுபத்துநாலு புண்களைச் சுமந்து கொண்டிருக்கிறார். அப்படிப்பட்டவர் இன்று சோழ குலத்துக்கு எதிராகச் சதி செய்கிறார் என்று சொல்வதைக் காட்டிலும், சூரியன் இருட்டாகி விட்டது என்றும், கடல் நீரில் தீப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்றும்

சொல்லுவதை நம்பலாம்.."

"சக்கரவர்த்தி! சூரியனையும் கிரஹணம்
பிடிக்கிறது. கடல் நீரில் வடவாமுகாக்கினி
கொழுந்துவிட்டெரிகிறது. ஆனால் அதைப்
பற்றி நான் சொல்ல வரவில்லை.

பழுவேட்டரையர்கள் சோழ குலத்துக்கு எதிராக
சதி செய்வதாக நான் கூறவே இல்லை.

மதுராந்தகருக்குப் பட்டம் கட்டுவதற்காக
அவர்கள் மிகுந்த பிரயத்தனம் செய்து
வருகிறார்கள்.."

"மகா சிவபக்தராகிய கண்டராதித்தருடைய
புதல்வருக்குப் பட்டம் கட்ட எண்ணுவதில்
என்ன தவறு? சிம்மாசன உர ிமை நியாயமாக
மதுராந்தகனுக்குத் தானே உரியது?" என்றார்
சக்கரவர்த்தி.

"நானும் அதையேதான் சொல்லுகிறேன் மேலும்
தாங்களே மனமுவந்து மதுராந்தகத் தேவருக்குச்
சோழர் குலத்து மணிமகுடத்தை அளிக்கத்
தீர்மானித்து விட்டீர்கள். அப்படியிருக்கும்போது

பழுவேட்டரையர் மீது குற்றம் என்ன? தங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி வைக்கவே அவர்கள் பிரயத்தனப்படுகிறார்கள்.."

"ஆகையினால் என்னுடைய நன்றியறிதலுக்கு மேலும் அவர்கள் பாத்திரமாகியிருக்கிறார்கள்."

"ஆனால், சக்கரவர்த்தி, தங்களுடைய சம்மதம் பெறாத சில காரியங்களும் செய்கிறார்கள். சோழ ராஜ்யத்தை இரண்டாகப் பங்கு போட்டுக் காவேரிக்குத் தெற்கேயுள்ளதை மதுராந்தகத் தேவருக்கும் வடக்கே உள்ள பகுதியைக் கரிகாலருக்கும் கொடுத்து விடுவதென்று யோசனை செய்து வருகிறார்கள். சம்புவரையர் மாளிகையில் இன்றைய தினம் அந்தப் பேச்சு நடந்து வருகிறது. சக்கரவர்த்தி! நூறு வருஷ காலமாகத் தங்கள் முன்னோர்கள் பாடுபட்டு விஸ்தரித்த ராஜ்யத்தை விஜயாலய சோழரும் ஆதித்த சோழரும் மகாபராந்தக சக்கரவர்த்தியும் ஈழம் முதலாவது கோதாவரி வரையில் நிலைநாட்டிய சோழ மகாராஜ்யத்தை இரண்டாகப் பிளந்து பங்கு போடுவது

தங்களுக்குச் சம்மதமா?"

"முதன்மந்திரி! ஒரு நாளும் அதற்கு நான் சம்மதம் கொடேன். சோழ இராஜ்யத்தைப் பிளப்பதற்கு முன்னால் என்னை வெட்டிப் பிளந்து விடுங்கள் என்று சொல்லுவேன். பழுவேட்டரையர் அத்தகைய முயற்சியில் இறங்கியிருப்பார் என்று நான் நம்பவில்லை. ஒருவேளை எனக்கு அது பிரியமாயிருக்கலாம். என் மகனுக்குப் பாதி இராஜ்யமாவது கொடுக்க நான் ஆசைப்படலாம் என்ற எண்ணத்தினால் அவர் இந்த யோசனைக்கு இணங்கியிருப்பார். அது எனக்கு விருப்பமில்லையென்று தெரிந்தால் கைவிட்டு விடுவார். முதன்மந்திரி! இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் ஓர் ந்குல விஸ்தீரணம் கூடக் குறையாமல் மதுராந்தகனுக்குப் பட்டம் கட்டி வைப்பேன். அதை என் மக்கள் எதிர்த்தாலும் சரி, பழுவேட்டரையரே எதிர்த்தாலும் சரி, நான் கேட்கப் போவதில்லை."

"சக்கரவர்த்தி! பழுவேட்டரையர் எதிர்த்தால் பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை. தங்கள்

புதல்வர்களோ எதிர்க்கப் போவதில்லை.
ஆனால் மதுராந்தகருக்குப் பட்டம்
கட்டுவதற்குத் தடை இவையெல்லாம் அல்ல.
அந்தத் தடை இன்னும் பெரிய இடத்திலிருந்து
வருகிறது. தாங்களும் நானும் இந்தச் சோழ
நாட்டு மக்கள் அனைவரும் போற்றி வணங்கும்
தெய்வப் பெண்மணியிடமிருந்து அந்தத் தடை
வருகிறது. சில நாளைக்கு முன்பு கூட அவரிடம்
பேசிப் பார்த்தேன்..."

"செம்பியன் மாதேவியை நீங்கள்
குறிப்பிடுகிறீர்கள். அந்த மாதரசியின்
மனத்தையும் யாரோ கெடுத்திருக்கிறார்கள். நான்
என் புதல்வர்களுக்குப் பட்டம் கட்ட
ஆசைப்படுவதாக பெரிய பிராட்டி கருதி
வருகிறார். முதன்மந்திரி! அவரை உடனே
இங்கு அழைத்து வருவதற்கு ஏற்பாடு
செய்யுங்கள். நான் அவருடைய மனதை மாற்றி
விடுகிறேன்.."

"சக்கரவர்த்தி! அது அவ்வளவு சுலபம் அல்ல.
மகான் கண்டராதித்தர் தமது தர்மபத்தினிக்கு

அவ்விதம் கட்டளை இட்டுச் சென்றிருக்கிறார். அவருடைய மரண தறுவாயில் நான் அவர் அருகில் இருந்தேன். 'மதுராந்தகனுக்குப் பட்டம் கட்டக் கூடாது என்பதற்கு முக்கிய காரணம் இருக்கிறது; அது என் துணைவிக்குத் தெரியும்' என்று தங்கள் பெரிய பாட்டனார் சொன்னார்..."

"முதன்மந்திரி! அப்படிப்பட்ட தடை உண்மையில் இருக்கிறதா? அது இன்னதென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"தெரிந்திருந்தால், தாங்கள் கேட்கும் வரையில் காத்துக் கொண்டிருப்பேனா? பெரிய பிராட்டியை அழைத்து வரச் செய்து தாங்கள்தான் அதைப்பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்..."

"ஆமாம்; அந்த ஒரு விஷயந்தான் எனக்கம் தொல்லை கொடுத்து வருகிறது. பெரிய பிராட்டியை உடனே அழைத்து வருவதற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள். எப்பேர்ப்பட்ட தடையாயிருந்தாலும் அதை நான் நிவர்த்தி

செய்கிறேன். அவரை அழைத்து வருவதற்கு யாரை அனுப்பலாம்? ஏன் என் குமாரியையே அனுப்புகிறேன். தேவி! குந்தவையை உடனே இங்கு அழைத்து வா!" என்று சுந்தர சோழர் மலையமான் மகளைப் பார்த்துக் கூறினார்.

சக்கரவர்த்திக்கும் முதன்மந்திரிக்கும் நடந்த சம்பாஷணையை வானமா தேவி ஒரு காதினால் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், அவளுடைய கவனமெல்லாம் சற்று முன் அருகிருந்து சென்ற ஊமை ராணியின் பேரிலேயே இருந்தது.

ஆதலின் சக்கரவர்த்தி குந்தவையை அழைத்து வரும்படி சொன்னதும் மலையமான் மகள் அங்கிருந்து அந்தப்புரத்துக்கு விரைந்து சென்றாள். அவள் அந்தப்புரத்தை அடைந்த போது குந்தவை, வானதி, பூங்குழலி ஆகியவர்கள் பெருங்கலக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார்கள். அதற்குக் காரணத்தையும் மகாராணி உடனே தெரிந்து கொண்டாள். ஊமை ராணியை அங்கே காணவில்லை. எங்கே என்று கவலையுடன் கேட்ட போது குந்தவை கூறியதாவது: "அம்மா! தங்கள் கட்டளையை

நிறைவேற்றுவது சுலபமான காரியமாக இல்லை. ஆயினும் நாங்கள் மூன்று பேருமாகச் சேர்ந்து வற்புறுத்தி மந்தாகினி தேவியைக் குளிப்பாட்டினோம். பிறகு புதிய ஆடைகள் அணிவித்தோம். வானதி அவருடைய கூந்தலை வாரி முடிந்து கொண்டிருந்தாள். பூங்குழலி பூத்தொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆபரணங்கள் எடுத்துக் கொண்டிருந்தபோதே, இவளுடைய கூச்சல் கேட்டது. திரும்பி வந்து பார்த்தால் மந்தாகினி தேவியைக் காணவில்லை. கூந்தலை வாரி முடி போட்டவுடனே திடீரென்று அவர் திமிறிக் கொண்டு ஓடிப்போனாராம். அக்கம் பக்கத்து அறைகளில் எங்கேயும் காணவில்லை. இன்னமும் தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம்!"

இதைக் கேட்டு மலையமான் மகள் புன்னகை புரிந்தார். "அவருக கு அலங்காரம் செய்தபோது எதிரில் கண்ணாடி இருந்ததா?" என்று கேட்டாள்.

"இருந்தது; சற்றுத் தூரத்தில் இருந்தது" என்றாள் வானதி.

"அவருடைய அலங்கரித்த உருவத்தைத் தற்செயலாகக் கண்ணாடியில் பார்த்திருப்பார். அது அவருக்கு வெட்கத்தை உண்டாக்கியிருக்கும். அதனால் ஓடி எங்கேயாவது மறைந்து கொண்டிருப்பார். இன்னும் நன்றாகத் தேடிப் பாருங்கள். ஒருவேளை அந்தப்புரத்துப் பூங்காவிற்ருச் சென்று ஒளிந்து கொண்டிருந்தாலும் இருப்பார். மதில் ஏறிக் குதிப்பது, பலகணி வழியாகக் குதிப்பது போன்ற காரியங்கள்தான் அவருக்கு வழக்கமானவை ஆயிற்றே?" என்றாள் சக்கரவர்த்தினி.

பிறகு எல்லோருமாக நந்தவனத்துக்குச் சென்று தேடினார்கள். அங்கு ஊமை ராணி அகப்படவில்லை; அவர்களுடைய கவலை அதிகமாயிற்று. முதன்மந்திரியிடமும் சக்கரவர்த்தியிடமும் போய்த் தெரிவிக்கலாமா என்று அவர்கள் எண்ணத் தொடங்கியபோது எங்கிருந்தோ 'டணார் டணார்' என்று ஒரு சத்தம் வந்தது. கருங்கல்லில் இரும்பு உளியினால் ஓங்கி அடிப்பது போன்ற ஓசை. அது எங்கிருந்து

அந்த ஓசை வருகிறது என்று காது கொடுத்துக்
கவனமாகக் கேட்டார்கள். சிற்ப
மண்டபத்திலிருந்து வருகிறதென்று தெரிந்தது.
உடனே ஒரு தாதிப் பெண்ணைத் தீபம் எடுத்துக்
கொண்டு வரும்படி சொல்லி விட்டு எல்லாரும்
சிற்ப மண்டபத்துக்குச் சென்றார்கள். சிற்ப
மண்டபத்துக்குள்ளே அவர்கள் ஒரு
விந்தையான காட்சியைக் கண்டார்கள். ஓரளவு
ஆடை அலங்காரங்கள் அணிந்து விளங்கிய
மந்தாகினி கையில் ஒரு நீண்ட பிடியுள்ள
சுத்தியை வைத்துக் கொண்டு கைலாச
மலையைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்த
இராவணேசுவரனுடைய கரங்களை ஒங்கி ஒங்கி
அடித்துக் கொண்டிருந்தாள். மிக உறுதியான
கல்லினால் செய்யப்பட்ட சிற்பமாதலால் அந்தத்
தாக்குதலுக்கு இராவணன் அது வரையில்
அசைந்து கொடுக்கவில்லை. ஆனாலும்
ஃக்கிரத்தில் அவனுக்கு ஆபத்து வந்துவிடலாம்
என்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தது. கைலாச
மலையைத் தாங்கி கொண்டிருந்த
இராவணனுடைய கரங்களில் இரண்டு மூன்று
கைகள் ஒடிந்து விட்டால் மலையே இடம்

பெயர்ந்து அவன் தலைகளின் மீது இன்னும் நன்றாக உட்கார்ந்து விடக்கூடும்! தலைகள் சக்குநூறாக நொறுங்கி விடக்கூடும்! அத்தகைய ஆபத்தான நெருக்கடியிலேதான் குந்தவை முதலியவர்கள் சிற்ப மண்டபத்துக்குள் பிரவேசித்தார்கள்.

அவர்களுடைய வரவைப் பார்த்ததும் மந்தாகினி தன்னுடைய கையில் பிடித்திருந்த சுத்தியைக் கீழே போட்டு விட்டு வந்தவர்களைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்து கொண்டு நின்றாள். மண்டபத்துக்குள் பிரவேசித்தவர்களில் பூங்குழலியைத் தவிர மற்றவர்களின் உள்ளங்களில் "இவள் ஒரு பைத்தியக்காரப் பிச்சிதான்! சக்கரவர்த்தி இவளைக் கண்டு அருவருப்பு அடைவதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை!" என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

மலையமான் மகள் மற்றவர்களைப் பார்த்து, "பெண்களே, இதைப்பற்றிச் சக்கரவர்த்தியின் முன்னிலையில் யாரும் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டாம்!" என்று எச்சரிக்கை செய்தாள்.

முப்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம் சக்கரவர்த்தியின் கோபம்

மந்தாகினியை மற்ற அரண்மனைப் பெண்டிர் சிற்ப மண்டபத்தில் கண்டுபிடித்த சமயத்தில் சக்கரவர்த்திக்கும் முதன்மந்திரிக்கும் கடுமையான வாக்குவாதம் நடந்து கொண்டிருந்தது. மலையமான் மகள் அங்கிருந்து சென்றவுடனேயே முதன்மந்திரி அநிருத்தர், "மன்னர் பெரும! பெண்மணிகள் இருக்கும் போது சில விஷயங்கள் சொல்லக்கூடாது என்றிருந்தேன். இப்போது அவற்றைச் சொல்லித் தீர வேண்டியதாயிருக்கிறது. வீர பாண்டியனுடைய ஆபத்துதவிகள் இன்னமும் இந்த நாட்டில்

மறைந்து திரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.
அவர்களுடைய கொடுமையான சபதத்தை
நிறைவேற்றுவதற்குத் தக்க சமயத்தை
எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்றார்.

"இது ஒன்றும் புதிதில்லையே? எனக்குத் தெரிந்த
செய்திதானே? பழுவேட்டரையர்கள் அந்தக்
காரணத்தைக் கொண்டே எனக்கு இத்தனை
பலமான பாதுகாப்பு ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்
அல்லவா?" என்று சக்கரவர்த்தி ஏளனச்
சிரிப்புடன் கூறினார்.

"ஆபத்துதவிகளின் விஷயம் தங்களுக்குத்
தெரிந்ததுதான். ஆனால் அந்தச்
சதிகாரர்களுக்குச் சோழ ராஜ்யத்தின்
பொக்கிஷத்திலிருந்தே பொருள் உதவி
கிடைத்து வருகிறது என்பது தங்களுக்குத்
தெரிந்திருக்க முடியாது!" என்றார் முதன்மந்திரி.

"ஆகா! இது என்ன கட்டுக் கதை!" என்றார்
சுந்தர சோழர்.

"இதைக் காட்டிலும் பிரமிப்பான கட்டுக் கதைகள் சிலவற்றையும் தங்களுக்கு நான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. பெரிய பழுவேட்டரையரின் பொக்கிஷ நிலவறையிலிருந்து புதிய பொற்காசுகள் ஆபத்துதவிகள் கூட்டத்தின் மத்தியில் குவியலாகக் கொட்டப்பட்டிருந்தன. கண்ணால் பார்த்தவனாகிய சீடன் திருமலை இதோ இருக்கிறான். தாங்கள் பணித்தால் அதைப் பற்றி விவரமாகச் சொல்லுவான்..."

"வேண்டியதில்லை, தலைமுறை தலைமுறையாகச் சோழ குலத்துக்காக உயிரைக் கொடுத்து இரத்தம் சிந்தி வந்தவர்கள் பழுவேட்டரையர்கள். அவர்கள் என்னைக் கொல்லுவதற்காகச் சதி செய்யும் கூட்டத்திற்கு என் பொக்கிஷத்திலிருந்து பொற்காசு கொடுக்கிறார்கள் என்று அரிச்சந்திரனே வந்து சொன்னாலும் நான் நம்பமாட்டேன்."

"மன்னிக்க வேண்டும், பழுவேட்டரையர்கள் மீது அத்தகைய துரோகக் குற்றத்தை நான்

சுமத்தவில்லை. அவர்களுக்குத் தெரியாமலே சதிகாரர்களுக்கு நம் பொக்கிஷத்திலிருந்து பொற்காசுகள் போகலாம் அல்லவா?"

"அது எப்படி முடியும்? யமன் அறியாமல் உயிர் போகக் கூடுமா, என்ன?"

"யமன் ஒருவேளை கிழப் பருவத்தில இளமங்கை ஒருத்தியை மணம் செய்து கொண்டிருந்தால் அதுவும் சாத்யமாகலாம் அரசே!"

"பெரிய பழுவேட்டரையர் இந்தப் பிராயத்தில் கலியாணம் செய்து கொண்டது எனக்கும் பிடிக்கவில்லைதான். அதை அவரிடமே சொல்லியிருக்கிறேன். அதற்காக இம்மாதிரியெல்லாம் அவர் மீது துரோகக் குற்றம் சுமத்துவதை என்னால் சகிக்க முடியாது."

"சக்கரவர்த்தி! பழுவேட்டரையர் மீது நான் துரோகக் குற்றம் சுமத்தவில்லை. அவர் மணந்து கொண்ட இளைய ராணி மீதுதான்

சுமத்துகிறேன்."

"ஆண்பிள்ளைகள் மீது குற்றம்
சுமத்துவதையாவது பொறுத்துக் கொள்ளலாம்.
துர்பாக்கியவதியான அபலைப் பெண்
ஒருத்தியின் மீது நீர் குற்றம் சுமத்துவது எனக்கு
நாராசமாயிருக்கிறது."

"எவ்வளவு நாராசமாக இருந்தாலும் பழுவூர்
இளைய ராணியைப் பற்றிய சில
உண்மைகளைத் தங்களுக்கு நான் சொல்லியே
தீர வேண்டும். ஒரு தடவை தங்களுக்கு நான் ஓர்
உண்மையைச் சரியான சமயத்தில் சொல்லாதது
பற்றி எவ்வளவோ வருத்தப்பட நேர்ந்தது. சற்று
முன் தாங்களும் கோபித்துக் கொண்டீர்கள்.
ஆகையினால் சிறிது பொறுமையாகக் கேட்க
வேண்டும்."

முதன்மந்திரியின் இந்தச் சாமர்த்தியமான
வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சக்கரவர்த்தி புன்னகை
புரிந்தார்.

"என் வார்த்தையைக் கொண்டே என்னை மடக்குகிறீர்கள். அது என் சொந்தக் காரியம். அதற்கும் இதற்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை. ஆயினும் சொல்லுங்கள், கேட்கிறேன்" என்றார்.

"பழுவூர் பெரிய அரண்மனைக்கு மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்னால் இளைய ராணி நந்தினி தேவி வந்து சேர்ந்தாள். அது முதலாவது பழுவூர் அரண்மனைக்குச் சில மந்திரவாதிகள் அடிக்கடி வந்து போகிறார்கள். இது சின்னப் பழுவேட்டரையருக்கும் தெரியும். அவருக்கும் மந்திரவாதிகள் வருவது பிடிக்கவில்லை. ஆனாலும் தமையனாரை எதிர்த்துப் பேசத் தைரியமில்லாமல் சும்மா இருந்து வருகிறார்.

"சகோதரர்கள் என்றால், இப்படியல்லவா இருக்க வேண்டும்!"

"சகோதர விசுவாசத்தினால் இராஜ்யத்துக்குக் கேடு வரக்கூடாதல்லவா?"

"இப்போது இராஜ்யத்துக்கு என்ன கேடு வந்துவிட்டது? ஒரு பேதைப் பெண் யாரோ மந்திரவாதிகளைக் கூப்பிட்டு மந்திரம் போடச் சொல்வதினால் இராஜ்யம் கெட்டுப் போய் விடுமா? பழுவூர் இளைய ராணி மந்திரம் போட்டுத்தான் எனக்கு நோய் வந்துவிட்டதென்று சொல்லுகிறீர்களா?"

"சக்கரவர்த்தி! பழுவூர் இளைய ராணியைப் பார்க்க வருகிறவர்கள் உண்மையில் மந்திரவாதிகள் அல்ல. மந்திரவாதிகள் என்று சொல்லிக் கொண்டு வரும் சதிகாரர்கள் என்று சந்தேகிக்கிறேன். அவர்கள் மூலமாக நம் பொக்கிஷத்திலிருந்து பொருள் போய்க் கொண்டிருக்கிறதென்றும் சந்தேகிக்கிறேன்."

"எதைப் பற்றி வேணுமானாலும் யாரைப் பற்றி வேணுமானாலும் சந்தேகிக்கலாம். ருசு ஏதேனும் உண்டா?"

"மன்னர் மன்னா! இன்றைய தினம் பெரிய பழுவேட்டரையரின் அரண்மனையையும்,

பொக்கிஷ நிலவறையையும் சோதனை
போட்டால் ஒருவேளை ரூசக் கிடைக்கலாம்."

"இதைக் காட்டிலும் எனக்குப் பிரியமில்லாத
காரியத்தை இதுவரை யாரும் சொன்னது
கிடையாது. அநிருத்தரே! நீர் எனக்கு மட்டும்
நண்பர். பழுவேட்டரையர் எனக்கு முன் மூன்று
தலைமுறையைச் சேர்ந்த சோழ
சக்கரவர்த்திகளுக்கு உயிருக்குயிரான நண்பர்.
சோழ குலத்துக்கு இரும்புக் கவசம் போன்றவர்.
சோழர்களின் பகைவர்களுக்கு இந்திரனுடைய
வஜ்ராயுதம் போன்றவர்.

அப்படிப்பட்டவருடைய மாளிகையை அவர்
இல்லாதபோது சோதனை போடுவதா?
பழுவேட்டரையர் தம் அரண்மனையில்
சதிகாரர்களுக்கு இடம் கொடுக்கிறார் என்று
நம்புவதைக் காட்டிலும், மலையமான் மகள்
மருந்து என்று சொல்லி எனக்கு நஞ்சைக்
கொடுக்கிறாள் என்று நம்புவேன்...."

"சக்கரவர்த்தி! பழுவேட்டரையருக்குத் தெரிந்து
இது நடைபெற வில்லை. மோகத்தினால்

கண்ணிழந்திருக்கும் பழுவேட்டரையருக்குத் தம்
எதிரில் நடப்பது தெரியவில்லை. அவர்
அறியாமலே அவருடைய மாளிகை
சதிகாரர்களின் தலைமை ஸ்தலமாக இருந்து
வருகிறது. பழுவூர் இளைய ராணியே
சதிகாரர்களோடு சேர்ந்தவள் என்று நம்புவதற்கு
இடமிருக்கிறது."

"அந்தப் பேதைப் பெண்ணைக் குறித்து இன்னும்
என்ன அவதூறு சொல்லப் போகிறீர்கள்?"

"சில நாளைக்கு முன்பு திருப்புறம்பியம்
காட்டில் பிருதிவீபதியின் பள்ளிப்படைக்கு
அருகில் நள்ளிரவு வேளையில் மகுடாபிஷேக
வைபவம் ஒன்று நடந்தது. ஒரு ஐந்து வயதுப்
பிள்ளையைச் சிங்காதனத்தில் உட்கார வைத்துப்
பாண்டிய மன்னன் என்றும் பட்டம்
சூட்டினார்கள். இந்த மகுடாபிஷேக
வைபவத்தில் கலந்து கொண்டவர்கள் சோழ
குலத்தை அடியோடு நிர்மூலம் செய்வதாகவும்
சபதம் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.."

"முதன்மந்திரி! இந்தச் செய்தியைச் சொல்லி
என்னைப் பயப்படுத்தலாம் என்று உத்தேசமா?
என் கைகால்கள் நடுங்குமென்று
எதிர்பார்த்தீரா?"

"இல்லை, சக்கரவர்த்தி, இல்லை! அந்தக்
கேலிக்கூத்தை நான் ஒரு பொருட்டாக
எண்ணவில்லை. அப்படி சபதம் எடுத்துக்
கொண்ட சதிகாரர் கூட்டத்தில் பழுஷூர் இளைய
ராணியும் இருந்தாள் என்பதைத் தங்களிடம்
சொல்ல விரும்பினேன்."

"அதையெல்லாம் அருகில் இருந்து
பார்த்துவிட்டு வந்து தங்களுக்குத் தெரிவித்த
புத்திசாலி யார்? அதோ நிற்கிறானே,
தங்களுடைய அருமைச் சீடன், அவன் தானே?"

"எல்லாம் நடந்து முடிந்த பிறகு இவன் அங்கே
போய்ச் சேர்ந்தான். நேரில் பார்த்தவன் வாணர்
குலத்து வந்தியத்தேவன்..."

"இங்கே ஒரு தடவை வந்துவிட்டுத் தப்பி ஓடிப்

போனானே அந்த ஒற்றனையா சொல்லுகிறீர்?"

"அவன் ஒற்றன் அல்ல, பிரபு! தங்கள் திருக்குமரன் ஆதித்த கரிகாலரின் அந்தரங்கத்துக்குரிய நண்பன்."

"கரிகாலனுக்கு இப்படிப்பட்ட அந் ரங்க நண்பர்கள் எத்தனையோ பேர். ஒருவர் சொன்னதுபோல் இன்னொருவர் சொல்லமாட்டார்கள். அவன் கூறியது உண்மையாகவே இருக்கட்டும். அதற்காக இப்போது செய்யக் கூடியது ஒன்றுமில்லை. பெரிய பழுவேட்டரையரும் இங்கே இல்லை; அவருடைய இளைய ராணியும் இல்லை. அவர்கள் திரும்பி வந்த பிறகு விசாரித்துக் கொள்ளலாம். முதன்மந்திரி! பழுவூர் இளைய ராணியைப் பற்றி நீங்கள் சொல்லச் சொல்ல, அத்தகைய அதிசயமான பெண்ணைப் பார்க்க வேண்டும் என்று எனக்கே ஆர்வமுண்டாகிவிட்டது. பழுவேட்டரையர் கலியாணம் செய்து கொண்டு வந்தபோது எனக்கு ஏற்பட்ட அருவருப்பினால் அந்தப்

பெண்ணை என் முன்னால் அழைத்து
வரவேண்டாம் என்று சொல்லியிருந்தேன்.
அதனாலேயே அவளுக்கு ஒருவேளை என்
பேரில் கோபம் உண்டாகி விட்டதோ என்னமோ
தெரியவில்லை. பெரிய பழுவேட்டரையர்
இம்முறை திரும்பி வந்ததும் அவருடைய
இளைய ராணியை அழைத்து வரச் செய்து
அவருடைய கோபத்தைத் தீர்க்கப்
போகிறேன்..."

"சக்கரவர்த்தி! நான் விரும்புவதும் அதுதான்.
நந்தினி தேவியின் கோபத்தைத் தணிப்பதற்கு
இன்னும் முக்கியமான காரணங்களும்
இருக்கின்றன. நந்தினி வந்து சேரும் வரையில்
ஈழத்து அரசி நமது அரண்மனையில்
இருப்பதற்கு அனுமதி தரவேண்டும்..."

"ஆகா; அவளை ஈழத்து அரசியாக
முடிசூட்டிவிட்டீர்கள் அல்லவா? போகட்டும்;
அவளுக்கும் பழுவூர் ராணிக்கும் என்ன
சம்பந்தம்?"

"அதைத்தான் கண்டுபிடிக்க வேண்டும், பிரபு!
இருவரும் நேருக்கு நேர் சந்தித்தால் ஒருவேளை
அந்தச் சம்பந்தம் தெரிய வரலாம். நந்தினிதேவி
சோழ குலத்தின் மீது கொண்டிருக்கும் பகையும்
ஒருவேளை மாறலாம்..."

"மந்திரி! ஒரு பெண்ணின் பகையைக் குறித்து
நீங்கள் இவ்வளவு கவலைப்படுவது
ஆச்சரியமாயிருக்கிறது..."

"நந்தினி தேவியின் பகையைக் குறித்து
கவலைப்படக் காரணம் இருக்கிறது. அதை நான்
சொல்வது உசிதமாயிர ஁க்குமா என்று
அஞ்சுகிறேன்.."

"தாங்கள் சொல்லத் தயங்குவதை வேறு யார்
என்னிடம் சொல்ல முடியும்? மிச்சம்
வைக்காமல் சொல்லிவிடுங்கள்" என்றார்
சக்கரவர்த்தி.

முதன்மந்திரி சிறிது யோசனை செய்துவிட்டுக்
கூறினார். "மன்னர் பெருமானே! இப்போது

நான் கூறப்போவது மிகச் சிக்கலான விஷயம்.
தங்களுக்கு அது உகந்ததாயிருக்க முடியாது.
ஆயினும் பொறுமையுடன் கேட்க வேண்டும்.
நந்தினி தேவியையும், மந்தாகினி தேவியையும்
பார்த்தவர்கள் அனைவரும் அவர்களுடைய
தோற்றத்தின் ஒற்றுமையைக் குறித்து
அதிசயிக்கிறார்கள்..."

"உலகத்தில் இப்படி எத்தனையோ அதிசயங்கள்
இருக்கின்றன. ஒரு மரத்தைப் போலவே
இன்னொரு மரம் இருக்கிறது. ஒரு பைத்தியம்
போல் இன்னொரு பைத்தியம் இருக்கிறது..."

"ஆனால் ஒரு மரம் இன்னொரு மரத்தைப்போல்
வேஷம் போட்டு நடப்பதில்லை. ஒரு
பைத்தியம் இன்னொரு பைத்தியத்தின்
ஆவியைப்போல் வந்து சக்கரவர்த்தியை
இம்சிப்பதில்லை.."

"என்ன சொல்கிறீர், முதன்மந்திரி?"

"மந்தாகினி தேவியின் ஆவி தங்களை இரவு

நேரங்களில் வந்து இம்சிப்பதாக எண்ணித்
தாங்கள் வேதனைப்பட்டு வந்தீர்கள்..."

"அவளுடைய ஆவி வரவில்லை, அவளே
வந்தாள் என்று சொல்கிறீரா?"

"இல்லை, இல்லை பழுவூர் இளைய ராணி,
மந்தாகினியின் ஆவியாக நடித்துத் தங்களை
இம்சித்திருக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறேன்."

சுந்தர சோழர் சிறிது நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து, கோப
வெறி பொங்க, "நீங்கள் இப்போது சொல்வது
மட்டும் உண்மை என்று ஏற்பட்டால், அந்த
ராட்சஷியை என் கையினாலேயே கழுத்தை
நெரித்து..." என்று கூறுவதற்குள், முதன்மந்திரி
குறுக்கிட்டு, "வேண்டாம், சக்கரவர்த்தி! தங்கள்
வாயால் அப்படியொன்றும் சபதம் கூற
வேண்டாம்!" என்று பரபரப்புடன் சொன்னார்.

"ஏன்? அவள் பேரில் என்ன தங்களுக்கு
அவ்வளவு இரக்கம்? என்னை அவ்வளவு தூரம்
வேதனைப்டுத்தியவளை என்ன செய்தால்தான்

என்ன?" என்று சுந்தர சோழர் பொங்கினார்.

"எவ்வளவு கஷ்டப்படுத்தியிருந்தாலும்,
கஷ்டப்படுத்தியவர் நெருங்கிய
பந்துவாயிருக்கும் பட்சத்தில்... ஒருவேளை
சொந்தப் புதல்வியாயிருக்கும் பட்சத்தில்..."
என்று முதன்மந்திரி கூறித் தயங்கி நின்றார்.

"முதன்மந்திரி! இது என்ன பிதற்றல்?" என்றார்
சுந்தர சோழர்.

"சக்கரவர்த்தி! தங்களுடைய பொறுமையை
உண்மையில் சோதித்துவிட்டேன். அதற்காக
எனக்கு உசிதமான தண்டனையைக் கொடுங்கள்.
ஆனால் நந்தினி தேவியைத் தண்டிப்பது பற்றிப்
பேச வேண்டாம். நந்தினிதேவி தனாதிகாரி
பழுவேட்டரையரின் இளைய ராணி மட்டும்
அல்ல; மூன்று உலகமும் உடைய சுந்தர சோழ
சக்கரவர்த்தியின் புதல்வி. அவரை எந்தக்
குற்றத்துக்காக யார்தான் தண்டிக்க முடியும்?"
என்றார் அநிருத்தப்பிரம்மராயர்.

இதைக் கேட்ட சக்கரவர்த்தி சிறிது நேரம்
முதன்மந்திரியை அளவில்லாத வியப்போடு
உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு 'கலீர்'
என்று சிரித்தார்.

"சக்கரவர்த்தி! இன்றைக்கு மிகவும் ஸுபதினம்.
இரண்டு தடவை தாங்கள் சிரிக்கக் கேட்டேன்"
என்றார் அநிருத்தர்.

"பிரம்மராயரே! இந்த அரண்மனையில்
இப்போது ஒரு பெண் பைத்தியந்தான்
இருக்கிறது என்று நினைத்தேன். நீர் அவளை
விடப் பெரிய பைத்தியம் என்று இப்போது
அறிந்தேன். அவள் பேசாத ஊமைப் பைத்தியம்;
நீர் பேசிப் பிதற்றும் பைத்தியம்!" என்று
கூறிவிட்டுச் சுந்தர சோழர் மறுபடியும் நினைத்து
நினைத்துச் சிரித்தார்.

[பக்க தலைப்பு](#)

முப்பத்தாறாம் அத்தியாயம் பின்னிரவில்

சுந்தர சோழரின் சிரிப்பு ஒலிக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே பெண்மணிகள் அங்கு வந்தார்கள். முன்னால் மகாராணியும் அவளுக்குப் பின்னால் குந்தவை ஒரு பக்கமும் வானதி ஒரு பக்கமும் ிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வர மந்தாகினியும், அவர்களுக்கும் பின்னால் பூங்குழலியும் ஒரு தாதிப் பெண்ணுமாக ஊர்வலம் போல வந்தார்கள். சுந்தர சோழரின் சிரிப்பு அவர்களுக்கும் சிறிது குதூகலத்தை உண்டு பண்ணியிருந்தது. மந்தாகினி அவரை ஒரு கணம் நிமிர்ந்து பார்ப்பதும் மறு கணம் குனிந்து தரையைப் பார்ப்பதுமாயிருந்தாள். அவளுடைய அலங்காரம் இப்போது பூரணம் அடைந்திருந்தது. குந்தவைப்பிராட்டி அலங்காரக் கலையில் இணையில்லாத தேர்ச்சி பெற்றவள் என்று அந்தக் காலத்தில் புகழ்

பெற்றிருந்தாள். அதற்காகவே சிற்றரசர்கள்
தங்கள் மகளிரை இளையபிராட்டியின்
தோழியாயிருப்பதற்கு பழையாறைக்கு
அனுப்புவது வழக்கம். குந்தவை தன் முழுத்
திறமையையும் ஊமை ராணியை
அலங்கரிப்பதில் பயன்படுத்தியிருந்தாள். அடி
உள்ளத்தில் தோன்றிய ஏதோ ஓர் உருத்தெரியாத
உணர்ச்சியினால் மந்தாகினியின் தலைக்
கூந்தலை நந்தினியைப்போல் ஆண்டாள்
கட்டுடன் அலங்கரித்திருந்தாள். இந்த
அலங்காரம் முடிந்ததும் பெண்கள்
எல்லோருக்குமே அவள் தத்ரூபமாக
நந்தினியைப் போலிருந்தது தெரிந்து விட்டது.
காட்டிலே அலைந்து திரிந்த தேக
ஆரோக்கியமுள்ள மாதரசியாதலால்
பிராயத்திலே இருந்த இருபத்தைந்து வருஷ
வித்தியாசம் கூடத் தெரியவில்லை. மற்றப்
பெண்மணிகள் மந்தாகினி தேவியைச் சிறிது
பெருமையுடனேயே அழைத்துக் கொண்டு
வந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு
காரணத்தினால் பெருமை கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தச் சரித்திரம் நிகழ்ந்த நாட்களில் தமிழகத்துப் பேரரசர்களும் குறுநில மன்னர்களும் பல மனைவியரை மணப்பது சகஜமாயிருந்தது. ஓயாமல் போர்கள் நடந்த வண்ணமாயிருந்தன. அரசினங் குமாரர்களோ போர் முனையில் எப்போதும் முன்னணியில் இருந்தார்கள். ஆகையால் குலம் நசிக்காமல் பாதுகாப்பதற்காக அரச குலத்தவர் பெண்கள் பலரை மணப்பது வழக்கமாயிருந்தது. பட்ட மகிஷியாயிருப்பவள் மற்ற ராணிகளிடம் அசூயை கொள்ளாமல் அணைத்து ஆதரிப்பது ஒரு சிறந்த நறுங் குணமாகக் கருதப்பட்டது. இந்த முறையிலேயே மலையமான் மகள் உற்சாகமாயிருந்தாள். குந்தவை தன்னுடைய அலங்காரத் திறமையை இவ்வளவு நன்றாகக் காட்ட முடிந்தது பற்றிப் பெருமை கொண்டிருந்தாள். பைத்தியக்காரப் பிச்சியாகத் தோன்றியவளை இணையில்லா அழகு வாய்ந்த இளம் பெண்ணாகத் தோன்றும்படியல்லவா அவள் செய்துவிட்டாள்? பூங்குழலிக்கோ தன் அதைக்கு அரண்மனையில் இவ்வளவு இராஜோபசாரங்கள் நடப்பது பற்றிக் களிப்பு

உண்டாகியிருந்தது. அவள்
எதிர்பார்த்ததற்கெல்லாம் மாறாக இங்கேயுள்ள
அரண்மனைப் பெண்கள் நடந்து
கொண்டிருந்தார்கள் அல்லவா?

இவ்வாறு பெருமிதம் பொங்க அந்த
அறையினுள் பிரவேசித்த பெண்களின்
ஊர்வலத்தைச் சக்கரவர்த்தி பார்த்தார்.
அவருடைய சிரிப்பு அந்த கூடிமே
நின்றுவிட்டது. மந்தாகினியின் புதிய தோற்றம்
அவருக்கே அளவில்லாத பிரமிப்பை அளித்தது.
தாம் கண் முன்னால் பார்ப்பது உண்மைதானா
என்று சந்தேகிப்பவர்போல் கண்களைக்
கையினால் சிறிது மூடிக் கொண்டும் பின்னர்
திறந்தும் உற்று உற்றுப் பார்த்தார். சற்று
முன்னால் முதன்மந்திரி சொல்லிக்
கொண்டிருந்த விவரங்கள் எல்லாம் அவர்
மனத்தில் பதிந்திருந்தன. சில காலமாக
நள்ளிரவில் தன் எதிரே தோன்றித் தன்னை
வருத்திய பெண் உருவத்துக்கும் மந்தாகினியின்
உருவத்துக்கும் உள்ள ஒற்றுமை அவருக்கு
நன்கு புலனாயிற்று. அதே சமயத்தில் சில

வேற்றுமைகள் இருப்பதையும் கவனித்துக் கொண்டார். இதைப் பற்றிய மர்மத்தை முழுவதும் ஆராய்ந்து உண்மையை அறிய வேண்டும் என்னும் ஆசை அவர் உள்ளத்திலும் உதயமாயிற்று. மந்தாகினி மீது அவருக்கு முதலில் ஏற்பட்டிருந்த அருவருப்பு அப்படியே மாறாமல் இருந்தது. ஆனால் அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமலிருக்கத் தீர்மானித்தார்.

அநிருத்தரிடம் அவர், "முதன்மந்திரி! சற்று முன் உங்களை நான் பைத்தியம் என்றேன். பிரமை, பைத்தியம் எல்லாம் எனக்குத்தான் என்று தோன்றுகிறது. இனிமேல் தினந்தோறும் வைத்தியன் என்னை வந்து பார்ப்பது மட்டும் போதாது; மாந்திரீகனையும் அனுப்பி வைக்க வேண்டியதுதான். பழுவூர் இளைய ராணியைப் பார்க்க வரும் மந்திரவாதியைப் பிடித்து அனுப்பி வைத்தால் கூடப் பாவமில்லை!" என்று மெல்லிய குரலில் கூறினார்.

அநிருத்தரின் உள்ளத்தில் ஒரு சிறிய துணுக்கம் உண்டாயிற்று. "அந்த மந்திரவாதிகளில் எவனும்

சக்கரவர்த்தியை நெருங்காமலிருக்கட்டும்" என்று மனதிற்குள் வேண்டிக் கொண்டார். பிறகு, "மன்னர் பெரும! மந்திரவாதி எதற்கு? வேறு மந்திரந்தான் எதற்கு? ஸரீமந் நாராயணனுடைய திருநாமத்தை விடச் சக்தியுள்ள மந்திரம் வேறு ஒன்றுமில்லை!" என்றார்.

குந்தவைப்பிராட்டி, "அப்பா! என்னை அழைத்து வரச் சொன்னீர்களாமே? பழையாறைக்குப் போக வேண்டும் என்று கூறினீர்களாமே? நாங்கள் எல்லோருமே போகலாமா?" என்றாள்.

சுந்தர சோழர் அதற்கு மறுமொழி சொல்லாமல் முதன்மந்திரியைப் பார்த்து, "அநிருத்தரே! நான் என் கருத்தை மாற்றிக் கொண்டேன். இந்தப் பெண்கள் எதனாலோ ஒரே உற்சாகமாக இருக்கிறார்கள். வீட்டுக்குப் புதிய மருமகள் வந்தது போலக் களிப்படைந்திருக்கிறார்கள். இச்சமயம் இவர்களைப் பிரிக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. தாங்கள் சற்று முன் சொன்னது போல் இவர்கள் எல்லாரும் சில நாள் இங்கேயே

தங்கியிருக்கட்டும். செம்பியன் மாதேவி
தங்களிடம் மிக்க நம்பிக்கையும் மரியாதையும்
உள்ளவர். ஆகையால் தாங்களே நேரில் சென்று
அவரை அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்!
தங்கள் சீடனை நாகப்பட்டினத்துக்கு
அனுப்புங்கள். பெரிய பழுவேட்டரையையும்
அவருடைய இளைய ராணியையும் உட
அழைத்து வர ஏற்பாடு செய்யும்படி நானே
சின்னப் பழுவேட்டரையருக்குச் சொல்கிறேன்!"
என்றார்.

"அப்படியே செய்யலாம், சக்கரவர்த்தி! ஆனால்
எல்லாரும் வந்து சேருவதற்குச் சில தினங்கள்
பிடிக்கலாம். நேற்று அடித்த புயல் மழை
காரணமாக நதிகளில் எல்லாம் பூரணப்
பிரவாகம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது!" என்றார்
முதன்மந்திரி.

"அதனால் பாதகம் இல்லை; இத்தனை நாள்
பொறுத்த நாம் இன்னும் சில நாள்
பொறுத்திருப்பதில் நஷ்டம் ஒன்றுமில்லை.
கரிகாலனையும் அழைத்து வருவதற்கு ஏற்பாடு

செய்தால் எல்லா விஷயங்களையும் முடிவு செய்து விடலாம். அவன் இன்னமும் வருவதற்கு மறுத்தால் நானே புறப்பட்டுப் போக வேண்டியதுதான். அதைப் பற்றிப் பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம். நீங்கள் நாளைக்கே சென்று பெரிய பிராட்டியை எப்படியாவது கையோடு அழைத்து வாருங்கள்! போகும்போது புயலினால் கஷ்டத்திற்குள்ளான மக்களைப் பற்றியும் கவனியுங்கள். நம்முடைய குடும்ப விவகாரங்களில் கவனம் செலுத்தி அந்த முக்கியமான காரியத்தை மறந்தே விட்டோம்" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

"இல்லை, பிரபு! அதை நான் மறக்கவே இல்லை. எல்லாக் காரியங்களும் சரிவர நடைபெறும்; தாங்கள் நிம்மதியாயிருக்கலாம்" என்று சொல்லிவிட்டு முதன்மந்திரி விடை பெற்றுச் சென்றார்.

அன்றிரவு சுந்தர சோழர் உண்மையிலேயே இத்தனை காலமும் அனுபவியாத நிம்மதியை அடைந்திருந்தார். கரையர் குலத்து மந்தாகினி

இறக்கவில்லை என்னும் செய்தி மெய்யாகவே அவருடைய நெஞ்சில் வெகு காலமாகக் குடிகொண்டிருந்த ஒரு பெரும் பாரத்தை அகற்றிவிட்டது. அருள்மொழிவர்மன் நாகப்பட்டினத்தில் இருக்கிறான் என்ற செய்தியும் அவருக்கு ஆறுதல் அளித்திருந்தது. சூடாமணி விஹாரம் மிகப் பலமான கட்டிடமாதலால் அதில் உள்ளவர்க்கு அபாயம் ஒன்றும் நேருவதற்கில்லை என்ற தைரியமும் அவருக்கு இருந்தது. பூவூர் இளைய ராணி அவருடைய புதல்வியாயிருக்கலாம் என்று அநிருத்தர் குறிப்பிட்டதை நினைக்க நினைக்க அவருக்கு வேடிக்கையாயிருக்கிறது. இது சக்கரவர்த்தியின் முகத்திலும் அடிக்கடி குறுநகையை உண்டாக்கியது.

மலையமான் மகள் முதலிய பெண்களுடன் அவர் சிறிது நேரம் உல்லாசமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். குந்தவையின் அலங்காரத் திறமையைப் பற்றிப் பாராட்டினார்.

"காட்டுமிராண்டி ஜன்மமாகக் காணப்பட்டவளைத் தேவலோகத்து

இந்திராணியாக மாற்றி விட்டாயே? ஆனால் அதற்கெல்லாம் இந்தக் கிழவிதானா அகப்பட்டாள்? வானதியைப் போன்ற சிறு பெண்களிடமல்லவா உன் திறமையைக் காட்ட வேண்டும்?" என்று பரிகாசமும் செய்தார். பிறகு பூங்குழலியிடம் அருள்மொழிவர்மனைப் பற்றி மேலும் விவரங்கள் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்.

அதன் முடிவில் பூங்குழலி, "சுவாமி, நான் கோடிக்கரைக்குத் திரும்பிப் போக அனுமதி கொடுங்கள். நாளைக்கே நான் புறப்படலாம் அல்லவா? என் அத்தையைப் பற்றிய கவலை இனிமேல் எனக்கு இல்லை!" என்றாள்.

"உன் அத்தை மகன் ஒருவன் காய்ச்சல் வந்து கிடக்கிறான் என்றாயே? அவனைப் பற்றிக்கூடக் கவலை இல்லையா? போவதற்கு நீ இவ்வளவு அவசரப்பட வேண்டாம். சில நாள் இருந்துவிட்டுப் போ!" என்றார் சக்கரவர்த்தி; பூங்குழலி மௌனமாயிருந்தாள்.

அன்றிரவு சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி நிம்மதியாக
உறங்கினார். கனவுகள் கூட அதிகம்
காணவில்லை. கண்ட கனவுகளும் துர்ச்
சொப்பனங்களாக இல்லை; இன்பமான
கனவுகள். அவருக்குப் பக்கத்து அறையிலே
படுத்துறங்கிய அரண்மனைப் பெண்டிர்களும்
நிம்மதியாகவே தூங்கினார்கள். அவர்களிலே
நிம்மதியில்லாமலும் நன்றாகத் தூங்காமலும்
இருந்தவள் மந்தாகினி ஒருத்திதான். இன்று
நடந்த நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் அவளுடைய
மனதில் பெருங் கிளர்ச்சியை
உண்டுபண்ணியிருந்தன. முக்கியமாக
அவளுடைய நினை ு பொக்கிஷ
நிலவறைக்கும் சுரங்கப்பாதைக்கும் ஊசலாடிக்
கொண்டிருந்தது. இராவணனுடைய கரங்களை
உடைத்து அந்தச் சுரங்கப்பாதையை
மூடிவிடுவதற்குத் தான் செய்த முயற்சி
பலிக்காமற் போனது பற்றி எண்ணி எண்ணி
அவள் மனம் நிம்மதிகொள்ளாமல் தவித்தது.
தூங்கா விளக்கின் மங்கலான வெள்ளச்சத்தில்
சுற்று முற்றும் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள்.
முக்கியமாக மேல் மாடங்களின் சாளரங்களை

அடிக்கடி உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

நள்ளிரவு கழிந்தது; பின்னிரவு தொடங்கியது. மூன்றாவது ஜாமம் ஏறக்குறைய முடியும் நேரம் ஆகிவிட்டது. அப்போது மேல் மாடத்தின் சாளரம் ஒன்றில் ஒரு தோற்றம் அவளுக்குத் தென்பட்டது. அகோர பயங்கர முகம் ஒன்று அந்தச் சாளரத்தை ஒட்டினாற் போலிருந்த அந்த அறைக்குள்ளே எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டாள். அந்த முகம் இன்னாருடைய முகம் என்பதும் ஒருவாறு அவளுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. தூக்கிவாரிப் போட்டுக் கொண்டு எழுந்து நின்றாள். மறுபடியும் அந்தச் சாளரத்தை உற்றுப் பார்த்தாள். அங்கே அந்த முகத்தைக் காணவில்லை. பக்கத்து அறை வாசற்படி வரையில் மெள்ள நடந்து சென்று எட்டிப் பார்த்தாள். அங்கே சக்கரவர்த்தி நிம்மதியாக உறங்குவதைக் கண்டாள். அந்த அறையில் மேல் மாடச் சாளரங்களையும் உற்றுப் பார்த்தாள். ஒன்றும் தெரியவில்லை.

திரும்பி வந்து சிறிது சத்தம் செய்யாமல் பூங்குழலியைக் கையினால் தொட்டு அசைத்து எழுப்பினாள். அசந்து தூங்கிய பூங்குழலி கண் விழித்தாள். ஊமை ராணியின் முகத்தோற்றத்தைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள். ஊமை ராணி சமிக்ஞையினால் தன்னைத் தொடர்ந்து வரும்படி அவளிடம் சொன்னாள். அத்தையிடம் அளவிலாத பக்தி விசுவாசம் வைத்திருந்த பூங்குழலியும் சத்தம் செய்யாமல் எழுந்து அவளைப் பின்பற்றிச் சென்றாள்.

ஊமை ராணி சிற்ப மண்டபத்தை நோக்கி ஂ சென்றாள். போகும்போது நடைபாதையில் எரிந்து கொண்டிருந்த தூங்கா விளக்கு ஒன்றைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு நடந்தாள். சிற்ப மண்டபத்தை அடைந்ததும் பூங்குழலிக்குச் சிறிது கவலை உண்டாயிற்று. மறுபடியும் இவள் இராவணச் சிற்பத்தை உடைக்கப் போகிறாளா, என்ன? அப்படியானால் அதனால் ஏற்படும் சத்தத்தில் அரண்மனையில் உள்ளவர்கள் அத்தனை பேரும் விழித்துக் கொள்வார்களே? தன் அதை பைத்தியக்காரிதான் என்று

ஊர்ஜிதமல்லவா ஆகிவிடும்?

அத்தை அந்த முயற்சியில் இறங்கினால் தான் அதைத் தடுத்தேயாக வேண்டும். சுத்தியைப் பலவந்தமாகப் பிடுங்கியாவது தடுத்தாக வேண்டும்... இப்படி எண்ணிக் கொண்டே அதையைத் தொடர்ந்து சிற்ப மண்டபத்துக்குள் பூங்குழலி பிரவேசித்தாள். ஆ! இது என்ன! அந்த இராவணச் சிற்பத்தின் தலை ஒன்று அசைகிறதே? இல்லை, இல்லை! இராவணன் தலை அசையவில்லை. இராவணனுடைய தலைகளுக்கும், மேலே உள்ள கைலாச மலைக்கு மத்தியில் வேறொரு மனிதனின் தலை மாதிரி தெரிந்தது! உடனே அது மறைந்துவிட்டது. வீண் பிரமை! தூக்கக் கலக்கம்! விளக்கின் ஒளியில் உண்டாகும் சிற்பங்களின் நிழல் தோற்றமாயிருக்க வேண்டும்!...

மந்தாகினிக்கும் அந்தத் தோற்றம் புலப்பட்டதோ என்னமோ, தெரியவில்லை; ஆனால் அவள் இராவணன் சிலையை நெருங்கித்தான்

சென்றாள். நல்ல வேளையாகப் பக்கத்தில்
கிடந்த சுத்தியின் மீது அவள் கவனம்
செல்லவில்லை. இராவணன் தலைகள் -
கைகளுக்கும் அவை தாங்கிக் கொண்டிருந்த
கைலாசகிரிக்கும் நடுவிலிருந்த இருளடர்ந்த
பகுதியில் தீபத்தைத் தூக்கிப்பிடித்துக்
காட்டினாள். அங்கே ஒரு துவாரம் இருந்தது
தெரிந்தது. பூங்குழலி முன்னமேயே ஊகித்தது
சரிதான். அங்கே ஒரு சுரங்கப்பாதையின்
வெளித்துவாரம் இருக்கிறது. யாரும் சந்தேகிக்க
முடியாதபடி அவ்வளவு சாமர்த்தியமாக
அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச் சுர
ங்கப்பாதையின் துவாரத்தை மூடிவிடுவதற்கே
முன்னிரவில் தன் அத்தை
பிரயத்தனப்பட்டாள். அதை அறிந்து
கொள்ளாமல் மற்றவர்கள் தடுத்து விட்டார்கள்.

இவ்விதம் பூங்குழலி எண்ணிக்
கொண்டிருக்கும்போதே ஊமை ராணி தன்
மருமகளுக்குத் தன்னைப் பின் பற்றி வரும்படி
சமிக்ஞை செய்து விட்டுக் கையில் விளக்குடனே
அந்தத் துவாரத்தில் சிரமப்பட்டுப் புகுந்து அதில்

இறங்கிச் செல்லத் தொடங்கினாள். சிறிது சிறிதாக அவள் உடம்பு மறைந்து வந்து தலையும் மறைந்து கையில் பிடித்திருந்த விளக்கும் மறைந்தது. கொஞ்சம் வெிளச்சம் மட்டும் தெரிந்தது. பிறகு பூங்குழலியும் உடம்பை நெிளத்து வளைத்துத் தலையில் மோதிக் கொள்ளாமல் ஜாக்கிரதையாக அந்தச் சுரங்கத் துவாரத்துக்குள் இறங்கினாள். சில கணங்களுக்கெல்லாம் அவளும் மறைந்தாள். பின்னர், விளக்கின் ஒளியும் மறைந்தது சிற்ப மண்டபத்தில் அந்தகாரம் குடிகொண்டது.

காலையில் மலையமான் மகளும் குந்தவையும் வானதியும் எழுந்து பார்த்தபோது ஊமை ராணியையும் பூங்குழலியையும் அவர்கள் படுத்திருந்த இடத்தில் காணாமல் திடுக்கிட்டார்கள். அரண்மனை முழுவதும், தோட்டத்திலும், சிற்ப மண்டபத்திலும் தேடிப் பார்த்தும் அவர்கள் அகப்படவில்லை. அவர்கள் எப்படி மாயமாய் மறைந்தார்கள் என்பதையாராலும் ஊகிக்க முடியவில்லை. சக்கரவர்த்தியிடம் கூறிய போது முதலில் அவர்

சிறிது கவலைப்பட்டார். பின்னர், "அந்தப் பைத்தியங்கள் போய்த் தொலைந்ததே நல்லது! எப்படி தொலைந்தால் என்ன?" என்றார். எனினும் அவர் உள்ளத்தினுள்ளே இனந்தெரியாத கவலையும் பயமும் குடிகொண்டன.

பக்க தலைப்பு

முப்பத்தேழாம் அத்தியாயம்
கடம்பூரில் கலக்கம்

ஆதித்த கரிகாலன் கடம்பூர் மாளிகைக்கு வந்ததிலிருந்து அம்மாளிகையில் நிரந்தரமாக வசித்தவர்களும் விருத்தினராக வந்தவர்களும் முள்ளின் மேல் நிற்பவர்கள் போலவும் நெருப்பின் மேல் நடப்பவர்கள் போலவும் காலங்கழிக்க வேண்டியிருந்தது. இளவரசரின்

நாவிலிருந்து எந்த நிமிஷத்தில் எந்தவிதமான அஸ்திரம் என்று யாராலும் ஊகிக்க முடியவில்லை. ஆகையால் எல்லாரும் தவியாய்த் தவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சோழ சிம்மாசனத்தில் மதுராந்தகனை ஏற்றி வைப்பதற்குச் செய்யப்படும் சதியாலோசனை பற்றிக் கரிகாலன் அடிக்கடி ஜாடைமாதையாகக் குறிப்பிட்டு மற்றவர்களைத் துடிதுடிக்கச் செய்து வந்தான். பழுவேட்டரையரால் இதைப் பொறுக்க முடியவில்லை. சிற்றரசர்களின் அபிப்பிராயத்தைக் கரிகாலனிடம் வெளிப்படையாகச் சொல்லிவிட வேண்டியதுதான் என்று சம்புவரையரிடம் வற்புறுத்தினார். சம்புவரையரோ, "கொஞ்சம் பொறுங்கள்; எப்படியும் நமது விருந்தாளியாக வந்திருக்கிறான்; வெறும் முரடனாகவும் இருக்கிறான். ஒன்று நினைக்க வேறொன்றாக முடிந்தால் என்ன செய்கிறது? நல்ல சமயம் பார்த்துச் சொல்வோம்" என்று தள்ளிப் போட்டு கொண்டேயிருந்தார்.

எப்படி அந்தப் பேச்சை ஆரம்பிப்பது என்ற தர்மசங்கடத்தை அவர்களுக்கு வைக்காமல் ஆதித்த கரிகாலனே ஒரு நாள் எல்லாரும் சேர்ந்திருந்த சமயத்தில் பட்டவர்த்தனமாக அதைப் பற்றிக் கேட்டு விட்டான். "பழுவூர்ப் பாட்டனிடமும் கடம்பூர் மாமனிடமும் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தில் யோசனை கேட்பதற்காகவே நான் இங்கு வந்தேன் அதை இப்போது கேட்டுவிடுகிறேன். மூன்று வருஷங்களுக்கு முன் என் தகப்பனார் என்னைச் சோழ ராஜ்யத்தின் பட்டத்து இளவரசனாக்கிப் பகிரங்கமாக முடிசூட்டினார். அதற்கு நீங்கள் எல்லாரும் சம்மதம் கொடுத்தீர்கள். இப்போது சக்கரவர்த்தி தம் அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. மதுராந்தகனைச் சிம்மாசனத்தில் ஏற்றி வைத்து முடிசூட்ட வேண்டும் என்று விரும்புகிறாராம். அதற்காகவே தஞ்சாவூருக்கு வரும்படியாக எனக்கு அழைப்புக்கு மேல் அழைப்பு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார். நானும் போகாமல் தட்டிக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எதற்காகத் தஞ்சாவூர் போகவேண்டும்? போய்

என் தந்தையின் வார்த்தையை நேருக்கு நேர் ஏன் புறக்கணிக்க வேண்டும்? அதைவிடப் போகாமலிருந்துவிடுவதே நல்லது அல்லவா? பழுவூர்ப் பாட்டா! கடம்பூர் மாமா! நீங்கள் பெரியவர்கள். எல்லா நியாயமும் தெரிந்தவர்கள் நீங்களே சொல்லுங்கள். இராஜ்யத்தை மதுராந்தனுக்கு விட்டுக் கொடுத்துவிடும்படி என் தந்தை இத்தனை காலத்துக்குப் பிறகு என்னைக் கேட்பது நியாயமாகுமா? அதை நான் மறுதளித்தல் குற்றமாகுமா?" என்று ஆதித்த கரிகாலன் திட்டவட்டமாகக் கேட்டதும், எல்லாருமே திகைத்துப் போனார்கள்.

பழுவேட்டரையர் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு, பதில் சொல்லச் சிறிது காலம் கடத்தலாம் என்று எண்ணி, "கோமகனே! இந்த விஷயமாகத் தங்கள் திருக்கோவலூர்ப் பாட்டனை யோசனை கேட்டிருப்பீர்களே? மலையமான் என்ன சொல்கிறார்?" என்றார்.

"ஆகா! அந்தக் கிழவனாரின் இயல்புதான்

உங்களுக்கெல்லாம் தெரியுமே? அவருடைய
பேரப்பிள்ளை சிம்மாசனத்தை
இன்னொருவனுக்கு விட்டுக் கொடுத்துவிட
அவர் சம்மதிப்பாரா? அதைக் காட்டிலும்
என்னையும், என்னைப் பெற்ற தாயையும்
சேர்த்து அவர் வெட்டிப்போட்டு விடுவார்!
இப்போது மலையமான் சைன்யம் சேர்க்கத்
தொடங்கி விட்டார் - அவருடைய பேரனுடைய
சிங்காதன உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்காக!
ஆனால் நான் அவருடைய பேச்சைக் கேட்டு
மட்டும் நடக்கப் போவதில்லை. நீங்கள்
எல்லாரும் எப்படிச் சொல்கிறீர்களோ, அப்படி
நடந்து கொள்வேன்!" என்று கரிகாலன் மிக்க
சாதுப் பிள்ளையைப் போல் கூறினான்.

இதனால் ஏமாந்துபோன பழுவேட்டரையர்,
"மலையமானைப் போல் தந்தையைத் தனயன்
எதிர்க்கும்படி ஓண்டி விடக்கூடியவர்கள்
நாங்கள் அல்ல. சக்கரவர்த்தியின் கட்டளை
எதுவாயிருந்தாலும் அதை அனுசரித்து நடக்க
நாம் எல்லாரும் கடமைப்பட்டவர்கள். ஆனால்
நியாயம் இன்னது என்பதைச் சொல்லும்

பாத்தியதை நமக்கு உண்டு. சக்கரவர்த்தி இந்த விஷயமாகச் சொல்வதில் நியாயமே இல்லையென்று சொல்ல முடியாது. இந்தச் சோழ ராஜ்யத்தின் மீது மதுராந்தகத் தேவருக்கு உரிமையே கிடையாது என்றும் சொல்வதற்கில்லை. இளவரசே! தாங்கள் கேட்கிறபடியினால் எங்கள் மனதை விட்டுச் சொல்கிறோம். முடிவு தங்கள் இஷ்டத்தைப் பொறுத்தது. இந்த விவாதத்தை வளரும்படி விடுவது இராஜ்யத்துக்கு மிக்க அபாயகரமானது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். ஆகையால், ஏதேனும் ஒரு சமரச முடிவுக்கு வருவது நல்லது. சோழ ராஜ்யம் இப்போது முன்னைப்போல் இரண்டு வெள்ளாறுகளுக்கு மத்தியில் குறுகிக் கிடக்கவில்லை. குமரி முனையிலிருந்து கிருஷ்ணை நதி வரையில் பரவிப் படர்ந்திருக்கிறது. இதை இரண்டாகப் பிரித்தாலும் ஒவ்வொன்றும் பெரிய இராஜ்யமாக இருக்கும். அவ்விதம் கொள்ளிடம் நதிக்குத் தெற்கேயுள்ள ராஜ்யத்தை மதுராந்தகத் தேவருக்கும் வடக்கேயுள்ள பகுதியைத் தங்களுக்கும் உரியதென்று பிரித்துக் கொடுப்பது

நியாயமாயிருக்கும் இது எங்கள் முடிவான கருத்து. தாங்கள் இதை ஒப்புக் கொண்டால் மேலே செய்ய வேண்டியதைச் செய்யலாம். சக்கரவர்த்தியை இந்த ஏற்பாட்டுக்குச் சம்மதிக்கச் செய்யும் பொறுப்பை நானே ஏற்றுக் கொள்கிறேன்!" என்றார்.

ஆதித்த கரிகாலன் அப்போது கலகலவென்று சிரித்தது பழுவேட்டரையருடைய வயிற்றில் அனலை மூட்டியது. "பாட்டா! சோழ ராஜ்யத்தை இரண்டாகப் பிரித்துத் தெற்கு இராஜ்யத்தில் பழுவேட்டரையர்களும் வடக்கு இராஜ்யத்தில் சம்புவரையர்களும் அதிகாரம் செலுத்துவது சரியான பங்கீடுதான். உங்கள் இரு குடும்பங்களும் என் பாட்டனாக குத் தகப்பனார் காலத்திலிருந்து செய்து வந்திருக்கும் சேவைக்கு உரிய வெகுமதிதான். ஆனால் இராஜ்யத்தைப் பிரிப்பதில் எனக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லை. வழிவழியாக வந்த இராஜ்யத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதும் ஒன்றுதான்; தாலி கட்டிய மனைவியை பங்கிட்டுக் கொள்வதும் ஒன்றுதான்! கிழவர்களாகிய உங்களுக்கு அது

சம்மதமாயிருக்கலாம்! எனக்குச் சம்மதம் இல்லை!" என்று கரிகாலன் கூறியபோது பெரிய பழுவேட்டரையரின் கண்களில் தீப்பொறி பறந்தது. அவர் கொதிப்புடன் எழுந்து நின்றார். உடைவாளை உறையிலிருந்து எடுப்பதற்கும் ஆயத்தமானார்.

அச்சமயத்தில் கரிகாலன் "பாட்டா! என்ன, இதற்குள் எழுந்து போகப் பார்க்கிறீர்கள்? என்னுடைய யோசனையை முழுதும் கேட்டு விட்டுப் போங்கள். சோழ ராஜ்யத்தைப் பிரிப்பதற்கு எனக்குச் சம்மதமில்லை. என்குலத்து முன்னோர்களும், நீங்களும் உங்கள் முன்னோர்களும் ஐந்து தலைமுறையாகப் பாடுபட்டு எத்தனையோ வீராதி வீரர்களின் உயிர்களைப் பலி கொடுத்துச் சோழ ராஜ்யம் இந்த நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறது. இதை இரண்டாகப் பிரித்துச் சிறிய பகுதிகளாக்குவது பாவமாகும். வீர சொர்க்கத்திலுள்ள இராஜாதித்தர் முதலிய நம் முன்னோர்கள் நம்மைச் சபிப்பதற்கு ஏதுவாகும். ஆகையால் அந்த யோசனையை விட்டுவிடுங்கள். இந்தப்

பெரிய சோழ ராஜ்யம் முழுவதையும் மதுராந்தகனுக்கே விட்டுக் கொடுத்து விட நான் ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்; அதற்கு நியாயமும் உண்டு. என் பெரிய பாட்டனாரின் மகன் மதுராந்தகன். ஆகையால் என் தந்தைக்குப் பதிலாகவே மதுராந்தகனுக்குப் பட்டம் கட்டியிருக்க வேண்டும். பராந்தகச் சக்கரவர்த்தியின் ஏற்பாட்டினால் என் தந்தை முடிசூட்டிக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அந்தத் தவறு அவரோடு போகட்டும். 'தந்தைக்குப் பிறகு மகன்' என்ற நியதிப்படி எனக்கு இந்த ராஜ்யத்தின் பேரில் பூரண உரிமை இருந்தாலும் அதை விட்டுக் கொடுத்து விடுகிறேன். ஆனால் அதற்கு ஒரு நிபந்தனை இருக்கிறது. வடதிசையின் மீது படை எடுத்துச் செல்ல மூன்று லட்சம் போர் வீரர் கொண்ட சைன்யம் எனக்கு வேண்டும். சைன்யத்துக்கு வேண்டிய தளவாட சாமான்களும் சாமக்கிரியைகளும் ஒரு வருஷத்துக்கு உணவுப் பொருள்களும் திரட்டித்தர வேண்டும். மாகடலில் செல்லக் கூடிய முந்நூறு பெரிய மரக்கலங்களும் வேண்டும். பார்த்திபேந்திரனைக் கப்பல் படைத்

தலைவனாக்கிக் கடலோரமாக வரச்
செய்துவிட்டு நான் தரை மார்க்கமாக வட
நாட்டின் மீது படை எடுத்துச் செல்வேன். கங்கை
நதியின் முகத்துவாரத்தில் நானும்
பார்த்திபேந்திரனும் சந்திப்போம். பிறகு மேலும்
வடக்கே போவோம். என் குலத்து முன்னோன்,
என் பெயர் கொண்ட கரிகால் வளவன்,
இமயமலை மீது புலிக் கொடியை நாட்டினான்
என்று கவிஞர்கள் பாடி வைத்திருக்கிறார்கள்.
என் முன்னோர் சாதித்ததை நானும் இப்போது
மறுபடியும் சாதிப்பேன். என்னுடைய வாள்
வலிகொண்டும், எனக்குத் துணை வரும்
வீரர்களின் தோள் வலிக்கொண்டும், கிருஷ்ணை
நதிக்கு வடக்கே நானாகக் கைப்பற்றும்
நாடுகளுக்குச் சக்கரவர்த்தியாவேன். அன்றி,
போரில் மடிந்தால், சோழ குலத்தின் வீரப்
புகழை நிலை நாட்டினோம் என்ற
மகிழ்ச்சியுடன் வீர சொர்க்கம் அடைவேன்.
பழுவூர்ப் பாட்டா! கடம்பூர் மாமா! என்ன
சொல்கிறீர்கள்? இந்த நிபந்தனையை
நிறைவேற்றித் தர நீங்கள் ஒப்புக்
கொள்வீர்களா?"

இவ்விதம் கம்பீரமாக கேட்டுவிட்டுக் கரிகாலன் நிறுத்தினான். கிழவர்கள் இருவரும் திகைத்துப் போனார்கள். பழுவேட்டரையர், தடுமாற்றத்துடன், "இளவரசே! தங்களுடைய நிபந்தனையை ஒப்புக் கொள்ள நாங்கள் யார்? எங்களுக்கு என்ன உரிமை? சக்கரவர்த்தியை அல்லவா கேட்க வேண்டும்!" என்றார்.

கரிகாலன் கொதித்து எழுந்து, இடி முழக்கக் குரலில் கர்ஜனை செய் தான்: "பாட்டா! சக்கரவர்த்தியின் பெயரைச் சொல்லி யாரை ஏமாற்றலாம் என்று பார்க்கிறீர்கள்? என்னை ஏமாற்ற முடியாது! என் தந்தையை நீங்கள் அரண்மனையில் சிறைப்படுத்தி நீங்கள் ஆட்டி வைத்தபடி ஆடும் பொம்மையாக வைத்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்! அது எனக்குத் தெரியாது என்றா எண்ணினீர்கள்? சின்னப் பழுவேட்டரையர் அனுமதியின்றி யாராவது என் தந்தையைப் பார்க்க முடியுமா? என் தம்பியை ஈழத்திலிருந்து சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வருவதற்கு என் தந்தை கட்டளை

போட்டது சக்கரவர்த்தியின் சொந்த
விருப்பத்தினாலா? உங்கள் கட்டாயத்தினாலா?
தேச மக்களின் கண்ணுக்குக் கண்ணான அருமை
மகனை, வீராதி வீரனை, சிறைப்படுத்திக்
கொண்டு வரும்படி எந்தத் தகப்பனாவது
இஷ்டப்பட்டுக் கட்டளையிடுவானா?
அருள்மொழியைச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டு
வந்து கடலில் மூழ்க அடித்துக்
கொன்றுவிட்டதாக உங்கள் பேரில் இன்று சோழ
நாட்டு மக்கள் எல்லாரும் ஆத்திரப்பட்டுக்
கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்...."

"இளவரசே! அத்தகைய அபாண்டமான
பழியை யார் சொன்னது? சொன்னவனுடைய
நாவைத் துண்டித்து அவனையும்
கண்டதுண்டமாக்குவேன்...!" என்று
பழுவேட்டரையர் அலறினார்.

"பழி சொல்லுகிறவர் ஒருவராயிருந்தால் நீங்கள்
கண்டதுண்டம் செய்யலாம். பதினாயிரம்,
லட்சம், பத்து லட்சம் பேர் சொல்லுகிறார்கள்.
அவ்வளவு பேரையும் நீங்கள்

தண்டிப்பதாயிருந்தால் சோழ நாடு
பிணக்காடாகவும் சுடுகாடாகவும் மாறிவிடும்.
சிவபக்தனாகிய மதுராந்தகன் ஆட்சி
புரிவதற்குச் சோழ நாடு தகுந்த
இராஜ்யமாயிருக்கும்! ஆனால் பாட்டா! அந்தப்
பேச்சை நான் நம்பவில்லை. மக்கள் அறிவற்ற
மூடர்கள். ஆராய்ந்து பாராமல் ஒருவன்
கட்டிவிட்ட கதையையே மற்றவர்களும்
திரும்பிச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள். சோழ
குலத்துக்குப் பரம்பரைத் துணைவர்களான
நீங்கள் அத்தகைய படுபாதகத்தை ரு நாளும்
செய்திருக்க மாட்டீர்கள். அருள்மொழி கடலில்
மூழ்கியிருந்தால் அது அவனுடைய
தலைவிதியின் காரணமாகத்தான் இருக்க
வேண்டும். 'மூன்று உலகமும் ஆளப் பிறந்தவன்'
என்று கூறி வந்த ஜோதிடர்கள்,
ஆருடக்காரர்கள், ரேகை சாஸ்திரிகள் வாயில்
மண்ணைப் போடுவதற்காகவே அவன் கடலில்
மூழ்கி மாண்டிருக்க வேண்டும். பாட்டா! நீங்கள்
எவ்வளவு பெரிய வீராதி வீரராயிருந்தாலும்
நடுக்கடலில் சுழிக்காற்றை வரவழைப்பதற்கும்
கப்பலின் பாய்மரத்தின் மீது இடிவிழ்ச்

செய்வதற்கும் உங்களால் கூட முடியாது.
ஒருவேளை அது பாண்டிய நாட்டு
மந்திரவாதிகளின் காரியமாயிருக்கலாம்; நீங்கள்
அதற்குப் பொறுப்பில்லை. ஆகையால்
அருள்மொழியின் கதிக்கும் நீங்கள்
பொறுப்பாளியில்லை. ஆனால்
'சக்கரவர்த்தியைக் கேட்டுச் சொல்ல வேண்டும்'
என்று மட்டும் இனி என்னிடம் சொல்லாதீர்கள்.
அப்புறம் அந்த அன்பில் பிரம்மராயனைக்
கேட்டுச் சொல்ல வேண்டும் என்று கூடச்
சொல்வீர்கள். சக்கரவர்த்தியும் முதன்மந்திரியும்
ஏதோ அந்தப் பட்டங்களைச் சுமந்து
கொண்டிருக்கிறார்கள். உங்கள் விருப்பத்தை
மீறி அவர்கள் எதுவும் செய்ய முடியாது.
பழுவூர் பாட்டி நந்தினிதேவியைக் கேட்டுச்
சொல்கிறேன் என்று வேண்டுமானால்
சொல்லுங்கள்..!"

இச்சமயம் கந்தமாறன் குறுக்கிட்டு, "ஐயா!
எங்கள் வீட்டுக்கு விருந்தாளியாக
வந்திருப்பவர்களை..." என்று ஏதோ
தடுமாற்றத்துடன் இரைந்து சொல்ல

ஆரம்பித்தான்.

கரிகாலன் அவன் பக்கம் கண்களில் தீ எழ
நோக்கி, முப்புரம் எரித்த சிவனைப்போலச்
சிரித்து "கந்தமாறன்! இது உங்கள் வீடா?
மறந்துவிட்டேன்! கொல்லி மலை வல்வில்
ஓரியின் வம்சத்தில் பிறந்த வீராதி வீரன் நீ
என்பதையும் மறந்து விட்டேன். உன் வீட்டில்,
அதுவும் நீ இருக்கும் இடத்தில் கொஞ்சம்
பயந்துதான் பேசவேண்டும்! தவறாக என்ன
சொல்லிவிட்டேன். உன் ிட்டு
விருந்தாளிகளை என்ன செய்துவிட்டேன்?....
கந்தமாறன்! ஏன் உன் கைகால் நடுங்குகிறது?
ஈழத்தில் பரவியிருக்கும் நடுக்கு ஜூரம்
உனக்கும் வந்து விட்டதா? நீ ஈழத்துக்குக் கூடப்
போகவில்லையே!" என்றான்.

வந்தியத்தேவன் அப்போது, "கோமகனே!
கந்தமாறனுக்கு நடுக்கு ஜூரம் இல்லை. தாங்கள்
பழுலூர் இளைய ராணியைப் பாட்டி என்று
சொன்னதில் அவனுக்குக் கோபம்!" என்றான்.
கந்தமாறன் வந்தியத்தேவனைக் குரோதத்துடன்

பார்த்துக் கொண்டு கத்தியை எடுக்கத் தொடங்கினான். பார்த்திபேந்திரன் அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்து உட்கார வைத்துக் காதோடு ஏதோ சொன்னான். கந்தமாறன் அடங்கினான். அவனுடைய உடல் மட்டும் சிறிது நேரம் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கரிகாலன் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு, பழுவேட்டரையர் பக்கம் திரும்பி, "பாட்டா! இளங்காளைகள் இப்படித்தான் கட்டுக் கடங்காமல் சில சமயம் துள்ளிக் குதிப்பார்கள். அவர்களை நீங்கள் பொருட்படுத்த வேண்டாம். நீங்கள் எனக்குப் பாட்டன் முறை ஆகையால் இளைய ராணி எனக்குப் பாட்டிதானே? அப்படி நான் அழைப்பதில் என் பாட்டிக்கும் வருத்தம் இல்லை; தங்களுக்கும் வருத்தமில்லை. இந்தச் சிறு பிள்ளைகளுக்கு எதற்காக ஆத்திரம் பொத்துக் கொண்டு வருகிறது? போனால் போகட்டும்! நான் ஆரம்பித்த விஷயத்தை விட்டுவிட்டு எங்கேயோ போய்விட்டேன். என் தந்தை - சக்கரவர்த்தியின் பேரில் தாங்கள் பாரத்தைச் சுமத்த வேண்டாம். தாங்கள்

சம்மதித்தால் என் தந்தையும் சம்மதித்தார் போலத்தான். பொக்கிஷம் தங்கள் கையில் இருக்கிறது. வடபுலத்துக்குப் படையெடுத்துப் போகிறேன் என்றால், சோழ நாட்டிலிருந்து மூன்று லட்சம் என்ன, முப்பது லட்சம் வீரர்கள் போட்டியிட்டுக் கொண்டு வருவார்கள். முந்நூறு கப்பல்களைச் சேகரித்துக் கொடுப்பதிலும் கஷ்டம் ஒன்றுமில்லை. தாங்கள் சம்மதிக் வேண்டும்! மதுராந்தகத் தேவனும் சம்மதிக்க வேண்டும்! அவ்வளவுதான்! என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?" என்று கரிகாலன் நிறுத்தினான்.

திணறித் திண்டாடித் திக்கு முக்காடிப் போன பழுவேட்டரையர் தொண்டையை மறுபடியும் களைத்துக் கொண்டு கூறினார்: "கோமகனே! தங்கள் அதிசயமான விருப்பத்துக்கு நான் சம்மதித்தாலும், மதுராந்தகத் தேவரின் சம்மதம் எப்படையும் வேண்டும் அல்லவா? சக்கரவர்த்தியிடம் விடை பெற்றுக் கொள்ளாமல் தாங்கள் திக்விஜயத்துக்குப் புறப்பட முடியுமா? ஆகையால் எல்லோருமாகத் தஞ்சாவூருக்குப்

போவோம்..."

"அது மட்டும் முடியாது; பாட்டா, தஞ்சாவூருக்குப் போன பிறகு என் தந்தை வேறு விதமாகக் கட்டளையிட்டால் என்னால் அதை மீற முடியாமற் போய்விடும். அப்புறம் அங்கே என் அன்னை, மலையமான் மகள், இருக்கிறாள்.என் சகோதரி இளைய பிராட்டி இருக்கிறாள். அவர்களுக்கு நான் முடிதுறந்து தேசாந்தரம் செல்வது சம்மதமாயிராது. அவர்கள் பேச்சை மீறுவதும் கஷ்டமாயிருக்கும். பாட்டா! இந்த விஷயம் இந்தக் கடம்பூர் மாளிகையில்தான் முடிவாக வேண்டும். தாங்கள் தஞ்சைக்குப் போய் மதுராந்தகனை இங்கே அழைத்து வாருங்கள். நமக்குள் பேசி முடிவு செய்த பிறகு தந்தையிடம் தெரிவிக்கலாம். படையெடுப்புக்கு எல்லாம் ஆயத்தமான பிறகு நான் தஞ்சைக்கு வந்து என் பெற்றோர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு கிளம்புகிறேன். அல்லது மதுராந்தகனுக்கு இப்போதே பட்டம் கட்டிவிட்டு என் பெற்றோர்கள் காஞ்சிக்கு வரட்டும்.அங்கே நான் கட்டியிருக்கும் பொன்

மாளிகையில் அவர்களை இருக்கச் செய்துவிட்டு நான் புறப்படுகிறேன்" என்றான்.

பழுவேட்டரையர் சம்புவரையரைப் பார்த்தார். சம்புவரையரோ கூரை மேட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவரிடமிருந்து உதவி ஒன்றும் கிடைப்பதற்கில்லையென்று கண்டு, பழுவேட்டரையர் "கோமகனே! தங்கள டைய கட்டளைக்கு மாறாக நான் என்ன சொல்ல முடியும்?" என்றார். "ஆகட்டும்" என்று சொல்லிப் பழுவேட்டரையர் கனைத்துக் கொண்டார்.

"மிக்க வந்தனம், பாட்டா! அப்படியானால் சீக்கிரமே புறப்படுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள்! மதுராந்தகனைப் பகிரங்கமாகவே யானை மீது ஏற்றி வைத்து இவ்விடத்துக்கு அழைத்து வாருங்கள். அல்லது பொன் ரதத்தில் ஏற்றி அழைத்து வாருங்கள். இளைய பாட்டியின் மூடு பல்லக்கு மட்டும் இந்தத் தடவை வேண்டாம்!" என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தான் கரிகாலன்.

பின்னர் கந்தமாறன் முதலியவர்களைப் பார்த்து,
"கந்தமாறா! உன்பாடு யோகந்தான்! உன்
வீட்டுக்கு மேலும் விருந்தாளிகள் வரப்
போகிறார்கள். சுந்தர சோழருக்குப் பிறகு சோழ
நாட்டுக்குச் சக்கரவர்த்தியாகப் போகிற
மதுராந்தகர் வரப் போகிறார். அவருக்குப் பட்ட
மகிஷியாகப் போகும் சின்னப்
பழுவேட்டரையரின் மகளையும் உடன்
அழைத்து வந்தாலும் வருவார். கடம்பூர்
மாளிகை ஒரே கோலாகலமாகத் தானிருக்கும்.
பழுவூர்ப் பாட்டனார் தஞ்சைக்குப்
புறப்பட்டும். நாம் வேட்டைக்குப்
புறப்படலாம். வாருங்கள்! வில் வித்தையில் ஒரு
காலத்தில் நான் வல்லவனாக இருந்தேன்.
'அர்ச்சுனனுக்கு அடுத்தபடி ஆதித்த கரிகாலன்
தான்' என்று பெயர் வாங்கியிருந்தேன். மூன்று
வருஷங்களாக வில்லைத் தொடாமல் வில்
வித்தையே மறந்து போய் விட்டது. மறுபடியும்
பழக்கம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.
பார்த்திபேந்திரா! வந்தியத்தேவா! எல்லாரும்
கிளம்புங்கள்! வேட்டைக்கு எங்கே போகலாம்?
கொல்லிமலைக்குப் போகலாமா?" என்று

பொதுப் படையாகக் கரிகாலன் கேட்டான்.

இத்தனை நேரமும் எந்தப் பேச்சிலும் கலந்து கொள்ளாமலிருந்த சம்புவரையர், "கோமகனே! கொல்லிமலை வெகு தூரத்தில் இருக்கிறது. அவ்வளவு தூரம் போக வேண்டியதில்லை. வீரநாராயண ஏரியின் மேற்குக் கரையில் அடர்ந்த காடு இருக்கிறது. அதைத் 'தண்டகாரண்யம்' என்றே சொல்வதுண்டு. வேட்டைக்கு வேண்டிய காட்டு மிருகங்களும் அங்கே ஏராளமாக இருக்கின்றன. அந்தக் காட்டிலிருந்து வேட்டையாடிக் கொண்டு வந்த மிருகங்கள் தான் நமது வேட்டை மண்டபத்தில் உள்ளவை. ஏரிக்கரைக் காடு, இம்மாளிகைக்குச் சமீபத்திலும் இருக்கிறது. காலையில் வேட்டையாடப் புறப்பட்டுச் சென்றால் இரவு வீடு திரும்பி விடலாம்!" என்றார்.

"அப்படியே செய்யலாம், ஐயா! இந்த மாளிகையில் நான் விருந்தாளியாயிருக்கும் வரையில் தாங்கள் வைத்தே எனக்குச் சட்டம். தங்கள் குமாரி மணிமேகலையையும்

வேட்டைக்கு அழைத்துப் போகலாமா? அவள் இருக்குமிடம் எப்போதும் கலகலப்பாயிருக்கிறது!" என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்.

"எனக்கு ஆட்சேபமில்லை; மணிமேகலையைக் கேட்டுப் பார்க்கலாம்" என்றார் சம்புவரையர்.

அப்போது கந்தமாறன் "வேட்டைக்குப் போகும் இடத்தில் பெண்கள் எதற்கு? அவர்கள் பத்திரமாயிருக்கிறார்களா என்று பார்ப்பதற்குத்தான் வேலை சரியாயிருக்கும். வேட்டையில் கவனம் செலுத்த முடியாது. மேலும், நந்தினி தேவிக்கு இங்கே துணை வேண்டுமல்லவா?" என்றான்.

"ஆமாம்; ஆமாம். கந்தமாறனுக்கு எப்போதும் பழுவூர் பாட்டியைப் பற்றித்தான் கவலை. மணிமேகலையை அழைத்துப் போவதில் இன்னொரு கஷ்டமும் இருக்கிறது. அவள் துள்ளிக் குதிப்பதைப் பார்த்துவிட்டு மான் துள்ளிக் குதிப்பதாக நினைத்து யாராவது அவள்

பேரில் அம்பை விட்டாலும் விடுவார்கள்.
பெண்கள் அரண்மனையிலேயே இருக்கட்டும்,
நாம் வேட்டைக்குப் போகலாம். நாளை
அதிகாலையில் புறப்பட வேண்டும். இன்றிரவு
குரவைக்கூத்தைச் சீக்கிரம் முடித்துவிட்டு,
அவரவர்களும் சீக்கிரமாகத் தூங்குங்கள். ஐயா!
வேட்டைக்காரர்களுக்கெல்லாம் இப்போதே
சொல்லி வைத்துவிடுங்கள். வந்தியத்தேவா!
வா! நம்முடைய ஜாகைக்குப் போகலாம்!"
என்ற சொல்லி ஆதித்த கரிகாலன்
வந்தியத்தேவனைக் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்
கொண்டு புறப்பட்டான்.

கந்தமாறனும் பார்த்திபேந்திரனும் அவர்களைச்
சிறிது அகூயையுடன் பார்த்துக் கொண்டு
நின்றார்கள். சம்புவரையர்
வேட்டைக்காரர்களுக்குக் கட்டளை
பிறப்பிப்பதற்காகச் சென்றார். பழுவேட்டரையர்
நந்தினியைத் தேடி அந்தப்புரத்துக்குப் போனார்.

[பக்க தலைப்பு](#)

முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம் நந்தினி மறுத்தாள்

பழுவேட்டரையர் சிறிது உற்சாகத்துடனேயே நந்தினியைப் பார்க்கப் போனார். கடம்பூருக்கு அவர் புறப்பட்டு வந்த போது என்ன நம்பிக்கையுடன் வந்தாரோ, அது ஒன்றும் இது வரையில் நிறைவேறவில்லை. சிறு பிள்ளையாகிய ஆதித்த கரிகாலனைக் கடம்பூர் மாளிகையிலே தருவித்து வைத்துக் கொண்டால், அவனை நயத்தினாலும் பயத்தினாலும் தம்முடைய விருப்பத்தின்படி நடக்கச் செய்யலாம் என்று அவர் எண்ணியிருந்தார். தாமும் சம்புவரையரும் சொல்லுவதற்கு அவன் கட்டுப்பட்டே தீரவேண்டும் என்று நம்பினார். சோழ ராஜ்யம் முழுவதற்கும் மதுராந்தகனுக்கு உடனடியாகப் பட்டம் கட்டுவதிலுள்ள அபாயம் அவருக்குத் தெரிந்தேயிருந்தது. வடக்கே மலையமானும், தெற்கே கொடும்பாளூர்

வேளானும் அதற்கு விரோதமாயிருப்பார்கள். கரிகாலன் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டால் உள்நாட்டு யுத்தம் மூண்டே தீரும். அதன் முடிவு எப்படியாகும் என்று யார் சொல்ல முடியும்? பொது மக்களில் பெரும்பாலோர் சுந்தர சோழருடைய புதல்வர்களின் பக்கமே இருப்பார்கள். மதுராந்தகனுடைய தாயே அவனுக்கு விரோதமாயிருக்கிறாள். காலாமுகக் கூட்டத்தாரை மட்டும் நம்பி உள்நாட்டுப் போரில் இறங்க முடியுமா? பாண்டிய நாட்டிலும், சேர நாட்டிலும் பாலாற்றுக்கு வடக்கேயுள்ள நாடுகளிலும் கலகங்கள் கிளம்பினாலும் கிளம்பு ஂ. ஆகையால் இப்போதைக்கு மதுராந்தகனுக்குப் பாதி ராஜ்யம் என்று பிரித்துக் கொண்டால், அதுவும் தஞ்சையை தலைநகராகக் கொண்ட தென் சோழ ராஜ்யமாயிருந்தால், பிற்பாடு போகப் போகப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். கொடும்பாளூர் வேளானின் செல்வாக்கை ஒரு வழியாகத் தீர்த்துக் கட்டிவிடலாம். பிறகு வடக்கே திரும்பித் திருக்கோவலூர் மலையமானையும் ஒரு கை பார்க்கலாம். கரிகாலன் வெறும் முரடன்,

என்றைக்காவது ஒரு நாள் ஏதாவது
ஏடாகூடமான காரியத்தில் இறங்கி அற்பாயுளில்
இறக்கக்கூடும். அப்படி நேர்ந்தால், எல்லாக்
கவலையும் தீர்ந்தது. இப்போதைக்குப் பாதி
ராஜ்யம் என்று ஏற்பாடு செய்து கொள்வது
நல்லது.

இளைய ராணி நந்தினியுடனும்
கலந்தாலோசித்ததின் பேரில் பெரிய
பழுவேட்டரையர் இத்தகைய முடிவுக்கு வந்து,
அதன் பிறகுதான் கடம்பூருக்கு வந்தார்.
கரிகாலனையும் அங்கு அழைத்து வரச்
செய்தார். ஆனால் எதிர்பார்த்தபடி ஒன்றும்
நடக்கவில்லை. பெரியவர்களுக்கு அடங்கி
நடப்பதற்குப் பதிலாக கரிகாலன்
பெரியவர்களை அதட்டி உருட்டி அதிகப்
பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருந்தான்.
அவனுடைய கேலிப் பேச்சுக்களையும் இரு
பொருள் கொண்ட மொழிகளையும்
பழுவேட்டரையரால் பொறுக்க முடியவில்லை.
முக்கியமாக அவரைப் பற்றிக் கரிகாலன்
அடிக்கடி வயதான கிழவர் என்று

குறிப்பிட்டதும், இளைய ராணியைப் பாட்டி என்று அழைத்து வந்ததும் கூரிய விஷந் தோய்ந்த பாணங்களைப் போல் அவரைத் துன்புறுத்தி வந்தன. போதும் போதாதற்குச் சம்புவரையரின் போக்கும் அவ்வளவு திருப்திகரமாயில்லை. தமக்குப் பக்கபலமாக நின்று கரிகாலனுடைய அதிகப் பிரசங்கத்தை அடக்க முயல்வதற்குப் பதிலாகச் சம்புவரையர் பெரும்பாலும் வாயை மூடி மௌனம் சாதித்துக் கொண்டிருந்தார். ஏதாவது பேசினாலும் தயங்கித் தயங்கி வழுவழா, குழுகுழா என்று பேசினார். கரிகாலன் தமது மாளி கைக்கு விருந்தாளியாக வந்து விட்டபடியினால் ஏதாவது ஏடாகூடமாய் நடந்து விடக் கூடாதென்று அப்படி ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொண்டிருக்கிறார் போலும்! காரணம் எதுவாயிருந்தாலும் சம்புவரையரின் போக்கு கொஞ்சங்கூடப் பழுவேட்டரையருக்குத் திருப்திகரமாக இல்லை.

இன்றைக்குக் கரிகாலன் கூறியதில் எவ்வளவு தூரம் உண்மையான பேச்சு, எவ்வளவு தூரம்

கேலிப் பேச்சு, எவ்வளவு தூரம் மனதில் ஒன்று உதட்டில் ஒன்றுமான வஞ்சகப் பேச்சு என்பதைக் கண்டு கொள்வதும் எளிதாயில்லை.

மதுராந்தகனையும் அங்கே வரவழைத்த பிறகு ஏதேனும் பெரிய விபரீத காரியம் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறானோ என்னமோ, யார் கண்டது? மலையமானைப் பெரும் சைன்யத்துடன் படையெடுத்து வரச் செய்து கடம்பூர் மாளிகையை வளைத்துக் கொள்ளும்படி செய்தாலும் செய்யலாம் அல்லவா?...

இவையெல்லாவற்றையும் எண்ணும்போது தஞ்சாவூருக்குத் திரும்பிப் போய்விடுவதே நல்லது. சின்னப் பழுவேட்டரையன் நல்ல மதியூகி. அவனிடமும் யோசனை கேட்டுக் கொள்ளலாம். ஒருவேளை மதுராந்தகனை இங்கு அழைத்து வருவதாயிருந்தாலும் எல்லா நிலைமைக்கும் ஆயத்தமாகக் காலாந்தககண்டனைப் பெரிய படை திரட்டிக் கொள்ளிடக் கரையில் கொண்டு வந்து வைத்திருக்கச் செய்யலாம். எது

எப்படியானாலும் இளைய ராணியை இங்கே இனி மேல் இருக்கச் செய்து இந்த மூடர்களின் கேலிப் பேச்சுக்கு உள்ளாக்குவது கூடவே கூடாது. அவளை அழைத்துக் கொண்டு போய்த் தஞ்சாவூரில் விட்டுவிடுவது மிக்க அவசியம். அதற்கு ஒரு வசதி இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதைக் கைவிடுவானேன்?

இவ்விதம் ஒரு முடிவுக்கு வந்ததும் பெரிய பழுவேட்டரையருக்குச் சிறிது உற்சாகம் உண்டாயிற்று. முக மலர்ச்சியுடனே நந்தினியின் அந்தப்புரத்தை அடைந்தார். அங்கே அவர் வாசற்படியருகில் வந்த போது உள்ளேயிருந்து கலகலவென்று சிரிப்புச் சத்தம் வருவதைக் கேட்டார். ஏனோ அந்தச் சிரிப்பின் ஒலி அவருக்கு எரிச்சலை உண்டாக்கிற்று. தஞ்சாவூர் அரண்மனையில் நந்தினி இவ்விதம் சிரிப்பதேயில்லை. இப்போது என்ன குதூகலம் வந்துவிட்டது? எதற்காகச் சிரிக்கிறாள்? அவளுடன் சேர்ந்து சிரிப்பது யார்?... உள்ளே பிரவேசித்ததும் உடன் இருந்தவள் மணிமேகலை என்று தெரிந்தது. இதனால் அவர்

மனம் சிறிது தெளிந்தது. அவரைக் கண்டதும் மணிமேகலை சிரிப்பை அடக்குவதற்காக இரண்டு கைகளினாலும் வாயைப் பொத்திக் கொண்டாள். அப்படியும் அடக்க முடியாமற் போகவே சிரித்துக் கொண்டே அந்த அறையை விட்டு ஓடிப் போனாள்.

நந்தினியின் சிரிப்பு பழுவேட்டரையரைக் கண்டதுமே நின்றுவிட்டது. அவளுடைய முகமும் வழக்கமான கம்பீரத்தை அடைந்தது. "ஐயா! வாருங்கள்! யோசனை முடிவடைந்ததா?" என்றாள்.

"நந்தினி! அந்தப் பெண் எதற்காக அப்படிச் சிரித்தாள்? ஏன் சிரித்துக் கொண்டே ஓடுகிறாள்?" என்று பழுவேட்டரையர் கேட்டார்.

"அதைச் சொல்லத்தான் வேண்டுமா? சொல்லுகிறேன். சபாமண்டபத்தில் நடந்த பேச்சுக்களில் கொஞ்சம் பக்கத்து அறையிலிருந்த மணிமேகலையின் காதில் விழுந்ததாம். இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலர்

பாட்டன்களைப் பற்றியும் பாட்டிகளைப் பற்றியும் பரிகாசமாகப் பேசியதைச் சொல்லி விட்டு அவள் சிரித்தாள்.."

"ஈ! துஷ்டப்பெண்! அவளோடு சேர்ந்து நீயும் சிரித்தாயே?"

"ஆம்; அவளோடு சேர்ந்து சிரித்தேன். அவள் அப்பால் போனதும் அழலாம் என்று இருந்தேன். அதற்குள் தாங்கள் வந்து விட்டீர்கள்!" என்று நந்தினி கூறிவிட்டுக் கண்ணில் துளித்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

"ஆகா! உன்னை இப்பேர்ப்பட்ட மூடர்களின் மத்தியில் நான் அழைத்துக் கொண்டு வந்தது என் தவறு. நாளைப் பொழுது விடிந்ததும் நாம் தஞ்சாவூருக்குப் புறப்பட்டுப் போகலாம். இன்றிரவு மட்டும் பொறுத்துக் கொள்!" என்றார்.

"தஞ்சாவூருக்குப் புறப்படவேண்டுமா? ஏன்?"

வந்த காரியம் ஆகிவிட்டதா?" என்று நந்தினி கேட்டாள்.

அன்று சபா மண்டபத்தில் நடந்த பேச்சின் முடிவுகளைப் பழுவேட்டரையர் நந்தினிக்குத் தெரியப் படுத்தினார்.

எல்லாவற்றையும் கேட்டு விட்டு நந்தினி, "சுவாமி! தாங்கள் தஞ்சாவூருக்குப் போய் வாருங்கள் நான் வரமாட்டேன். ஆதித்த கரிகாலனுக்கு புத்தி கற்பிக்கும் வரையில் நான் இங்கிருந்து புறப்படுவதாக உத்தேசமில்லை. அந்தக் கர்வம் பிடித்த இளவரசன் ஒன்று தங்கள் காலில் விழுந்து அவன் பேசிய பரிகாசப் பேச்சுக்களுக்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். அல்லது தங்கள் கத்திக்கு அவன் இரையாக வேண்டும்!" என்றாள்.

"நந்தினி! இது என்ன சொல்லுகிறாய்? இத்தகைய பாதகமான எண்ணம் உன் உள்ளத்தில் எப்படி உதித்தது."

"ஐயா! எது பாதகமான எண்ணம்? என்னைக் கைப்பிடித்து மணந்த கணவனை ஒருவன் நிந்தித்துப் பேசினால், அவனைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்று நான் நினைப்பது பாதகமா?"

"இல்லை, நந்தினி! இதைக் கேள்! எங்கள் பழுவூர்க் குலம் சோழ குலத்தோடு ஆறு தலைமுறையாக நட்புரிமை கொண்டது. அதையெல்லாம் மறந்து, அறியாச் சிறுவன் ஒருவன் ஏதோ உளறினான் என்பதற்காக நான் அக்குலத்துக்கு விரோதமாய்க் கத்தி எடுக்க முடியுமா? சுந்தர சோழரின் புதல்வனை, இன்று வரையில் பட்டத்து இளவரசனாயிருப்பவனை, நான் என் கையினால் கொல்லுவதா? இது என்ன பேச்சு?" என்று பழுவேட்டரையர் பதறினார்.

கரிகாலனுடைய காரசாரமான வார்த்தைகளை கேட்ட போது சில சமயம் பழுவேட்டரையருக்கே உடைவாளின் மீது கை சென்றது. அப்போது சிரமப்பட்டு மனத்தையும் கையையும் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார். தம் உள்ளத்தில் முன்னம் தோன்றிய எண்ணத்தை

நந்தினி வெளியிட்டுச் சொன்னவுடனே
அவருக்கு அவ்வளவு பதட்டம் உண்டாயிற்று.

"ஐயா! தாங்கள் சோக் குலத்தோடு ஆறு
தலைமுறையாக நட்புக் கொண்டவர்கள்;
உறவும் கொண்டவர்கள். ஆகையால் தாங்கள்
கத்தி எடுக்கத் தயங்குவது இயல்பு. ஆனால்
எனக்கு அத்தகைய உறவு ஒன்றுமில்லை.
சோழக் குலத்துக்கு நான் எந்த விதத்திலும்
கடமைப்பட்டவள் அல்ல. ஆதித்த கரிகாலன்
தங்கள் அடிபணிந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்
கொள்ளாவிட்டால், என் கையில் கத்தி எடுத்து
நானே அவனைக் கொன்று விடுகிறேன்?"
என்றாள் நந்தினி. அப்போது அவளுடைய
கண்கள் சிவந்து, புருவங்கள் நெரிந்து
முகத்தோற்றமே மாறி விட்டது.

[பக்க தலைப்பு](#)

முப்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

"விபத்து வருகிறது!"

பழுவேட்டரையர் சிரித்தார்; நந்தினியின் வார்த்தையைக் கேட்டுப் பரிகாசமாகச் சிரிப்பதாய் எண்ணிக் கொண்டு இலேசாகத்தான் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பின் ஒலியால் அந்த அறையும் அதிலிருந்த சகல பொருள்களும் நடுநடுங்கின. தம்மை அவமதித்தவர்களை நந்தினி தன் கையினாலேயே கத்தி எடுத்துக் கொன்றுவிடுவதாகக் கூறியதைக் கேட்ட போது அவருடைய உள்ளத்தில் ஒரு பெருமிதம் உண்டாயிற்று. தம்முடைய மரியாதையைப் பாதுகாப்பதில் நந்தினிக்கு அவ்வளவு அக்கறை இருக்கிறது என்பதை அறிந்ததில் பழுவேட்டரையருக்கு இறும்பூது ஏற்பட்டது. அதே தோரணையில் அவள் மேலும் பேசிக் கேட்க வேண்டுமென்ற ஆசை அவர் மனதில் ஒரு பக்கம் பெருகியது. மற்றொரு பக்கத்தில் அவள் அம்மாதிரியெல்லாம் பேசுவதைத் தாம் விரும்பவில்லை என்று காட்டிக் கொள்ளவும்

ஆசைப்பட்டார்.

"ஐயா! ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்! என் வார்த்தையில் அவநம்பிக்கையினால் சிரிக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டாள்.

"தேவி! மந்தார மலரின் இதழைப் போல் மென்மையான உன் கையினால் கத்தியை எப்படி எடுப்பாய் என்று எண்ணிச் சிரித்தேன். மேலும் நான் ஒருவன் இரண்டு நீண்ட கைகளை வைத்துக் கொண்டு உயிர டிருக்கும்போது.."

"ஐயா! தங்கள் கரங்களின் பெருமையையும் வலிமையையும் நான் அறிவேன். யானைத் துதிக்கையையொத்த நீண்ட கைகள், இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப் போன்ற வலிமையுள்ள கைகள். போர்க்களத்தில் ஆயிரமாயிரம் பகைவர்களை வெட்டி வீழ்த்திய கைகள், சோழ சக்கரவர்த்திகளின் சிரத்தில் மணிமகுடத்தை வைத்து நிலைநாட்டிவரும் கைகள். ஆனாலும் அதையெல்லாம் இன்று நினைத்துப் பார்ப்பாரில்லை. நேற்றுப் பிறந்த

பிள்ளைகள் தங்களைக் 'கிழடு' என்று சொல்லி
ஏளனம் செய்யும் காலம் வந்து விட்டது.
தாங்களோ மந்திரத்தால் கட்டுண்ட
சர்ப்பராஜனைப் போல் சோழ குலத்தாரிடம்
கொண்ட பக்திக்குக் கட்டுப்பட்டுச் சும்மா
இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. என்னுடைய
கரங்கள் வளையல் அணிந்த மென்மையான
கரங்கள்தான். ஆனாலும் வீராதி வீரராகிய
தங்களை அக்கினி சாட்சியாகக் கைப்பிடித்த
காரணத்தினால் எனது கைகளுக்கும் சிறிது சக்தி
ஏற்பட்டிருக்கிறது. என் கற்பைக் காத்துக்
கொள்வதற்கும் என் கணவரின் மரியாதையை
நிலை நிறுத்துவதற்கும் அவசியம்
ஏற்படுமானால் என் கைகளுக்கும் கத்தி
எடுக்கும் வலிமை உண்டாகி விடும். இதோ
பாருங்கள்...!" என்று நந்தினி கூறிவிட்டு,
மஞ்சத்துக்கு அடியிலிருந்த பெட்டியை
வெளிப்புறமாக நகர்த்தினாள். பெட்டியைத்
திறந்து அதன் மேற்புறத்தில் கிடந்த ஆடைகளை
அப்புறப்படுத்தினாள். அடியில் தகதகவென்று
பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த நீண்ட வாளை ஒரு
கையினால் அலட்சியமாக எடுத்துத் தலைக்கு

மேலே தூக்கிப்பிடித்தாள்.

பழுவேட்டரையர் அதைப் பார்த்த வண்ணமாகச் சிறிது நேரம் பிரமித்துப் போய் நின்றார். பின்னர், "இந்த பெட்டிக்குள்ளே இந்த வாள் எத்தனை காலமாக இருக்கிறது? உன் ஆடை ஆபரணங்களை வைத்திருப்பதாகவல்லவோ நினைத்தேன்?" என்றார்.

நந்தினி வாளைப் பெட்டியில் திரும்ப வைத்துவிட்டு, "ஆம்; என ு ஆடை ஆபரணங்களை இந்தப் பெட்டியிலேதான் வைத்திருக்கிறேன். என் ஆபரணங்களுக்குள்ளே மிக முக்கியமான ஆபரணம் இந்த வாள். என் கற்பையும் என் கணவருடைய கௌரவத்தையும் பாதுகாப்பதற்குரியது" என்றாள்.

"ஆனால் இதை நீ உபயோகப்படுத்துவதற்கு அவசியம் ஒன்றும் ஏற்படப் போவதில்லை. நான் ஒருவன் உயிரோடிருக்கும் வரையில்!"

"அதனாலேதான் இந்த வாளை நான் வெளியில்

எடுப்பதில்லை. ஈழ நாட்டிலிருந்து வேங்கி நாடு வரையில் சோழ ராஜ்யத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும் தங்கள் தோள் வலிமையால் தங்கள் கௌரவத்தைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியாதா? அல்லது பேதையாகிய என்னைத்தான் பாதுகாக்க முடியாதா? என்றாலும், முக்கியமான ராஜரீக காரியங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் தாங்கள் எப்போதும் என்னைக் கட்டிக் காத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. தங்களைப் பிரிந்திருக்கும் நேரங்களில் என்னை நான் பாதுகாத்துக் கொள்ள ஆயத்தமாய் இருக்க வேண்டும் அல்லவா?"

"தேவி! அதற்கு அவசியம் என்ன? போனது போகட்டும், இனி நான் உன்னைப் பிரிந்திருக்கப் போவதே இல்லை...."

"ஐயா! என்னுடைய விருப்பமும் அதுதான்; ஆனால் இந்த ஒரு தடவை மட்டும் தாங்கள் என்னைப் பிரிந்து தஞ்சைபுரிக்குப் போய் வாருங்கள்...."

"இது என்ன பிடிவாதம்? எதற்காக இந்தத் தடவை மட்டும் நான் உன்னை இங்கே விட்டுவிட்டுப் போக வேண்டும்?" என்று பழுவேட்டரையர் கேட்டபோது அவருடைய புருவங்கள் நெரிந்தன.

"சுவாமி! அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருக்கின்றன. என்னை நீங்கள் இப்போது தங்களுடன் அழைத்துப் போனால் இந்த மூடர்கள் மேலும் நம்மைக் குறித்துப் பரிகசித்துச் சிரிப்பார்கள். 'கிழவருக்கு இளைய ராணியிடம் அவ்வளவு நம்பிக்கை!' என்று சொல்லுவார்கள். அதை நினைத்தாலே எனக்கு ரத்தம் கொதிக்கிறது. மற்றொரு காரணம் இன்னும் முக்கியமானது சம்புவரையரைத் தங்களுடைய அத்தி ந்த சிநேகிதர் என்று இத்தனை காலமும் தாங்கள் சொல்லி வந்தீர்கள்; நம்பியும் வந்தீர்கள். ஆனால் இளவரசர் வந்ததிலிருந்து அவருடைய பேச்சிலும், நடவடிக்கைகளிலும் ஏற்பட்டிருக்கும் மாறுதலைக் கவனித்தீர்களா? தாங்கள் கவனிக்காவிட்டாலும் நான் கவனித்துக் கொண்டு வருகிறேன்...."

"நானும் அதைக் கவனித்துத்தான் வருகிறேன். அந்த மாறுதலுக்குக் காரணம் என்னவாயிருக்குமென்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்...."

"தாங்கள் கபடமற்ற உள்ளமுடையவர்; ஆகையால் ஆச்சரியப்படுகிறீர்கள். எனக்கு அதில் ஆச்சரியம் இல்லை. மனிதர்களுடைய பேராசை இயல்புதான், சம்புவரையரின் மாறுதலுக்குக் காரணம். இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலர் பெண்களை முகமெடுத்தே பார்ப்பதில்லையென்றும் கலியாணமே செய்து கொள்ளப் போவதில்லையென்றும் வதந்தியாயிருந்தது. இங்கு அவர் வந்ததிலிருந்து அதற்கு நேர்மாறாக நடந்து வருவதைப் பார்த்திருப்பீர்கள். பெண்கள் இருக்குமிடத்துக்கு அடிக்கடி வருகிறார், கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் பேசுகிறார். இதற்கெல்லாம் காரணம் சம்புவரையர் மகள் மணிமேகலை மீது அவருடைய மனது சென்றிருப்பதுதான். 'மணிமேகலையை

வேட்டையாடுவதற்கு அழைத்துப் போகலாமா' என்று கூடக் கரிகாலர் கேட்டார் அல்லவா? இது சம்புவரையருக்கும் தெரிந்திருக்கிறது.

ஆகையால் பழைய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் அவர் மறந்து விட்டார். தம் அருமை மகள் தஞ்சாவூர்த் தங்கச் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கப் போவது பற்றிக் கனவு காணத் தொடங்கி விட்டார்...."

"ஆமாம்; நீ சொல்லுவதுதான் காரணமாயிருக்க வேண்டும். சம்புவரையன் இத்தகைய நீச குணம் படைத்தவன் என்று நான் கனவிலும் எண்ணவில்லை. இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு தான் இதே மாளிகையில் மதுராந்தகரைத் தஞ்சைச் சிம்மாதனத்தில் ஏற்றிவைப்பதாக எல்லோரும் கூடிச் சபதம் செய்தோம். சீச்சீ! இப்படிப் பேச்சுத் தவறுகிறவனும் ஒரு மனிதனா?" என்று பழுவேட்டரையர் சீறினார்.

"சுவாமி! அதனாலேதான் நான் தங்களுடன் வரவில்லை என்று சொல்கிறேன். தாங்கள் இல்லாத சமயத்தில் இவர்கள் இங்கே என்ன சதி

செய்கிறார்கள் என்பதைக் கவனித்து
கொள்வேன். ஏதேனும் இவர்கள் சூழ்ச்சி
செய்தால் அது பலிக்காமற் செய்ய வழி
தேடுவேன்."

"நந்தினி! இதிலேயெல்லாம் நீ எதற்காகப்
பிரவேசிக்க வேண்டும்?"

"கணவர் சிரத்தை கொண்டுள்ள காரியத்தில்
மனைவிக்கும் சிரத்தை இருக்க வேண்டாமா?
'வாழ்க்கைத் துணைவி' என்று பிறகு எதற்காக
எங்களைச் சொல்கிறது?"

"என்ன இருந்தாலும் இந்த மூர்க்கர்களுக்கும்
நீசர்களுக்கும் நடுவில் உன்னைத் துணையின்றி
விட்டுவிட்டு நான் போகிறதா? அது எனக்குச்
சிறிதுமே சம்மதமாயில்லையே!"

"எனக்கு இங்கே துணையில்லாமற்
போகவில்லை. மணிமேகலை இருக்கிறாள்;
எனக்காக அந்தப் பெண் என்ன
வேண்டுமானாலும் செய்வாள்..."

"அது உண்மைதான் நானும் கவனித்தேன். உன்னுடைய மோகன சக்தி அவளை உன் அடிமையாக்கி இருக்கிறது. ஆனாலும் அது எவ்வளவு தூரம் நிலைத்திருக்கும்? ஆதித்த கரிகாலன் சிங்காதனத்தில் ஏறி அந்தப் பெண்ணை சக்கரவர்த்தினியாக்கிக் கொள்ளப் போவதாக ஆசை காட்டினால்..."

"ஐயா! அது விஷயத்தில் தங்களுக்குச் சிறிதும் சந்தேகம் வேண்டியதில்லை. மணிமேகலை என் கருத்துக்கு மாறாகத் தேவலோகத்து இந்திராணி பதவியையும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டாள். 'கரிகாலனை இந்தக் கத்தியால் குத்திக் கொன்று விட்டு வா!' என்று நான் சொன்னால், உடனே அவ்விதம் செய்து விட்டு வருவாள். என்னுடைய மோகன சக்தியைப் பற்றி அடிக்கடி தாங்களே சொல்வீர்கள் அல்லவா? அது மணிமேகலையை முழுதும் ஆட்கொண்டிருக்கிறது! வேணுமானால், இப்போதே தங்களுக்கு அதை நிரூபித்துக் காட்டுகிறேன்!" என்றாள் நந்தினி.

பழுவேட்டரையரின் உடம்பு படபடத்த து.
அந்தக் கிழவர் உதடுகள் துடிக்க, தொண்டை
அடைக்க, நாத்தழுதழுக்கக் கூறினார்: "தேவி!
உன்னுடைய சக்தியை நான் அறிவேன். ஆனால்
கரிகாலன் விஷயத்தில் நீ அம்மாதிரி எதுவும்
பரீட்சை பார்க்க வேண்டாம்; அவன் அறியாச்
சிறுவன். ஏதோ தெரியாமல் உளறினான்
என்பதை நாம் பெரிது படுத்தக் கூடாது.
கரிகாலன் மணிமேகலையை மணந்து கொள்ள
இஷ்டப்பட்டால் நாம் அதற்குத் தடையாக
இருக்க வேண்டாம்!"

"ஐயா! நாம் தடை செய்யாமலிருக்கலாம்.
ஆனால் விதி ஒன்று இருக்கிறதே! அதை யார்
தடை செய்ய முடியும்? மணிமேகலை
என்னிடம் பிரியங் கொண்டவளாயிருப்பது
போல் நானும் அவளிடம் பாசம்
வைத்திருக்கிறேன். என் கூடப் பிறந்த
தங்கையைப் போல் அவளிடம் ஆசை
கொண்டிருக்கிறேன். அற்பாயுளில் சாகப்
போகிறவனுக்கு அவளை மணம் செய்து

கொடுக்க நான் எப்படி இணங்குவேன்?"
என்றாள் நந்தினி. அப்போது அவளுடைய
பார்வை எங்கேயோ தூரத்தில் நடக்கும்
எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போல
தோன்றியது.

பழுவேட்டரையர் இன்னும் அதிக பரபரப்பை
அடைந்து கூறினார்: "நந்தினி! இது என்ன
வார்த்தை? சோழ சக்கரவர்த்தியின் வேளக்காரப்
படைக்கு நான் ஒரு சமயம்
தலைவனாயிருந்தேன். சக்கரவர்த்தியையும்
அவருடைய சந்ததிகளையும் உயிரைக்
கொடுத்தேனும் பாதுகாப்பதாகச் சத்தியம்
செய்திருக்கிறேன்...."

"ஐயா! அந்தச் சத்தியத்தைத் தாங்கள் மீற
வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லையே?"

"உன்னால் கரிகாலனுக்கு ஏதேனும் தீங்கு
நேர்ந்தாலும் அந்தக் குற்றம் என்னையே சாரும்.
'சிறு பிள்ளையின் பரிகாசப் பேச்சைப்
பொறுக்காமல் கிழவன் படுபாதகம் செய்து

விட்டான்' என்று உலகம் என்னை நிந்திக்கும்.
ஆறு தலைமுறையாக எங்கள் குலம்
சோழர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்து
எடுத்திருக்கும் நல்ல பெயர் நாசமாகும்..."

"அப்படியானால் தாங்கள் இந்த ஊரைவிட்டு
உடனே போக வேண்டியது மி வும் அவசியம்!"
என்று நந்தினி மர்மம் நிறைந்த குரலில்
கூறினாள்.

"எதனால் அவ்விதம் சொல்லுகிறாய்?" என்று
பழுவேட்டரையர் கேட்டார்.

"தங்களிடம் எப்படிச் சொல்வதென்று தயங்கிக்
கொண்டிருந்தேன். இப்போது சொல்ல
வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விட்டது. துர்க்கா
பரமேசுவரி எனக்குச் சில அபூர்வ சக்திகளை
அளித்திருக்கிறாள் இது தங்களுக்கே தெரியும்.
சுந்தர சோழர் இளம் வயதில் ஸ்திரீஹத்தி
தோஷத்துக்கு உள்ளானவர் என்பதை நான் என்
மந்திர சக்தியினால் அறிந்தேன். அதைத்
தங்களுக்கும் நிரூபித்துக் காட்டினேன். அதே

போல் ஆதித்த கரிகாலனுடைய இறுதிக் காலம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் இப்போது என் அகக் கண்ணினால் காண்கிறேன். அது தங்கள் கையினாலும் நேரப் போவதில்லை; என் கையினாலும் நேரப் போவதில்லை. ஆனால் யமனுடைய பாசக் கயிறு அவனை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது மட்டும் நிச்சயம். காட்டிலே வேட்டையாடப் போன இடத்திலே அவனுக்கு இறுதி நேரலாம்; அல்லது அரண்மனையில் படுத்திருக்கும் போதும் நேரலாம்; புலி, கரடி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களினால் நேரலாம்; அல்லது அவனுடைய சிநேகிதர்கள் விடும் அம்பு தவறி விழுந்தும் அவன் சாகலாம். அல்லது மென்மையான பெண்ணின் கரத்திலே பிடித்த கத்தியினால் குத்தப்பட்டும் அவனுக்கு மரணம் நேரலாம். ஆனால், ஐயா, அவனுடைய மரணம் தாங்கள் கைப்பிடித்து மணந்த என்னுடைய கரத்தினால் நேராது என்று தங்களுக்குச் சத்தியம் செய்து கொடுக்கிறேன்.

சாலை ஓரத்திலே அநாதையாக நின்ற என்னைத்

தாங்கள் உலகறிய மணந்து இளைய ராணி
ஆக்கினீர்கள். அத்தகைய தங்களுக்கு என்னால்
ஒரு பழியும் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்வேன்.
அதற்காகவே தாங்கள் இச்சமயம் இங்கு இருக்க
வேண்டாம், போய் விடுங்கள் என்று
வற்புறுத்திச் சொல்கிறேன். தாங்கள் இங்கு
இருக்கும் சமயம் கரிகாலனுக்கு என்ன
விதமான விபத்து நேர்ந்தாலும் உலகத்தார்
தங்களை அத்துடன் சம்பந்தப்படுத்துவார்கள்.
அருள்மொழிவர்மனைக் கடல் கொண்டதற்கு
தங்கள் மீது பழி கூறவில்லையா? அம்மாதிரி
இதற்கும் தங்கள் பேரில் குற்றம் சாட்டுவார்கள்.
தங்களால் விபத்து நேர்ந்ததென்று
சொல்லாவிட்டாலும் தாங்கள் ஏன் அதைத்
தடுக்கவில்லை என்று கேட்பார்கள்! ஆனால்
தங்களுடைய வஜ்ராயுதம் போன்ற
கரங்களாலும் கரிகாலனுக்கு வரப் போகும்
விபத்தைத் தடுக்க முடியாது. ஆகையால்,
தாங்கள் உடனே போய்விட வேண்டும்.
என்னைத் தங்களுடன் அழைத்துக் கொண்டு
போனால், அதைப் பற்றியும் வீண் சந்தேகம்
ஏற்படும். முன்னதாக தெரிந்திருந்தபடியினால்

என்னையும் அழைத்து கொண்டு போய் விட்டதாகச் சொல்வார்கள். ஆகையால், தாங்கள் மட்டுமே போகவேண்டும். என்ன நேர்ந்தாலும், எப்படி நேர்ந்தாலும் அதனால் தங்களுக்கு அபகீர்த்தி எதுவும் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ள நான் இங்கிருப்பேன். ஐயா! என்னிடம் அவ்வளவு நம்பிக்கை தங்களுக்கு உண்டா?" என்று நந்தினி கேட்டுவிட்டுத் தன் கரிய பெரிய விழிகளால் பழுவேட்டரையரின் நெஞ்சை ஊடுருவிப் பார்ப்பவள் போலப் பார்த்தாள்.

பாவம்! அந்த வீரக் கிழவர் நந்தினியின் சொல்லம்பினால் பெரிதும் கலங்கிப் போயிருந்தார். அவளுடைய கண் அம்புக்கு முன்னால் கதிகலங்கிப் பணிந்தார்.

[பக்க தலைப்பு](#)

நாற்பதாம் அத்தியாயம்
நீர் விளையாட்டு

இந்த வரலாறு நிகழ்ந்த காலத்துக்கு அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தமிழகத்தில் மூவேந்தர்களைத் தவிர, சிற்றரசர்கள் எழுவர் புகழ்பெற்று விளங்கினார்கள். அவர்களுக்கு 'வள்ளல்கள்' என்ற பட்டப் பெயரும் வழங்கி வந்தது. அந்த எழுவரில் ஒருவன் கொல்லி மலையின் தலைவனான ஓரி என்பவன். இவன் வில் வித்தையில் இணையில்லாத வீரன் என்று பெயர் பெற்றிருந்தான். இவன் தன் வலிய பெரிய வில்லை வளைத்து நானேற்றி அம்பை விட்டானாயின், அது இராமபிரானுடைய அம்பு ஏழு மரங்களைத் தொளைத்தது போல் முதலில் ஒரு புலியைத் தொளைத்து, பிறகு ஒரு மாளைத் தொளைத்து பிறகு ஒரு பன்றியை தொளைத்து, பின்னர் ஒரு முயலைத் தொளைத்து விடுமாம். இவ்வாறு புலவர்களால் அவனுடைய வில் வித்தைத் திறன் பாடப் பெற்றிருந்தது. அதிலிருந்து அவன் 'வல்வில் ஓரி' என்று குறிப்பிடுவதும் வழக்கமாயிற்று.

கொல்லி மலை வல்வில் ஓரியின் மீது,
அந்நாளில் வலிமை பெற்ற வேந்தனாக
விளங்கிய சேரன் கோபம் கொண்டான்.
அவனைத் தாக்குவதற்குத் திருக்கோவலூர்த்
தலைவன் மலையமான் திருமுடிக்காரியின்
துணையை நாடினான். காரியின் வீரம் ஓரியின்
வீரத்துக்கு குறைந்ததன்று. அத்துடன்
மலையமான் காரிக்குப் படைபலம்
அதிகமாயிருந்தது. மலையமான், கொல்லி
மலைமீது படை எடுத்துச் சென்று வல்வில்
ஓரியைக் கொன்று அவனுடைய மலைக்
கோட்டையையும் நிர்மூலமாக்கினான்.

அதே காலத்தில் கொல்லி மலையை
அடுத்திருந்த நிலப் பகுதியில் அதிகமான்
நெடுமானஞ்சி என்னும் குறுநில மன்னன் அரசு
புரிந்து வந்தான். வல்வில் ஓரியுடன் அவன்
உறவு பூண்டவன். வல்வில் ஓரியைக் கொன்ற
மலையமான் காரியை அவன் பழிவாங்க
விரும்பினான். தன்னால் மட்டும் அது
முடியாதென்று எண்ணிச் சோழ மன்னனாகிய

கிள்ளி வளவனின் உதவியை நாடினான்.
மலையமானின் வலிமை அதிகமாகி வருவது
பற்றியும் அவன் சேரனோடு தோழமை
கொண்டிருப்பது பற்றியும் கிள்ளிவளவனுக்குக்
கோபம் இருந்தது. எனவே சோழன்
கிள்ளிவளவனும் தகடூர் அதிகமானும் சேர்ந்து
திருக்கோவலூர் மலையமானைத் தாக்கினார்கள்.
மலையமான் போர்க்களத்தில் வீர சொர்க்கம்
எய்தினான். மலையமானுடைய இரு இளம்
புதல்வர்களைச் சோழ நாட்டு வீரர்கள்
சிறைப்பிடித்து வந்தார்கள். மலையமானுடைய
வம்சத்தையே அ ித்துவிட வேண்டுமென்று
கருதியிருந்த அதிகமானும் கிள்ளிவளவனும்
அந்தக் குழந்தைகளைப் பூமியில் கழுத்தளவு
புதைத்து யானைக் காலால் இடறிக்
கொல்லும்படி கட்டளையிட்டார்கள்.
மலையமானுடைய வள்ளன்மையை அறிந்து,
அதனால் பயன் துய்த்திருந்த புலவர் ஒருவர்
அச்சமயம் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.
மலையமானுடைய குழந்தைகளின்
உயிருக்காகச் சோழ மன்னனிடம் மன்றாடினார்.

"வேந்தே! அதோ பார்! கழுத்து வரை புதைக்கப்பட்டிருக்கும் குழந்தைகளின் முகங்களைப் பார்! அந்த முகங்களில் தவழும் புன்னகையைப் பார்! தங்களைக் காலால் இடறிக் கொல்லப் போகிற யானையைப் பார்த்து, அதன் துதிக்கை ஆடுவதைப் பார்த்து, அக்குழந்தைகள் ஏதோ வேடிக்கை என்று எண்ணிச் சிரிக்கின்றன. இத்தகைய குற்றமற்ற குழந்தைகளையா கொல்லப் போகிறாய்? அந்தக் குழந்தைகள் என்ன பாவம் செய்தன? தகப்பன் செய்த குற்றத்துக்காகக் குழந்தைகளைத் தண்டிக்கலாமா?" என்றார் புலவர். அதைக் கேட்ட சோழன் மனமாற்றம் அடைந்தான். தன் கட்டளையை உடனே மாற்றினான். குழந்தைகளைத் தரையிலிருந்து எடுக்கச் செய்தான். வயது வந்த பிறகு அவர்களில் மூத்த பிள்ளைக்குத் திருக்கோவலூர் அரசையும் திரும்பக் கொடுத்தான்.

அது முதலாவது நூற்றாண்டு நூற்றாண்டாகச் சோழ குலத்து மன்னர்களிடம் திருக்கோவலூர் மலையமான் வம்சத்தினர் நன்றியுடன்

நட்புரிமை கொண்டிருந்தார்கள். அந்த உறவு சுந்தர சோழர் காலம் வரையில் நீடித்திருந்தது. மலையமான் மகளாகிய வானமாதேவியைச் சுந்தர சோழர் மணந்து பட்ட மகிஷியாகக் கொண்டிருந்தார்.

கொல்லி மலை வல்வில் ஓரி - தகடூர் அதிகமான் இவர்களுடைய வம்சத்தினர் அழிந்து பட்டனர். ஆயினும் அவர்களுடைய கிளை வம்சத்தில் தாங்கள் தோன்றியதாகக் கடம்பூர் சம்புவரையர்கள் சொல்லிக் கொண்டார்கள். அவர்களுடைய முன்னோர்கள் திருக்கோவலூர் மலையமான வம்சத்தாரிடம் கொண்டிருந்த பகைமையை சம்புவரையர்கள் மறக்கவில்லை. ஆதலின் மலையமானுடைய பேரப்பிள்ளை சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூடுவதை அவர்கள் விரும்பாதது இயற்கையேயல்லவா? ஆதித்த கரிகாலனுடைய அகம்பாவமும், சிற்றரசர்களைச் சிறிதும் மதியாமல் அவன் நடந்து கொண்ட விதமும் சம்புவரையர்களின் வெறுப்பு வளர்வதற்கு மேலும் காரணம் தந்தது. ஆகையினாலேயே

கண்டராதித்தருடைய குமாரன் மதுராந்தகனைத்
தஞ்சை சிம்மாதனத்தில் ஏற்றிவைக்கும்
முயற்சியில் சம்புவரையர்கள் ஊக்கமாக
ஈடுபட்டார்கள்.

ஆனால் கரிகாலன் கடம்பூருக்கு வந்த
நாளிலிருந்து பெரிய சம்புவரையரின் உள்ளம்
சிறிது சிறிதாக மாறுதல் அடையலாயிற்று.
அவருடைய செல்வப் புதல்வியாகிய
மணிமேகலையே அவருடைய
மனமாறுதலுக்குக் காரணமாயிருந்தாள். ஆதித்த
கரிகாலனுடைய உள்ளத்தை மணிமேகலை
கவர்ந்து விட்டாள் என்பதற்குப் பல அறிகுறிகள்
தென்பட்டன. பெண்களைக் கண்ணெடுத்தும்
பாராதவன் என்றும், பிரம்மச்சாரியாகவே
காலத்தைக் கழிக்கப் போகிறான் என்றும்
கரிகாலனைப் பற்றி பேசப்பட்டு வந்தது.
அத்தகையவன் கடம்பூர் மாளிகைக்கு
வந்ததிலிருந்து அடிக்கடி பெண்கள் இருக்கும்
இடம் போவதும் அவர்களுடன் உல்லாசமாகப்
பேசுவதுமாக இருந்தான். முக்கியமாக அவன்
மணிமேகலையின் 'சூடிகை'யைப் பற்றி

அடிக்கடி பாராட்டிப் பேசினான். கரிகாலன் வந்ததிலிருந்து மணிமேகலையும் ஒரே உற்சாகமாக இருந்தாள். அதற்குக் காரணம் அவளும் கரிகாலனிடம் பற்றுக் கொண்டதுதான் என்று பெரிய சம்புவரையர் கருதினார்.

அவர்கள் இருவருடைய குதூகலத்தையும் பார்த்துப் பார்த்துச் சம்புவரையரும் உற்சாகம் கொண்டார். கரிகாலன் மணிமேகலையை மணந்து கொண்டால் தம் செல்வத் திருமகள் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் சக்கரவர்த்தினியாக விளங்குவாள்! அவளுக்குப் பிறக்கும் க ுழந்தையும் தஞ்சை சிங்காதனத்துக்கு உரியவனாவான்! இன்று திருக்கோவலூர் மலையமான் அடைந்திருக்கும் பெருமிதத்தை அப்போது தாமும் அடையலாம்.

அதற்கெல்லாம் தாமே எதற்காகத் தடையாக இருக்கவேண்டும்? தமது அருமைக் குமாரியின் ஏற்றத்துக்குத் தாமே ஏன் இடையூறு செய்ய வேண்டும்?

மதுராந்தகனுக்குத் தம் மகளை மணம் செய்விக்கலாம் என்ற யோசனை முன்னம்

சம்புவரையருக்கு இருந்தது உண்மைதான்.
ஆனால் மதுராந்தகனுக்கு ஏற்கெனவே இரு
மனைவியர் இருந்தனர். சின்னப்
பழுவேட்டரையரின் மகளை அவன்
மணந்திருந்ததுடன், அவளுக்கு ஓர் ஆண்
மகனும் பிறந்திருந்தது. ஆகையால் மதுராந்தகன்
சிங்காதனம் ஏறினால் பழுவேட்டரையரின்
வம்சத்தினர்தான் பட்டத்துக்கு உரிமை
பெறுவார்கள். மணிமேகலை தஞ்சை
அரண்மனையில் உள்ள பல சேடிப் பெண்களில்
தானும் ஒருத்தியாக வாழ வேண்டியிருக்கும்.

ஆனால் ஆதித்த கரிகாலனை மணிமேகலை
மணம் செய்து கொண்டால் அவள்தான் பட்ட
மகிஷியாயிருப்பாள். அவளுக்குப் பிறக்கும்
பிள்ளைக்கே சிங்காதன உரியதாகும்.
மதுராந்தகனுக்குப் பட்டம் சூட்டுவதென்பது
பிரம்மப் பிரயத்தனமான காரியம். மக்கள்
அதற்கு விரோதமாயிருப்பார்கள்.
மலையமானுடனும் கொடும்பாளூர்
வேளானுடனும் போராட்டம் நடத்தித்தான்
அதைச் சாதிக்க வேண்டியதாயிருக்கும்.

மதுராந்தகனுடைய அன்னையே அதற்குத்
தடையாயிருக்கிறாள். இவ்வளவு
தொல்லையான முயற்சியை எதற்காக
மேற்கொள்ள வேண்டும்?

ஆதித்த கரிகாலனுக்கு முடிசூட்டுவதென்பது
ஏற்கெனவே முடிவான காரியம். அதை
நிறைவேற்றுவதில் எவ்வித சிரமும் ஏற்படாது.
பழுவேட்டரையார்களின் பிடிவாதந்தான் பெரிய
இடையூறாயிருக்கும். அவர்களில் பெரிய
கிழவனோ இளைய ராணியின் மோகத்தில்
மூழ்கிக்கிடக்கிறான். இன்னும் எத்தனை
நாள்களுக்கு அவன் உயிரோடிருப்பானோ,
தெரியாது. இந்தக் கிழவனை நம்பி ஓர பெரும்
அபாயகரமான காரியத்தில் எதற்காகத் தலையிட
வேண்டும்? மதுராந்தகன் பக்கம் இருப்பதாகத்
தாம் சபதம் செய்து கொடுத்திருப்பது என்னமோ
உண்மைதான். அதனால் என்ன? சபதத்துக்குப்
பங்கம் செய்யாமலே காரியத்தை முடிக்க
வழியில்லாமலா போகிறது? மதுராந்தகன் ஓர்
அப்பாவிப் பிள்ளை என்பது தெரிந்த
விஷயந்தான். அவனைக் கொண்டே "எனக்கு

இராஜ்யம் வேண்டாம்" என்று கூடச் சொல்லும்படி செய்து விடலாம். அல்லது அவனுடைய அன்னையின் சம்மதம் வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினாலும் போதுமே!...

இவ்வாறெல்லாம் சம்புவரையரின் உள்ளம் சிந்திக்கத் தொடங்கியிருந்தது. ஆகையால் பழுவேட்டரையர் தஞ்சைக்குப் போகும் யோசனையை அவர் உற்சாகமாக ஆதரித்தார். அவர் இல்லாத சமயத்தில் கரிகாலனுடன் அந்தரங்கமாகப் பேசி அவனுடைய உள்ளத்தை நன்கு அறிந்து கொள்ளலாம் என்றும், பிறகு சமயோசிதம்போல் நடந்து கொள்ளலாம் என்றும் எண்ணினார். ஆதலின் பெரிய பழுவேட்டரையரை அவரே துரிதப்படுத்திப் பரிவாரங்களுடன் தஞ்சை அனுப்பி வைத்தார்.

பழுவேட்டரையர் பிரயாணப்பட்டுச் சென்ற பிறகு ஆதித்த கரிகாலனும், அவனுடைய தோழர்களும் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டார்கள். அவர்களுடனே மணிமேகலையையும் மற்ற அந்தப்புரப் பெண்களையும் அனுப்பக் கூடச்

சம்புவரையர் சித்தமாயிருந்தார். ஆனால் நடப்பதையெல்லாம் வேறு நோக்குடன் கவனித்து வந்த கந்தமாறன் அதை ஆட்சேபித்தான். கரிகாலன் மணிமேகலையிடம் காட்டிய சிரத்தையெல்லாம் நந்தினியை முன்னிட்டுத்தான் என்பதை அவன் உணர்ந்திருந்தான். இதனால் கரிகாலன் பேரில் அவனுடைய வெறுப்பு வளர்ந்திருந்தது. இதை எல்லாம் தந்தையிடம் விளக்கிச் சொல்லவும் முடியவில்லை. ஆகையால், "வேட்டையாடும் இடத்தில் பெண்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் என்னத்தைச் செய்வது? இவர்கள் பத்திரமாயிருக்கிறார்களா என் பார்ப்பதற் றுத்தான் சரியாயிருக்கும். மேலும் இது ஐப்பசி மாதம், எந்த நிமிஷத்திலும் பெரு மழை தொடங்கலாம். ஏரிக்கரைக் காடெல்லாம் வெள்ளமாகிவிடும் பெண்கள் திண்டாடிப் போவார்கள்!" என்று சொன்னான். அதன் பேரில் சம்புவரையரும் அந்த யோசனையைக் கைவிட்டு விட்டார். ஆதித்த கரிகாலன் தன் தோழர்களாகிய பார்த்திபேந்திரன், வந்தியத்தேவன், கந்தமாறன் இவர்களையும்,

மற்ற வேட்டைக்காரர்களையும் அழைத்துக்
கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றான்.

எல்லோரும் சென்ற பிறகு சம்புவரையர்
மாளிகை வெறிச்சென்று இருந்தது. நந்தினி,
மணிமேகலையைப் பார்த்து "புருஷர்கள்
வீட்டில் இருக்கும்போது நமக்குத்
தொல்லையாகத் தோன்றுகிறார்கள். ஆனால்
அவர்கள் எங்கேயாவது போய்விட்டாலும்
நமக்குச் சங்கடமாகத்தான் இருக்கிறது.
பரிகசித்துச் சிரிப்பதற்குக் கூட விஷயம்
கிடைப்பதில்லை!" என்றாள்.

"ஆம், அக்கா! நாம் கூட வேட்டைக்குப்
போயிருக்கலாம். எனக்கு வேட்டை பார்க்கப்
பிரியம் அதிகம். என் தந்தையோடும்
தமையனோடும் சில சமயம் போவதுண்டு.
ஆனால் இன்றைக்கு என்னமோ கந்தமாறன்
பிடிவாதமாகத் தடை செய்து விட்டான்.
ஒருவேளை உங்களுக்கு வேட்டை பிடிக்காது
என்று அவ்விதம் தடை செய்தானோ,
என்னமோ?" என்றாள் மணிமேகலை.

"ஆமாம்; எனக்கு வேட்டை அவ்வளவாகப் பிடிப்பதில்லைதான். இரத்தத்தைக் கண்டாலே எனக்குத் திகிலாயிருக்கும். ஆனால் கந்தமாறன் அதற்காகச் சொல்லவில்லையடி! உன்னையும் உன் வீட்டு விருந்தாளிகளில் ஒருவரையும் பிரித்து வைப்பதற்காகவே அவ்விதம் அவன் தடை செய்து விட்டான்!" என்றாள்.

மணிமேகலையின் கன்னங்களில் சுழிகள் காணப்பட்டன. சிறிது நேரம் தரையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு, "புருஷர்கள் எங்கேயாவது போய்த் தொலையட்டும், அக்கா! அவர்கள் சகவாசமே நமக்கு வேண்டாம். நாம் ஏரிக்கரை நீராழி மண்டபத்துக்குப் ப ய் நீர் விளையாடி விட்டு வரலாம்! வருகிறீர்களா?" என்றாள். நந்தினியும் அதற்குச் சம்மதிக்கவே தந்தையிடம் சொல்லி அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை மணிமேகலை செய்தாள்.

வீரநாராயண ஏரியின் கீழ்ப்புறத்தில் பெரிய கரையும் அதில் எழுபத்து நாலு மடவாய்களும்

உண்டு என்பதைப் பார்த்திருக்கிறோமல்லவா? ஏரியின் மேற்புறத்தில் அத்தகைய பெரிய கரை கிடையாது. ஏரி நீரின் ஆழம் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து வந்து ஏரிக்கரை அங்கே சம தரையாக அமைந்திருந்தது. இன்னும் மேற்கே அடர்ந்த காடுகள் மண்டிக் கிடந்தன.

இவ்விதம் ஏரி நீர் குறைந்து சம தரையாகும் பிரதேசத்தில் ஆங்காங்கே சிறிய தீவுகள் காணப்பட்டன. தீவுகளில் மரங்களும் செடி கொடிகளும் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்தன. அத்தீவுகளில் ஒன்றின் கரையில் படித்துறையும் நீராழி மண்டபமும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இங்கே கடம்பூர் சம்புவரையரின் அந்தப்புரத்துப் பெண்கள் நீராடுவதற்காகவும் உல்லாசமாகப் பொழுது போக்குவதற்காகவும் வருவது வழக்கம். அந்த இடத்துக்கு வந்து சேர வேண்டுமானால் இரண்டு காததூரம் ஏரியைச் சுற்றிக் கொண்டு வரவேண்டும். இதனாலும் சம்புவரையர் வீட்டுப் பெண்கள் குளிக்குமிடம் என்று தெரிந்திருந்தபடியாலும் அன்னிய மனிதர்கள் அங்கே வருவது கிடையாது.

நந்தினியும் மணிமேகலையும் படகிலேறிக்
கொண்டு அந்தத் தீவுக்கு இப்போது வந்து
சேர்ந்தார்கள். படகு செலுத்தத் தெரிந்த இரண்டு
தோழிமார்கள் உடன் வந்தார்கள். சமையல்
செய்வதற்கு வேண்டிய பண்டங்களையும்
படகில் கொண்டு வந்தார்கள். நீராழி மண்டபப்
படித்துறையை அடைந்ததும் தோழிப் பெண்கள்
படகை விட்டிறங்கி மண்டபத்தில் சமையல்
செய்யத் தொடங்கினார்கள். நந்தினியும்
மணிமேகலையும் சிறிது நேரம் படித்துறையில்
உட்கார்ந்து வம்பு பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.
மணிமேகலை, இயற்கை ம ியூகமுள்ள
பெண்; குறும்பில் பற்றுள்ளவள். அவள்
பழுவேட்டரையர் பேசுவது போலவும்
கரிகாலன், கந்தமாறன், பார்த்திபேந்திரன்,
வந்தியத்தேவன் ஆகியவர்கள் பேசுவது
போலவும் நடித்துக் காட்டினாள்.
அதையெல்லாம் பார்த்தும் கேட்டும் நந்தினி
'கலீர், கலீர்' என்று சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.
ஆயினும் அவளுடைய கவனம் முழுவதும்
மணிமேகலையிடம் இல்லை என்பதும், அவள்

மனம் அவ்வப்போது ஏதோ அந்தரங்க சிந்தனையில் ஈடுபட்டது என்பதும் வெளியாகி வந்தது.

திடீரென்று மணிமேகலை துள்ளிக் குதித்து எழுந்து நின்றாள். "அக்கா! வேட்டைக்கு நாம் போகவில்லை; ஆனால் வேட்டை நம்மைத் தேடி வந்திருக்கிறது!" என்று கூவிக் கொண்டே இடுப்பில் செருகியிருந்த கத்தியை எடுத்தாள். நந்தினியும் திடுக்கிட்டு எழுந்து மணிமேகலை பார்த்த திசையை நோக்கினாள். அங்கே சாய்ந்து படர்ந்திருந்த ஒரு பெரிய மரக்கிளையின் மீது சிறுத்தைப் புலி ஒன்று காணப்பட்டது! அந்தச் சிறுத்தை அவர்கள் மீது பாயலாமா, வேண்டாமா என்று யோசிப்பது போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அதே சமயத்தில் சிறிது தூரத்தில் குதிரைகள் தண்ணீரில் இறங்கிப் பாய்ந்து வரும் சத்தமும் கேட்டது.

[பக்க தலைப்பு](#)

This file was last revised on Apr. 12, 2003
Please send your comments to the
[webmasters of this website.](#)